Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014 Βονιφατίου, Ἄρεως, Εὐτυχίου, Θεσσαλονίκης, Πρόβου μαρτύρων, Ἁγ. Ἀγλαΐδος τῆς Ρωμαίας | ΕΤΟΣ ΝΔ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2050

Ὀρθόδοξοι, μὲ ἐνυπόγραφον ἐπιστολήν των, καλοῦν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν

• ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΦΟΝΤΕΣ ΠΟΛΙΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΗΜΑΘΙΑΝ. • Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΝΤΟΝΩΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ – ΑΓΙΟΠΑΤΕΡΙΚΗ.

ΔΕΚΑΔΕΣ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες πολῖται ἀπὸ τούς νομούς Ἠμαθίας καὶ Κοζάνης ἀπέστειλαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. Βαρθολομαῖον καὶ τὸν καλοῦν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν ἐγκαταλείπων τὴν «γραμμὴν» τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ φιλοπαπισμοῦ. Οἱ πολῖται τοῦ ὑπενθυμίζουν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος πίστις δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις Πατριαρχῶν ἢ Ἐπισκόπων καὶ ὅτι ἔδωσε καὶ αὐτὸν τὸν φοβερὸν ὅρκον ὅτι θὰ διατηρήσῃ τὰς θείας παραδόσεις τῆς Μιᾶς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅτι θὰ κηρύττῃ: «...Πᾶσι τοῖς αἱρετικοῖς ἀνάθεμα». Ὁλόκληρος ἡ ἐπιστολὴ μὲ τὰ ὀνόματα κατὰ περιφέρειαν, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Παναγιώτατε, σὰν ἁπλὰ καὶ ταπεινὰ μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας σᾶς γράφουμε μὲ πολλὴ πίκρα καὶ ἱερὴ ἀγανάκτηση. Μὴ τὴν ἐκλάβετε τὴν ἐπιστολή μας οὔτε ἀπαξιωτικά, ἀλλὰ οὔτε καὶ περιφρονητικά, διότι εἶναι βγαλμένη αὐθόρμητα καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχή μας. Προβληματιστήκαμε ἐντονώτατα γιὰ τὸ ποῦ μᾶς ὁδηγεῖτε τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ διαπιστώσαμε πὼς μᾶς ὁδηγεῖτε σὲ ξένα μονοπάτια, δηλαδὴ σὲ καινούργιες-καινοφανεῖς θεωρίες, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἄπαξ παραδοθεῖσα πίστη τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Παναγιώτατε, ἡ Ὀρθόδοξη πίστη δὲν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεση κανενὸς Πατριάρχου καὶ γενικῶς κανενὸς ἐπισκόπου, γιὰ νὰ προσθέτει ἢ νὰ ἀφαιρεῖ τὸ παραμικρό, γι'αὐτὸ δώσατε καὶ φοβεροὺς ὅρκους κατὰ τὴν χειροτονία σας εἰς ἐπίσκοπον. Ἐκεῖ λοιπόν, μεταξὺ ἄλλων ὁρκιστήκατε καὶ τὰ ἑξῆς: "Πιστεύω καὶ τὰς περὶ Θεοῦ καὶ τῶν Θείων Παραδόσεις τε καὶ ἐξηγήσεις τῆς μιᾶς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Διακηρύσσει ὁ «θιασώτης» τῆς οἰκουμενιστικῆς κινήσεως Μητροπολίτης Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

«Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΡΑΒΕΝΝΗΣ ΔΙΑΣΠΑ ΤΗΝ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΛΗΘΗ»

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀποκαλύπτει διαφωνίας μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τοὺς διαλόγους μετὰ τῶν Παπικῶν. Διατὶ θεωρεῖ τὸ κείμενον τῆς Ραβέννης προβληματικὸν καὶ ξένον ἀπὸ τὸ βιβλικὸν καὶ πατερικὸν περιεχόμενον τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς διακονίας. Διατὶ εἶναι θεολογικῶς - δογματικῶς προβληματικοὶ οἱ κοσμικοὶ ὅροι «αὐθεντία» καὶ «ἐξουσία» (πρωτεῖον). Θέτει τὸ ζήτημα τῆς λησμονημένης Οὐνίας καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ ὑπὸ τῶν Παπικῶν.

• Διατὶ ὁμιλεῖ διὰ δογματικὰ χάσματα, ὅταν γίνωνται «ἀνοίγματα» εἰς τοὺς Παπικούς. Προτείνει ἐνημέρωσιν τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῶν Τοπικῶν Ἱερῶν Συνόδων πρὸ τῆς συμμετοχῆς των εἰς τοὺς Διαλόγους. Ἐπιτίθεται ἐναντίον ὅλων ἐκείνων τῶν θεολόγων (Πανεπιστημιακῶν, ρασοφόρων καὶ μή), ποὺ ὁμιλοῦν περὶ «διηρημένης» Ἐκκλησίας. Ἐπιτίθεται ὅμως μὲ σκληροὺς χαρακτηρισμοὺς ἐναντίον καί τῶν διαφονούντων. Τί λέγει διὰ τὸν διάλογον μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἑτεροδόξους.

ΣΟΒΑΡΑΙ διαφωνίαι μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ ζητήματα Πίστεως ἐκδηλώνονται εἰς τοὺς θεολογικοὺς Διαλόγους μετὰ τῶν Παπικῶν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὁδηγοῦνται οὗτοι εἰς «ναυάγιον». Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ ὁμιλίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε κ. Σεραφεὶμ Κυκκώτη, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ «βάρος τῆς εὐθύνης» εἰς τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους, διὰ «λογαριασμὸν» τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ὁ ὁποῖος εἶναι «ὀπαδός» τῆς Οἰκουμενιστικῆς κινήσεως καὶ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἢ Αἱρέσεων, ἀλλὰ κατὰ περιόδους, ἔχει «κρίσιν συνειδήσεως» καὶ λέγει τὰ «στραβὰ καὶ τὰ ἀνάποδα», τὰ ὁποῖα διαπιστώνει, ἀφοῦ προτείνει τὴν ἀντικατάστασίν τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖοι διαφωνοῦν μὲ ἄλλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι «χαμηλῶν τόνων», διὰ νὰ μὴ δημιουργοῦν προβλήματα εἰς τοὺς διαλόγους, ζητεῖ:

Νὰ ἀνακληθῇ καὶ νὰ ἀποσυρθῇ τὸ κείμενον τῆς Ραβέννης (2007), διότι αὐτὸ διασπᾶ τὴν ὁρατὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ χρησιμοποιεῖ τοὺς κοσμικοὺς ὅρους «αὐθεντία» καὶ «ἐξουσία». Ὅροι, οἱ ὁποῖοι, ὡς τονίζει ὡς Σεβασμιώτατος, ἀποξενώνονται ἀπὸ τὸ «βιβλικὸν καὶ πατερικὸν περιεχόμενον τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς διακονίας».

Ἀκολούθως ἐξηγεῖ διατί: «Τὸ δογματικόν, θεολογικὸν θεμέλιον τοῦ Πρωτείου μὲ ἀναφορὰν στοὺς κοσμικοὺς ὅρους «αὐθεντία» καὶ «ἐξουσία» εἶναι προβληματικόν», προτείνει τὴν σωστὴν καὶ ὑπεύθυνον ἐνημέρωσιν τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑπὸ τῶν Μελῶν τῶν Ἱερῶν Τοπικῶν Συνόδων, μὲ σκοπὸν οἱ ἐκπρόσωποι νὰ μὴ παγιδεύωνται, ὡς ἄτομα, εἰς τοὺς διαλόγους καὶ «νὰ στηρίζουν τὴ γραμμὴ τῆς δῆθεν θεολογικῆς αὐθεντίας ἑνὸς Προσώπου». Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὁ «Ο.Τ.» ὑπενθυμίζει ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ρωσίας μὲ μακροσκελεστάτην ἀνακοίνωσιν πρὸ ἔτους, ἠμφισβήτησε τὴν συμφωνίαν τῆς Ραβέννης (ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν συνεδρίασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπεκυρώθη), διότι αὕτη προωθεῖ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τὴν καθιέρωσιν «Πάπα τῆς Ἀνατολῆς», ἤτοι τοῦ ἑκάστοτε Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἤδη ἔχουν ἐκπτάσει μεγάλαι ἀντιπαραθέσεις, ἐπὶ τοῦ ζητήματος, μεταξὺ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Εἰς τὴν ἰδίαν ὁμιλίαν του ὁ Σεβ. Ζιμπάμπουε κ. Σεραφεὶμ ἐπετέθη ἀορίστως ἐναντίον ὅλων τῶν θεολόγων, ρασοφόρων καὶ μή, οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν περὶ διηρημένης Ἐκκλησίας, τονίζων ὅτι τοιοῦτοι ὅροι εἶναι ἀπαράδεκτοι, διότι δίγουν ἀκόμη καὶ τὴν αὐτονόητον πίστιν μας.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἔθιξεν εἰς τὴν ὁμιλίαν του καὶ τὴν λησμονημένην ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπόθεσιν τῆς Οὐνίας καὶ τοῦ προσηλυτισμοῦ ὑποστηρίζων ὅτι ὁ θεολογικὸς διάλογος μετὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τὴν 25ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν κατὰ σάρκαν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ΄

Ἡ Γέννησίς Σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες, ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο, Σὲ προσκυνεῖν, τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, καὶ Σὲ γινώσκειν ἐξ ὕψους Ἀνατολήν, Κύριε δόξα σοι.

«Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν» ἡ καταγωγή μας!

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη***

Τά Χριστούγεννα δέν ἑορτάζουμε τήν γέννηση ἑνός ἀνθρώπου, ἀλλά τήν Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου. Δέν ἑορτάζουμε τήν γέννηση ἑνός ἀνθρώπου πού συνελήφθη στήν κοιλία τῆς μητέρας του ἀπό τήν ἕνωση ἑνός πατρικοῦ σπερματοζωαρίου καί ἑνός μητρικοῦ ὠαρίου, καί ἀναπτύχθηκε σταδιακά ἀπό ἄμορφο ἔμβρυο σέ τέλεια σχηματισμένον ἄνθρωπον. Ἑορτάζουμε τήν Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου, πού συνελήφθη στήν κοιλία τῆς Θεοτόκου «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου», ὄχι ὡς ἄμορφο ἔμβρυο, **«οὐ ταῖς κατά μικρόν προσθήκαις ἀπαρτιζομένου τοῦ σχήματος, ἀλλ' ὑφ' ἕν τελειωθέντος αὐτός ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος χρηματίσας τῇ σαρκί ὑπόστασις»** [1].

Τά Χριστούγεννα ἑορτάζουμε Αὐτόν πού ἐγεννήθη ἀχρόνως «Υἱός Μονογενής παρά Πατρός» καί «ἐδόθη ἡμῖν» ἐν χρόνῳ Παιδίον ἐσχηματισμένον ἐντός τῆς παναχράντου κοιλίας τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Δέν μᾶς ἐδόθη ὡς καρπός σπέρματος καί αἵματος ἀλλά μᾶς ἐδόθη ὡς καρπός Ἁγίου Πνεύματος καί τῶν παρθενικῶν αἱμάτων τῆς Παναγίας μας, τῆς Μητέρας «τοῦ Θεοῦ ἡμῶν».

Ὡς Θεός αὐτεξούσιος ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱός τοῦ Πατρός, «Υἱός τῆς Παρθένου γίνεται» στήν Παρθενική Μήτρα της καί ἑνῶ λαμ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ παρερμηνεία τοῦ «ἵνα πάντες ἕν ὦσι» ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν

Τοῦ ***Β. Χαραλάμπους,*** *θεολόγου*

ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ καιρὸ μὲ λύπη παρατηροῦμε νὰ παρερμηνεύεται εὐρέως ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστές, ἡ Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἕν ὦσι». Ἐπεξηγεῖται ὡς ὑπονοοῦσα ἡ φράση «ἵνα πάντες ἕν ὦσι», τὴν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» διαφόρων δογμάτων. Αὐτὸ εἶναι ἐννοιολογικὴ στρέβλωση τῆς Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ «ἵνα πάντες ἕν ὦσι», τιτλοφορεῖ δυστυχῶς παρερμηνευόμενη καὶ θεολογικὰ κείμενα ἀκόμα.

Ὁ Χριστὸς λέγει «οὓς δέδωκάς μοι» Ἰω.17,16 καὶ σὲ αὐτοὺς ἀναφέρεται ὅταν λέγει «ἵνα πάντες ἕν ὦσι». Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι «τὸν λόγον αὐτοῦ τετηρήκασι». «Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι» Ἰω. 17,9. Τὸ «περὶ ὧν δέδωκάς μοι» καταδεικνύει ἐπακριβῶς ποιοὺς ἐννοεῖ.

Ὁ λόγος τοῦτος ἀφορᾷ την ἑνότητα "ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ". Ποῦ εἶδαν οἱ οἰκουμενιστὲς τὴν ἕνωση τῶν "ἐκκλησιῶν" στὴ φράση «ἵνα πάντες ἕν ὦσι» καὶ μάλιστα μὲ τὰ βαβέλεια οἰκουμενιστικὰ πρότυπα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν;

Ἐπακόλουθο λοιπὸν τῆς ἐννοιολογικῆς στρέβλωσης τῆς Ἀρχιερατικῆς προσευχῆς τοῦ Χριστοῦ, «ἵνα πάντες ἕν ὦσι», εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἀποδίδουν τὸν λόγο τοῦτο στὴν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» κάθε δόγματος σὲ μία ἐκκλησία. Οἱ οἰκουμενιστὲς παρερμηνεύουν τὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὸ «ἵνα πάντες ἕν ὦσι» ἐννοοῦν, τὴν ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» διαφόρων δογμάτων, παρερμηνεία ἡ ὁποία ἀφορμᾶται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπάρεσκη ἀγάπη.

Εἶναι τὸ «ἐμπαθὲς νόημα», κατὰ τὸν λόγο τοῦ Ἁγίου Νείλου τοῦ ἀσκητῆ, γιατί ὄντως πρόκειται περὶ ἐμπαθοῦς ἐννοίας τῆς «ἀγάπης», ἡ ὁποία διαστρέφει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Τὸ κάλλος τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, «ἐν ἀληθείᾳ» νοεῖται καὶ συνεπῶς εἶναι θεάρεστο νὰ ἐπιζητεῖται Ὀρθοδόξως ἡ ἐπιστροφὴ πάντων τῶν ἀνθρώπων στὴν Μία Ἁγία Ἐκκλησία. Ὁ Χριστὸς στὴν Ἀρχιερατικὴ προσευχὴ λέγει «Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ» Ἰω. 17,20. Τὴν ἀναφορὰ τοῦ Χριστοῦ «ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευόντων διά τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ», οἱ οἰκουμενιστὲς πῶς τὴν ἑρμηνεύουν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἐπιτρέπεται ἡ συμπροσευχὴ μετὰ αἱρετικῶν;

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου,*** *Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν Δρος Κανονικοῦ Δικαίου*

Ὁ Ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Κύριος ἀποδίδει ὑψίστη σημασία στὴν προσευχή. Ἡ τεσσαρακονθήμερος προσευχή Του στὴν ἔρημο ἦταν ἡ εἰσαγωγὴ στὸν δημόσιο βίο Του (Ματθ. 4, 1κ.ἑξ,). Οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελιστὲς μᾶς πληροφοροῦν ὅτι πρὸ παντὸς σημαντικοῦ γεγονότος τῆς ζωῆς Του προηγεῖτο ἡ προσευχή (Ματθ. 14, 23. 26, 36. Μάρκ. 6, 36. 14, 32. Λουκ. 5, 16. 6, 12. 9, 28).

Οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐντοπίζουν τὴν σημασία ποὺ προσδίδει ὁ Ἴδιος ὁ Ἐνανθρωπήσας Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρὸς στὴν προσευχή, στὴν προσπάθεια τοῦ πλάσματος νὰ ὑποστασιάσῃ μέσῳ αὐτῆς τὸν διάλογο μετὰ τοῦ Δημιουργοῦ του Θεοῦ, ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπινος λόγος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ἐκστατικῆς ἀναφορᾶς τοῦ προσώπου. Καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ ὑπέρβαση τῆς ἀτομικότητος καὶ ἡ κατ' ἐξοχὴν φανέρωση τοῦ προσώπου συντελοῦνται μέσῳ τῆς προσευχῆς. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐκφράζοντας τὴν πεποίθηση τῆς Ἐκκλησίας, λέγει: «Οὐ γὰρ ἐστιν, οὐκ ἔστιν οὐδὲν εὐχῆς δυνατώτερον, οὐδὲ ἴσον» (PG 48, 766).

Ἀλλὰ καὶ τὴν κοινὴ – ὁμαδικὴ προσευχὴ ὁ Ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Κύριος τὴν θεσπίζει, ὅταν μᾶς διαβεβαιοῖ: «Οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20). Οἱ συμπροσευχόμενοι διαλέγονται μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ὡς υἱοὶ Αὐτοῦ κατὰ χάριν. Ὁ προσευ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὀσμὴ θανάτου ἀναδίδεται ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἀντὶ τοῦ μύρου τοῦ Μυροβλύτου πολιούχου της

Τοῦ ***κ. Χρήστου Κων. Λιβανοῦ***

Βλέπε εἰς τὴν 7ην σελ.

Τὸ φιλανθρωπικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΥΧΝΑ μᾶς ἀπογοητεύουν οἱ μεγαλόσχημοι κληρικοί μέ τίς πρωτοβουλίες καί δραστηριότητές τους προκειμένου νά ἐνισχυθεῖ τό φιλανθρωπικό ἔργο, πού ἐπιτελοῦν καί εἰδικότερα τά συσσίτια πρός τούς φτωχούς καί ἀναξιοπαθοῦντες λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Ἀναφέρομαι στήν ἀπερίσκεπτη ἀποδοχή τῆς τακτικῆς «ὁ σκοπός ἁγιάζει τά μέσα», ἡ ὁποία εἶναι ἀπαράδεκτη ἀπό ἠθικῆς πλευρᾶς. Καί ὅμως βλέπουμε τόν ἀρχιεπίσκοπο κ. Ἱερώνυμο νά ἀποδέχεται χρηματικά ποσά, πού προέρχονται ἀπό μουσικές κυρίως ἐκδηλώσεις μέ πρωταγωνιστές καλλιτέχνες, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τήν πίστη στό Θεό καί τήν ἠθική, εἶναι διαβόητοι καί ἔχουν προκλητικό καί σκανδαλώδη τρόπο ζωῆς. Αὐτοί λοιπόν οἱ ἄνθρωποι, ξαφνικά καί ἀπροσδόκητα, θυμοῦνται τούς φτωχούς καί θέλουν νά βοηθήσουν τό φιλανθρωπικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας γιά δική τους προβολή καί μόνο.

Οἱ προσφορές αὐτές δέν πρέπει νά γίνονται δεκτές, γιατί ὁ σκοπός δέν ἁγιάζει τά μέσα. Χρειάζεται προσοχή στίς προσφορές τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων. Πρέπει νά ἐξετάζονται οἱ προθέσεις τους, ἀλλά καί ὁ τρόπος ἀπόκτησης τῶν προσφερομένων ἀγαθῶν. Εἶναι προτιμότερο νά δίνονται λιγότερα πάτα φαγητοῦ, μέ καθαρές προσφορές, παρά νά γίνεται δεκτή κάθε προσφορά προκειμένου νά αὐξηθοῦν τά πάτα.

Τήν ἴδια τακτική τηροῦν καί οἱ ἱερεῖς ,οἱ ὁποῖοι στό ὄνομα τῶν συσσιτίων ἔχουν αὐξήσει τό τιμολόγιο τῶν ἱερῶν τελετῶν. Ὑπάρχει πιά μιά ἄτυπη ἐμπορική συναλλαγή. Πρέπει νά αὐξηθοῦν τά ἔσοδα τῶν ναῶν – φυσικά καί τῶν ἐφημερίων – γιά νά μποροῦν νά ἀνταποκρίνονται στίς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Παράλληλα ἐπιδιώκεται καί ἡ προβολή τοῦ ἔργου, γιά νά παρακινηθοῦν καί ἄλλοι, γιά νά προσφέρουν ὑπηρεσίες καί χρήματα.

Μερικές φορές οἱ κληρικοί γίνονται καί ἐνοχλητικοί μέ τό νά ζητοῦν συνεχῶς χρήματα καί τρόφιμα ἀπό τούς ἐκκλησιαζόμενους. Ἡ περιφορά τῶν δίσκων μέσα στούς ναούς εἶναι συνεχής, παρόλο πού ἔχει καταργηθεῖ μέ συνοδική ἀπόφαση ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες. Τό κοινωνικό ἔργο, δυστυχῶς, ἔχει φέρει σέ δεύτερη μοῖρα τό πνευματικό. Οἱ κληρικοί μιλοῦν συνεχῶς γιά προσφορές καί διανομές τροφίμων! Τό δευτερεῦον ἔργο ἔγινε κύριο.

Μακάρι σύντομα οἱ μητροπολίτες καί οἱ κληρικοί νά ἐπιδείξουν ἀνάλογο ζῆλο καί γιά τό ποιμαντικό ἔργο, τό ὁποῖο προϋποθέτει ἐνάρετο βίο, πειστικό κήρυγμα καί ἀφιλοχρηματία. Μόνο ἔτσι θά πεισθοῦν οἱ ἄνθρωποι νά ἀκολουθήσουν τό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Τά συσσίτια καλύπτουν βασικές ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, δέν τούς πείθουν ὅμως νά τηρήσουν τίς ἐντολές καί νά ἀλλάξουν τρόπο ζωῆς.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τριακόσια ἔτη ἀπὸ τὴν γέννησιν τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.** *Τοῦ* ***κ. Δημητρίου Νατσιοῦ****, Δασκάλου.* Σελ. 4.
- **Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἡ Κυριακὴ ἁγία, ἡ Κοινωνία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ μέγα λάθος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας ταγῶν.** *Τοῦ* ***Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνσταντάρου,*** *Ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Δρ. Πωγ. &Κονίτσης.* Σελ. 5.
- **Μία σημαντικὴ ἔκδοσις.** Τοῦ **π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ**. Σελ. 5.
- **Τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν.** Τοῦ **κ. Χρήστου Σαλταούρα**. Σελ. 7.
- **Ἡ ΔΙΣ ἀφήνει ὑπονοούμενα ὅτι ὄπισθεν τῶν ἐπεισοδίων ἐναντίον τοῦ Σεβ. Σύρου εὑρίσκεται ὀργανωμένον σχέδιον Παπικῶν**. Σελ. 8
- **Ἡ Τουρκία θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴν στάσεως ἔναντι τῶν δικαιωμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν μειονοτήτων**. Σελ. 8

Ἀμείωτος ἡ κρίσις εἰς τὰς σχέσεις Φαναρίου-Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Ἡ κρίσις εἰς τὰς σχέσεις Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν παραμένει ἀμείωτος. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τὴν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Κέρκυραν, ὕστερα ἀπὸ πρόσκλησιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κερκύρας. Τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἐξεπροσώπησεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη Μητροπολίτης παρὰ τὴν καθολικὴν ἀντίδρασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Λέγεται ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος ἑτοιμάζεται νὰ «ἀπαιτήσῃ» ἀπὸ τὸ Φανάριον, ὅπως τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἐκπροσωπῇ εἰς τὰς Ἀθήνας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

«Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν»

Τοῦ ***κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη,*** *Θεολόγου*

Σήμερα στίς «Παρεμβάσεις Πίστεως καί ζωῆς», θά μιλήσουν γιά τή Δεσποτική Γιορτή τῶν Χριστουγέννων, ἀποσπασματικά, τέσσερεις ἅγιοι μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας: Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου, καί Πρόκλος Κωνσταντινουπόλεως. (Τά κείμενα λαμβάνονται ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἀθανασίου Ἀ. Φραγκοπούλου «Πατερικές ὁμιλίες στή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ» ἀπόδοση στή Νεοελληνική).

Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε. Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε. Χριστός ἐπί γῆς ὑψώθητε... Ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος. Σκιρτᾶτε ἀπό τρόμο καί χαρά. Τρόμο γιά τήν ἁμαρτία, χαρά γιά τήν ἐλπίδα... Ὁ ἄσαρκος σαρκώνεται, ὁ Λόγος λαμβάνει σῶμα ὑλικό. Ὁ ἀόρατος γίνεται ὁρατός, Ὁ ἄχρονος, ἀποκτᾶ χρονική ἀρχή... Ἄς σκανδαλίζονται οἱ Ἰουδαῖοι, ἄς χλευάζουν οἱ εἰδωλολάτρες. Ἄς φλυαροῦν οἱ αἱρετικοί... Ἡ θεία φύση θέωσε τήν ἀνθρώπινη. Τί παράδοξη ἕνωση! Ὁ ὤν γίνεται, καί ὁ ἄκτιστος δημιουργεῖται, καί ὁ ἀπεριόριστος περιορίζεται.

**...Ἄς γιορτάσουμε λοιπόν, ὄχι κοσμ

Γεγονότα καὶ σχόλια

Κυνικὴ ὁμολογία: «Ἡ ἕνωσις» μὲ βάσιν τὰς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας!

ΤΕΛΙΚΑ τὰ (τραγικὰ) γεγονότα, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, μᾶς ἐπιβεβαιώνουν (δυστυχῶς) πανηγυρικά. Σὲ σχόλιό μας πρὶν καιρὸ εἴχαμε γράψει ὅτι ἡ «ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν», ποὺ θέλει ὁ αἱρεσιάρχης τοῦ Βατικανοῦ καὶ συμφωνοῦν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές, εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεων τῆς ληστρικῆς συνόδου τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας (1438-1439). Τὸ ἐπιβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης: «Σὲ ἐπιστροφὴ στὴ Συμφωνία τῆς Φερράρας – Φλωρεντίας καὶ στὴν Ἕνωση τῶν δύο μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῆς Χριστιανοσύνης, τῆς Ὀρθόδοξης καὶ τῆς Καθολικῆς, θέλει νὰ προχωρήσουμε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ὅπως δήλωσε σὲ συνέντευξή του στὴν αὐστριακὴ ἐφημερίδα "Κουρίρ". Στὴν ἴδια συνέντευξη, ὅταν ἐρωτᾶται γιὰ τὸ Σχίσμα τοῦ 1054 (ποὺ διαίρεσε τὸν Χριστιανισμὸ σὲ Παπισμὸ καὶ Ὀρθοδοξία), ὁ κ. Βαρθολομαῖος σημειώνει πὼς ἡ ἀποκατάσταση τῆς διάσπασής της καὶ ἡ ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας συνιστᾷ μεγάλο καθῆκον τῆς ἐποχῆς μας» (Ἰστολ. www.xorisoria.gr). Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς συνέντευξής του τόνισε ὅτι: «ὁ ἐπίσημος Θεολογικὸς Διάλογος ἀνάμεσα στὶς Ἐκκλησίες βοήθησε νὰ ἐξαλειφθοῦν παρεξηγήσεις καὶ διαφορὲς ἀπόψεων»! Προφανῶς ὁ Παναγιώτατος, «παρεξηγήσεις καὶ διαφορὲς ἀπόψεων», ἀποκαλεῖ τὶς τεράστιες δογματικὲς καὶ ἐκκλησιολογικὲς διαφορὲς Ὀρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ! Ρωτᾶμε ὅμως, ποῦ εἶδε τὴν ἐξάλειψη τῶν «παρεξηγήσεων καὶ τῶν ἀπόψεων»; Γιατί ἐμεῖς δὲν εἴδαμε καμιὰ ἐξάλειψη, καμιᾶς κακοδοξίας ὡς τώρα ἀπὸ μέρους τῶν παπικῶν. Μᾶλλον βλέπουμε «ἐξαλείψεις» - ὑποχωρήσεις ἀπὸ ὀρθοδόξου πλευρᾶς καὶ μᾶλλον αὐτὲς «βλέπει» ὁ Παναγιώτατος!

Ἰδοὺ ποίαν κατάληξιν θὰ ἔχῃ μία ψευδοένωσις «τῶν ἐκκλησιῶν»

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγούμενου σχολίου μας, θέλουμε νὰ γνωρίσουμε στοὺς ἀναγνῶστες μας ὅτι οἱ ἀποφάσεις τῆς ληστρικῆς συνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν οὐνιτικοῦ τύπου ἕνωση ποὺ ἀποζητᾷ τὸ Βατικανό. Στὴν τραγικὴ ἐκείνη ψευδοσύνοδο, οἱ Ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ἀναγκάστηκαν, ἀπὸ τὶς τραγικὲς συνθῆκες διαβίωσής τους καὶ ἀπὸ τὸν ἀπίστευτο ψυχολογικὸ πόλεμο τῶν παπικῶν καὶ τὶς πιέσεις τοῦ αὐτοκράτορα, νὰ ὑπογράψουν τὴν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», μὲ τὴν παραχώρηση τῶν παπικῶν, νὰ διατηρήσουν οἱ Ὀρθόδοξοι ὅλα τὰ δόγματά τους καὶ τὰ ἔθιμά τους καὶ ἁπλὰ νὰ ἀναγνωρίσουν τὸ πρωτεῖο τοῦ πάπα. Ὁ μόνος ποὺ δὲν ὑπέγραψε ἦταν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ ὁποῖος ἠγήθηκε τοῦ ἀνθενωτικοῦ ἀγώνα. Φυσικὰ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα δὲν δέχτηκε τὴν φρικτὴ αὐτὴ ἕνωση, ἡ ὁποία θὰ ἦταν πλήρη ὑποταγὴ τῆς Ὀρθοδοξίας στὸν αἱρεσιάρχη πάπα. Ἡ ψευδοσύνοδος αὐτὴ ἀποτελεῖ γιὰ τοὺς παπικοὺς «οἰκουμενικὴ σύνοδο» καὶ οἱ ἀποφάσεις τους εἶναι «δόγματα πίστεως» γι' αὐτοὺς καὶ ἄρα εἶναι ἐκτελεστέες. Αὐτοὶ λοιπὸν τοῦ εἴδους τὴν ἕνωση ἐπιθυμεῖ ὁ πάπας καὶ ἀποδέχονται οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές. Αὐτὲς τὶς ἀποφάσεις «ἐξέσκαψε» καὶ ὁ κ. Βαρθολομαῖος, καὶ τὶς παρουσίασε στὴ συνέντευξή του ὡς «μοντέλο ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν»! Μόνο ποὺ «λογαριάζει χωρὶς τὸν ξενοδόχο». Προφανῶς δὲν μελετᾷ ὅσο πρέπει τὴν ἱστορία, νὰ δεῖ πῶς ἀντιδρᾷ ἡ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καθοδηγούμενη ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία. Νὰ εἶναι σίγουρος πὼς θὰ ἀντιδράσει ἀκριβῶς ὅπως καὶ τότε!

Ὁ κίνδυνος σχίσματος εἶναι ὁρατὸς λόγῳ τῶν ἀφρόνων οἰκουμενιστικῶν ἀνοιγμάτων

ΒΡΗΚΑΜΕ τυχαῖα ἕνα πραγματικὰ ὁμολογιακὸ ἄρθρο τοῦ μακαριστοῦ καθηγητοῦ Ἀνδρέα Θεοδώρου, κατὰ τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τὸ ὁποῖο εἶχε δημοσιευθεῖ στὴν ἐφημερίδα μας πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια (25-12-1987). Θεωρήσαμε ὠφέλιμο νὰ παραθέσουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα μὲ μεγάλη σημασία: «Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ προσέξουμε. Μάλιστα οἱ ταγοὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ἄν, ἐλαυνόμενοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κακῶς νοουμένου Οἰκουμενισμοῦ, θελήσουν νὰ ἀποβάλουν τὸν ἐκκλησιολογικὸν "ἐπαρχιωτισμόν" (μὲ τὸν ὁποῖον κατηγοροῦν τοὺς ὀρθοδόξους συντηρητικοὺς χριστιανούς!) καὶ νὰ κάνουν ἀνοίγματα θεαματικὰ στὸ διαχριστιανικὸ θέατρο τῆς Οἰκουμένης· ἄν, ἀντὶ τοῦ συνετοῦ καὶ περιεσκεμμένου θεολογικοῦ διαλόγου τῆς ἀλήθειας, τὸν ὁποῖον ὀφείλουν νὰ κάνουν μὲ βαρὺ αἴσθημα εὐθύνης, μὲ ταπείνωση καρδίας καὶ φόβο Θεοῦ, ἐπιδοθοῦν σὲ ἀλχημεῖες καὶ ἅλματα οἰκουμενιστικά· ἄν, ἀντὶ μιᾶς πραγματικῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς μιᾶς πίστεως καὶ τοῦ ἑνὸς βαπτίσματος, ἐπιδιώξουν μίαν ἐξωτερικὴ συγκόλληση τῶν Ἐκκλησιῶν, ἕνα ἐκκλησιολογικὸ τερατούργημα καὶ ἕνα νόθο συμβιβασμό, ἂς εἶναι βέβαιοι ὅτι ἐκεῖνο ποὺ τελικὰ θὰ κατορθώσουν εἶναι ἡ διάσχιση τοῦ χιτῶνος τῆς Ὀρθοδοξίας. Σὲ μιὰ τέτοια προοπτική, σημαντικὸ μέρος τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν. Καὶ τὸ σχίσμα στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδοξίας μας θὰ εἶναι βέβαιο· σχίσμα πρωτοφανὲς καὶ ἀδυσώπητο!». Ἕνα ὄντως ὁμολογιακὸ καὶ συνάμα προφητικὸ κείμενο! Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Δικαιολογημέναι ἀνησυχίαι τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. Τσελεγγίδη

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΗ, ὁμολογιακοῦ χαρακτήρα, ἐπιστολὴ ἔστειλε πρόσφατα (1-10-2014) ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Δ. Τσελεγγίδης πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκφράζοντας τὴν ἀνησυχία του τὴν ἀνεξήγητη, ἴσως καὶ ὕποπτη, μυστικοπάθεια γιὰ τὴν ἐνημέρωση τοῦ σώματος τῶν ἐπισκόπων, σχετικὰ μὲ τοὺς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τοὺς παπικούς. Διερωτᾶται ἂν τελικὰ λειτουργεῖ ἡ Συνοδικότητα στὴν Ἐκκλησία μας. Παραθέτουμε ἕνα μικρὸ ἀπόσπασμα μὲ τὶς ἀνησυχίες τοῦ κ. Καθηγητοῦ: «…νομίζω, ὅτι εὔλογα διερωτᾶται κάθε ἐκκλησιαστικὰ εὐαισθητοποιημένος πιστός, μήπως μὲ τὴν ἀκολουθούμενη τὰ τελευταῖα χρόνια μεθοδολογία -ἡ ὁποία συρρικνώνει συστηματικὰ τὴν ἁγιοπνευματικὴ λειτουργία τῆς Συνοδικότητας- κάποιος ἐπιδιώκει νὰ τεθεῖ ἐπάνω ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους καὶ τελικὰ ἐπάνω ἀπ' ὅλη τὴν Ἐκκλησία. Μήπως, ὅμως, μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ "κυοφορεῖται» καὶ μιὰ κάποια μορφὴ Παπισμοῦ στὸ χῶρο τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἢ μήπως διολισθαίνουμε κι' ὅλας -πρακτικῶς- πάνω στὶς ράγες τοῦ Παπισμοῦ; Καὶ τὸ λέγω αὐτό, γιατί ἡ ὑποβάθμιση τῆς ἁγιοπνευματικῆς λειτουργίας τῆς Συνοδικότητας τὸ λιγότερο ποὺ κάνει εἶναι νὰ "κυοφορεῖ" τὶς προϋποθέσεις τῆς "γεννήσεως" τῆς ἀρρώστιας τοῦ Παπισμοῦ στὴν Ἐκκλησία μας» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες). Ἀναμφίβολα, οἱ ἀνησυχίες τοῦ κ. Καθηγητοῦ εἶναι καὶ δικές μας ἀνησυχίες, ὅπως καὶ ὁλοκλήρου τοῦ συνειδητοποιημένου Ὀρθοδόξου λαοῦ. Ἐλπίζουμε νὰ μὴ κωφεύσει αὐτὴ τὴ φορά ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ «νὰ ἀνοίξει τὰ χαρτιά» της νὰ δοῦμε τί πραγματικὰ συμβαίνει! Ζητᾶμε πολλὰ καὶ παράλογα;

Ἱδρύθη καὶ τὸ Ὀρθόδοξον «Μποζέ»!

ΜΕΤΑ τὸ διαβόητο παπικὸ οἰκουμενιστικὸ «μοναστήρι» τοῦ Μποζέ, ἱδρύεται καὶ «ὀρθόδοξο Μποζέ»! Γιὰ ὅσους δὲν γνωρίζουν τί εἶναι τὸ παπικὸ «μοναστήρι» τοῦ Μποζέ, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ «μοναστικὴ ἀδελφότητα», ποὺ ἐδρεύει στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Ἡγούμενος εἶναι παπικὸς καὶ σκοπὸ ἔχει τὴν προώθηση τοῦ οἰκουμενισμοῦ! Τὸ ὀρθόδοξο «Μποζὲ» ἱδρύθηκε στὴν Αὐστρία, ἀπὸ τὴν οἰκεία Ἱερὰ Μητρόπολη καὶ ἀναζητεῖ μοναχοὺς «νὰ γνωρίζουν καλὰ τὴν γερμανικὴ γλώσσα καὶ νὰ εἶναι "ἀνοιχτοὶ" στὸν οἰκουμενισμό. Το νέο μοναστήρι πρέπει νὰ εἶναι «ἕνας χῶρος προσευχῆς καὶ συνάντησης μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους», ὅπως τόνισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος. «Θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους πιστοὺς στὴν Αὐστρία, ἀλλὰ παραπέρα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους "χριστιανοὺς" καὶ ἐνδιαφερόμενους!» (Ἰστολ. Κατάνυξις). Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη σημαντικὴ παράμετρος: τὸ οἰκόπεδο τῆς Μονῆς τὸ δώρισε ἡ παπικὴ «ἀρχιεπισκοπὴ» Αὐστρίας! Τόσο ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ ἁγίου Αὐστρίας, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἶναι ξεκάθαρη ἡ ἀποστολὴ τῆς Μονῆς, νὰ προάγει τὸν οἰκουμενισμό, νὰ γίνει τὸ ὀρθόδοξο «Μποζέ»! Σὲ προηγούμενο σχόλιό μας ἀναφέραμε ἤδη τὴν δολιότητα τῶν παπικῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν προϊὸν ἀγάπης, ἀλλὰ σκοτεινῆς σκοπιμότητας. Ἐν προκειμένῳ, ἡ Ἱερὰ Μονὴ θὰ γίνει ἕνα ἀκόμη οἰκουμενιστικὸ ὁρμητήριο γιὰ τὴν παραπέρα ἄλωση τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν παράδοσή της στὸν αἱρεσιάρχη τοῦ Βατικανοῦ, δίκην οὐνιτικῆς ἑνώσεως. Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ σκληρὴ πραγματικότητα, ἄκρως ἀνησυχητική!

Τὸ Βατικανὸν ἔστειλε μήνυμα εἰς ἰνδουϊστικὴν ἑορτήν!

Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ δὲν ἐνδιαφέρεται πιὰ γιὰ τὴν χριστιανικὴ πίστη. Ὁ θλιβερὸς ἡγετίσκος του γιὰ τὸ μόνο ποὺ ἐνδιαφέρεται (καὶ τὸ δείχνει) εἶναι πῶς νὰ θέσει ὑποπόδιο τῶν ποδῶν του ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη, ἀνεξάρτητα ἀπὸ θρησκευτικὴ πίστη! Αὐτὸ ἀποδεικνύει ξεκάθαρα καὶ ἡ ἀκόλουθη εἴδηση: «Μήνυμα γιὰ τὸ Ἰνδουιστικὸ Deepavali 2014 ἔστειλε ὁ πρόεδρος τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὸ διαθρησκευτικὸ διάλογο, Καρδινάλιος Jean-Louis Tauran. Παρὰ τὶς πολλὲς εὐλογίες τῆς παγκοσμιοποίησης, τονίζει στὸ μήνυμά του ὁ Καρδινάλιος Tauran, οἱ φτωχοὶ καὶ οἱ περιθωριοποιημένοι ἔχουν ἀποκλειστεῖ ἀπὸ τὰ ὀφέλη τῆς παγκοσμιοποίησης καὶ αὐτὸ δημιουργεῖ δυσαρέσκεια,ἀβεβαιότητα καὶ ἀνασφάλεια. Οἱ Ἰνδουιστὲς γιορτάζουν τὸ Diwali ἢ Deepavali "Ἑορτὴ τῶν Φώτων", ποὺ εἶναι πενθήμερη, σηματοδοτεῖ τὴ νέα χρονιὰ καὶ συμβολίζει τὴ νίκη τοῦ φωτὸς ἐπὶ τοῦ σκότους, τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ προσφέροντας τὶς προσευχὲς στοὺς Sita καὶ Ράμα, Ράντα καὶ Κρίσνα, Lakshmi, τὴ θεὰ τοῦ πλούτου, Ganesh, τὸν θεὸ τῆς σοφίας» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες)! Θαυμάστε «ἐκκλησία». Θαυμάστε «ἐπισκόπους», οἱ ὁποῖοι χαίρονται καὶ συγχαίρουν γιὰ μία δαιμονικὴ ἑορτή, σὲ δαιμονικοὺς «θεούς», μίας ἀπὸ τὶς πλέον δαιμονικὲς θρησκεῖες τῆς ἱστορίας! Μόνο μία δαιμονικὴ αἵρεση θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμει αὐτό!

Προωθοῦν διὰ τῶν παιχνιδιῶν πρόωρον ἐρωτισμὸν εἰς τὰ παιδιά!

ΕΙΝΑΙ γεγονὸς ὅτι ἀκόμα καὶ τὰ παιχνίδια ἔχουν τεθεῖ στὴν ὑπηρεσία τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἡ ὁποία ἐπαγγέλλεται νὰ φέρει τὸ «νέο φῶς» στὸν πληγέντα κόσμο ἀπὸ τὸ «χριστιανικὸ σκοτάδι». Μία βασικὴ πτυχὴ τοῦ «νέου πνεύματος» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι καὶ ἡ σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωση (βλέπε ἀσυδοσία), τὴν ὁποία προωθοῦν μὲ κάθε μέσον. Διαβάσαμε ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον ἄρθρο τῆς κ. Δήμητρας Κογκίδου, καθηγήτριας στὸ Παιδαγωγικὸ Τμῆμα Δημοτικῆς Ἐκπαίδευσης στὸ ΑΠΘ, μὲ θέμα: «Ἐπικίνδυνες κοῦκλες: Ὁ κίνδυνος τῆς πρόωρης σεξουαλικοποίησης τῶν κοριτσιῶν». Δεῖτε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα: «Πάρα πολλὰ παιδικὰ προϊόντα, ὅπως κοῦκλες, ροῦχα καὶ καλλυντικὰ ποὺ διατίθενται στὰ μικρὰ κορίτσια εἶναι μικρογραφίες τῶν μεγάλων καὶ ἀναπαριστοῦν εἰκόνες σέξι καὶ σεξουαλικοποιημένων προσώπων χωρὶς τελικὰ νὰ λαμβάνεται ὑπόψη ἡ ἡλικιακὴ καταλληλότητα κάποιων ἀντικειμένων, συνηθειῶν καὶ ἐξαρτημάτων. Τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν προβάλλουν ὑγιῆ μηνύματα καὶ πρότυπα γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση καὶ τὴ σεξουαλικότητα, δὲν προσφέρουν ἕνα ὑγιὲς πρότυπο αὐτοεκτίμησης, σεβασμοῦ, ἀποδοχῆς καὶ ἀγάπης τοῦ σώματος, οὔτε προστατεύουν τὴν παιδικὴ ἡλικία καθὼς δὲν δίνουν τὴν εὐκαιρία στὰ κορίτσια νὰ ζήσουν ὡς κορίτσια ἔξω ἀπὸ καταναλωτικὰ πρότυπα» (Ἰστολ. Κατοχικὰ Νέα)! Συμμεριζόμαστε πλήρως τὶς ἀνησυχίες τῆς ἐπιστήμονος καὶ συστήνουμε στοὺς γονεῖς νὰ εἶναι πολὺ προσεκτικοὶ ἀκόμα καὶ σὲ τί εἶδος παιχνίδια ἀγοράζουν στὰ παιδιά τους!

Ἡ Παπισμὸς εἶναι πρωτίστως Πνευματολογικὴ αἵρεσις!

ΑΛΛΑ τόνισε καὶ κάτι ἄλλο ὁ ὁμολογητὴς Καθηγητὴς κ. Δ. Τσελεγγίδης στὴν βαρυσήμαντη ἐπιστολή του πρὸς τὴν Ἱερὰ Σύνοδο. Χωρὶς νὰ «μασάει τὰ λόγια» του, ὅπως κάνουν οἱ οἰκουμενιστές, χαρακτηρίζει εὐθέως καὶ εὐθαρσῶς τὸν παπισμὸ ὡς Πνευματολογικὴ αἵρεση, καὶ τέτοια θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ τοὺς συμμετέχοντες ὀρθοδόξους στοὺς διαλόγους: « Ὁ Παπισμὸς -πρωτογενῶς- προέκυψε, ὡς συνέπεια τῆς κακοδοξίας του γιὰ τὸν τρόπο τῆς ὑποστατικῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Κατὰ συνέπεια, εἶναι μία νεώτερη Πνευματολογικὴ αἵρεση. Συγκεκριμένα, οἱ Δυτικοὶ ἔκαναν σύγχυση τῆς Θεολογίας (ἀΐδιες σχέσεις) καὶ Οἰκονομίας (φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμο καὶ τὴν Ἱστορία). Ἡ σύγχυση, ὅμως, αὐτὴ προέκυψε, ὅταν οἱ Δυτικοὶ ὑποβάθμισαν στὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωή τους τὴν χαρισματικὴ παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ἰστολ. Ἀκτῖνες). Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας ἔχει ἀλλοτριωθεῖ σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὸν οἰκουμενιστικὸ οἶστρο, λίγοι, ἀλλὰ δυναμικοί, Καθηγητές, τοῦ διαμετρήματος τοῦ κ. Τσελεγγίδη, ἀνθίστανται ἐναντίον τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄνευ ὅρων στὴν παπικὴ δυναστεία. Σᾶς εὐχαριστοῦμε κ. Καθηγητά!

Ἱδρύθη καὶ τὸ Ὀρθόδοξον «Μποζέ»!

ΜΕΤΑ τὸ διαβόητο παπικὸ οἰκουμενιστικὸ «μοναστήρι» τοῦ Μποζέ, ἱδρύεται καὶ «ὀρθόδοξο Μποζέ»! Γιὰ ὅσους δὲν γνωρίζουν τί εἶναι τὸ παπικὸ «μοναστήρι» τοῦ Μποζέ, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ «μοναστικὴ ἀδελφότητα», ποὺ ἐδρεύει στὸ Μιλάνο τῆς Ἰταλίας, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλων τῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν. Ἡγούμενος εἶναι παπικὸς καὶ σκοπὸ ἔχει τὴν προώθηση τοῦ οἰκουμενισμοῦ! Τὸ ὀρθόδοξο «Μποζὲ» ἱδρύθηκε στὴν Αὐστρία, ἀπὸ τὴν οἰκεία Ἱερὰ Μητρόπολη καὶ ἀναζητεῖ μοναχοὺς «νὰ γνωρίζουν καλὰ τὴν γερμανικὴ γλώσσα καὶ νὰ εἶναι "ἀνοιχτοὶ" στὸν οἰκουμενισμό. Το νέο μοναστήρι πρέπει νὰ εἶναι «ἕνας χῶρος προσευχῆς καὶ συνάντησης μὲ τὸν Θεὸ καὶ τοὺς συνανθρώπους», ὅπως τόνισε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος. «Θὰ εἶναι ἀνοιχτὸ γιὰ ὅλους τοὺς ὀρθόδοξους πιστοὺς στὴν Αὐστρία, ἀλλὰ παραπέρα καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους "χριστιανοὺς" καὶ ἐνδιαφερόμενους!» (Ἰστολ. Κατάνυξις). Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη σημαντικὴ παράμετρος: τὸ οἰκόπεδο τῆς Μονῆς τὸ δώρισε ἡ παπικὴ «ἀρχιεπισκοπὴ» Αὐστρίας! Τόσο ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ ἁγίου Αὐστρίας, ὅσο καὶ ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἶναι ξεκάθαρη ἡ ἀποστολὴ τῆς Μονῆς, νὰ προάγει τὸν οἰκουμενισμό, νὰ γίνει τὸ ὀρθόδοξο «Μποζέ»! Σὲ προηγούμενο σχόλιό μας ἀναφέραμε ἤδη τὴν δολιότητα τῶν παπικῶν δώρων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ὑπῆρξαν προϊὸν ἀγάπης, ἀλλὰ σκοτεινῆς σκοπιμότητας. Ἐν προκειμένῳ, ἡ Ἱερὰ Μονὴ θὰ γίνει ἕνα ἀκόμη οἰκουμενιστικὸ ὁρμητήριο γιὰ τὴν παραπέρα ἄλωση τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τὴν παράδοσή της στὸν αἱρεσιάρχη τοῦ Βατικανοῦ, δίκην οὐνιτικῆς ἑνώσεως. Αὐτὴ εἶναι δυστυχῶς ἡ σκληρὴ πραγματικότητα, ἄκρως ἀνησυχητική!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΒΟΝΙΦΑΤΙΟΣ

Στὶς 19 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Βονιφατίου. Ὁ ἅγιος Βονιφάτιος ἔζησε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορα Διοκλητιανοῦ καὶ ἦταν δοῦλος τῆς κόρης τοῦ Ἀνθυπάτου τῆς Ρώμης, Ἀγλαΐδος. Στὸν χαρακτήρα ἦταν πολὺ ἐλέημων καὶ φιλόξενος, ὅμως τὸν κατέτρωγε τὸ πάθος τῆς μέθης καὶ τοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν κυρία του. Ἐνῶ ἡ Ἀγλαΐδα ἦταν ἐλέημων καὶ ἀγαποῦσε πολὺ νὰ φροντίζη τοὺς χριστιανοὺς μάρτυρες. Κάποτε πρόσταξε τὸν Βονιφάτιο νὰ πάη στὴν Ἀνατολή, γιὰ νὰ φέρη λείψανα ἁγίων μαρτύρων πρὸς σωτηρία τῶν ψυχῶν των. Ὁ ἅγιος ἐρχόμενος στὴν Κιλικία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας μὲ δούλους καὶ χρυσάφι βρῆκε ἁγίους χριστιανοὺς ποὺ μαρτυροῦσαν καὶ μὲ πολὺ παρρησία περιποιόταν τὶς πληγές τους. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁδηγήθηκε στὸν ἡγεμόνα, ὅπου ὁμολόγησε μὲ θάρρος ὅτι εἶναι χριστιανός. Κατόπιν ἄρχισαν τὰ βασανιστήρια. Στὴν ἀρχὴ τὸν κρέμασαν κατακέφαλα καὶ καταξέσκισαν τὸ σῶμα του μέχρι τὰ κόκκαλα, μετὰ ἔμπηξαν μυτερὰ καλάμια στὰ νύχια του καὶ τὸν ἔριξαν σὲ λέβητα μὲ μόλυβδο βρασμένο καὶ τέλος τὸν ἀποκεφάλισαν, ὅπου ἀπὸ τὴν τιμία κεφαλή του ἔτρεξε γάλα μὲ αἷμα καὶ ἔτσι πίστευσαν πενῆντα εἰδωλολάτρες στὸν Χριστό. Οἱ σύνδουλοί του, ὅταν ἔμαθαν τὸ γεγονός, ἀφοῦ ἀγόρασαν τὸ λείψανό του ἀναχώρισαν γιὰ τὴν Ρώμη, ὅπου ἐκεῖ ἡ Ἀγλαΐδα τὸ ἐνταφίασε μὲ μεγάλες τιμές. Ἀργότερα ἔκτισε στὴν Ρώμη Ναὸ ἀφιερωμένο στὸν ἅγιο Βονιφάτιο, ὁ ὁποῖος ἔγινε πηγὴ ἰάσεων, ἡ δὲ Ἀγλαΐδα ἔζησε θεάρεστα μὲ ἄσκηση καὶ προσευχὴ καὶ μάλιστα ὁ Θεός τὴν ἀξίωσε νὰ θαυματουργῆ καὶ ἔτσι παρέδωσε τὸ πνεῦμα της στὸν Κύριο ἐν εἰρήνῃ.

Ἡ περὶ τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διδασκαλία...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ριος», ὅστις «ἀπροσωπολήπτως κρινεῖ τὸν κόσμον» καὶ παρὰ τοῦ ὁποίου «ἕκαστος, καθὼς ἐποίησε, κομεῖται»[25].

6) Ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ τῷ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Διδαχὴ τῶν 12 Ἀποστόλων ἐπανειλημμένως ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὀνομάζεται «ὁ Κύριος» καὶ βεβαιοῦται, ὅτι «ἤξει ὁ Κύριος καὶ πάντες οἱ Ἅγιοι μετ' αὐτοῦ», καὶ «τότε ὄψεται ὁ κόσμος τὸν Κύριον ἐρχόμενον ἐπάνω τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ». Προκειμένου δὲ περὶ τῆς τελέσεως τοῦ βαπτίσματος ἐντέλλεται ἡ Διδαχὴ «ἔκχεον εἰς τὴν κεφαλὴν τρὶς ὕδωρ εἰς ὄνομα Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος»[26].

7) Τέλος ἐκ τῆς πρὸς Διόγνητον ἐπιστολῆς δύναται νὰ συναχθῇ ἐν ὀλίγοις στίχοις πλήρης ἡ Χριστολογία. Πράγματι· κατ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ μονογενής», «ὁ Λόγος ὁ ἅγιος καὶ ἀπερινόητος ἀνθρώποις», «αὐτὸς ὁ τεχνίτης καὶ δημιουργὸς τῶν ὅλων», «ᾧ πάντα διατέτακται καὶ διώρισται καὶ ὑποτέτακται», πρὸς τὸν ὁποῖον «ὁ δεσπότης καὶ δημιουργὸς τῶν ὅλων Θεὸς» «ἐννοήσας μεγάλην καὶ ἄφραστον ἔννοιαν», τὴν περὶ τῆς σωτηρίας ἡμῶν βουλήν, «ἀνεκοινώσατο μόνῳ τῷ παιδὶ» καὶ κατὰ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου «ἀπεκάλυψε καὶ ἐφανέρωσε τὰ ἐξ ἀρχῆς ἡτοιμασμένα». Ἐφανέρωσε δὲ ταῦτα, ὅτε «ὡς βασιλεὺς πέμπων υἱὸν βασιλέα ἔπεμψεν, ὡς Θεὸν ἔπεμψεν, ὡς ἄνθρωπον πρὸς ἀνθρώπους ἔπεμψεν, ὡς σώζων ἔπεμψε». Καὶ «τὸν ἴδιον Υἱὸν ἀπέδοτο λύτρον ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἅγιον ὑπὲρ ἀνόμων, τὸν ἄκακον ὑπὲρ τῶν κακῶν, τὸν δίκαιον ὑπὲρ τῶν ἀδίκων, τὸν ἄφθαρτον ὑπὲρ τῶν φθαρτῶν, τὸν ἀθάνατον ὑπὲρ τῶν θνητῶν. Τί γὰρ ἄλλο τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἠδυνήθη καλύψαι ἢ ἐκείνου δικαιοσύνη;» Ἀλλ' ἐὰν νῦν «ἔπεμψεν αὐτὸν ὡς ἀγαπῶν», «πέμψει αὐτὸν καὶ κρίνοντα, καὶ τὶς αὐτοῦ τὴν παρουσίαν ὑποστήσεται;»[27].

Ἡ περὶ τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ μαρτυρία τῶν μέχρι καὶ τοῦ Ὠριγένους ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων

1) Εἰς τὰ ἐπακολουθήσαντα συγγράμματα τῶν Ἀπολογητῶν, εἰ καὶ ταῦτα, ὡς ἀπευθυνόμενα πρὸς εἰδωλολάτ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἡ Τακτική Γενική Συνέλευσις τῆς Π.Ε.Θ.

Στὶς 22 Νοεμβρίου 2014, ἡμέρα Σάββατο, στὴν Αἴθουσα τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (Χαλκοκονδύλη 37, 3ος ὀροφος) πραγματοποιήθηκε ἡ Γενικὴ Συνέλευση τῶν μελῶν τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων, γιὰ τὸν ἐτήσιο τακτικὸ Ἀπολογισμὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου της.

Μετὰ τὴν προσευχή, ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ καὶ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας ἐξέφρασε τὴ συγκίνησή του, διότι μὲ τὴν ψῆφο τῶν Συναδέλφων κλήθηκαν, ἐκεῖνος καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ ΔΣ, νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τῶν παλαιότερων καταξιωμένων στελεχῶν τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, στὴ διοίκηση τῆς Ἑνώσεως. Τόνισε τὴν ἀμφίδρομη σχέση τῆς ΠΕΘ μὲ τὰ μέλη της καὶ τὴν ἀνάγκη στενότερης συνεργασίας μεταξύ τους γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότερη ἀντιμετώπιση τῶν πολλῶν ζητημάτων ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἕνωση.

Στὸ δύσκολο αὐτὸ ἔργο, ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἔστειλε πρόθυμους συγκυρηναίους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἄξιων Συναδέλφων καὶ συνεργατῶν καὶ τὸν Δρ Συνταγματικοῦ Δικαίου κ. Γεώργιο Κρίππα, τὸν Πρόεδρο Ἐφετῶν ἐ.τ. κ. Ἀπόστολο Βλάχο καὶ τὸν Ἀντιπρόεδρο τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐ.τ. κ. Ἀναστάσιο Μαρίνο, οἱ ὁποῖοι μὲ τὶς πολύτιμες νομικὲς συμβουλές τους, συνέβαλαν τὰ μέγιστα ἐπὶ πολλὰ χρόνια, στὴν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν φλεγόντων θεμάτων ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ κλάδος τῶν Θεολόγων καθηγητῶν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ διά τοῦ Προέδρου του, τίμησε, γιὰ τὴν πολυετῆ καὶ πολύτιμη προσφορά τους στὴν Ἕνωσή μας, τοὺς προαναφερόμενους διακεκριμένους νομικούς, ἀπονέμοντάς τους τιμητικὴ ἀναμνηστικὴ πλακέτα. Τὴν τιμητικὴ διάκριση τοῦ κ. Ἀναστάσιου Μαρίνου, ὁ ὁποῖος λόγω ἀσθενείας δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ παρευρεθεῖ, παρέλαβε ὁ κ. Ἀπόστολος Βλάχος.

Στὴ συνέχεια ὁ Ταμίας τῆς Ἑνώσεως, κ. Σταῦρος Ἀβαγιάννης, παρουσίασε τὸν ἀπολογισμὸ (οἰκονομικὸ) τῆς περιόδου 2013 - 2014 καθὼς καὶ τὸν προϋπολογισμὸ οἰκονομικῆς χρήσεως 2014-2015.

*Τοῦ **Δ.Σ. τῆς Π.Ε.Θ***

Ἡ Γενικὴ Συνέλευση ἀφοῦ ἔλαβε ὑπόψη τὰ στοιχεῖα ποὺ παρέθεσε ὁ Ταμίας καὶ ὕστερα ἀπὸ συζήτηση ἐνέκρινε τὸν οἰκονομικὸ ἀπολογισμὸ καὶ προϋπολογισμό.

Στὴ συνέχεια ὁ Γενικὸς Γραμματέας κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης, παρουσίασε μὲ τὴ χρήση PowerPoint, τὰ πεπραγμένα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴ χρονικὴ περίοδο 2013 - 2014.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ τὸ Δ.Σ. τῆς ΠΕΘ ἀνέπτυξε, σύμφωνα καὶ μὲ τὶς ἀρχὲς καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ Καταστατικοῦ της, δραστηριότητες σχετικὲς μὲ τὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στὴν Πρωτοβάθμια καὶ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση καὶ τὴν Ὀρθόδοξη Χριστιανικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπίσης συνεχίστηκαν οἱ δραστηριότητες τῆς ΠΕΘ γιὰ τὴν ἀπόσυρση τοῦ Πιλοτικοῦ Προγράμματος Σπουδῶν, γιὰ τὴν ἔκδοση νέας ἐγκυκλίου περὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὸ ΜτΘ καὶ ὁριστικὴ λύση τοῦ θέματος αὐτοῦ, ποὺ θὰ ὁρίζει ὁλοκάθαρα ποιοὶ ἀπαλλάσσονται καὶ μὲ ποιὰ διαδικασία, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχει παρερμηνεία, σύγχυση καὶ κατάχρηση τοῦ δικαιώματος ἀπαλλαγῆς. Στὸ πλαίσιο αὐτὸ τονίστηκε ἡ προσπάθεια ποὺ πρέπει νὰ γίνει πιὸ ἔντονη γιὰ πλήρη ἐφαρμογὴ τῆς Ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων ἀπὸ τὸ ΥΠΑΙΘ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ κ. Κρίππα καὶ ἄλλων Ἀνώτατων Δικαστικῶν ἐ.τ., τοὺς ὁποίους κι ἐκεῖνος μὲ τὴ σειρά του, εὐχαρίστησε θερμὰ γιὰ τὴν πολύτιμη συμβολή τους στὴν πορεία τῆς Ἑνώσεως.

Κατόπιν ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου κ. Ἠλίας Φραγκόπουλος, ἀναφέρθηκε στὰ σχετικὰ μὲ τὸν Διαχειριστικὸ καὶ Διοικητικὸ ἔλεγχο τῶν πεπραγμένων τοῦ ΔΣ τῆς Ἑνώσεως καὶ κατόπιν συζητήσεως πρότεινε στὴ Γενικὴ Συνέλευση τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ ἀπερχόμενου ΔΣ ἀπὸ κάθε οἰκονομικὴ ἢ ἄλλη εὐθύνη γιὰ τὸ ἀναφερθὲν χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 1-11-2013 μέχρι 30-10-2014. Τὴν πρότασή του ἀποδέχθηκε ἡ Γενικὴ Συνέλευση, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ γόνιμο διάλογο ἐνέκρινε τὰ πεπραγμένα, τὸν Ἀπολογισμὸ καὶ Προϋπολογισμό.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Γενικῆς Συν - ελεύσεως κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας εὐχαρίστησε τὸν κ. Φραγκόπουλο γιὰ τὶς ὑπηρεσίες του στὴν Ἕνωση καὶ κάλεσε σὲ διάλογο ὅλα τὰ παρόντα μέλη τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως.

Τὸν λόγο ἔλαβε ὁ τέως Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως κ. Ἠλίας Μπάκος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μακρὸν ἐξέφρασε τὶς ἀπόψεις του καὶ τοὺς προβληματισμούς του ἐπὶ διαφόρων θεμάτων.

Κατὰ τὴ διαδικασία τοῦ διαλόγου, σημαντικότατες τοποθετήσεις ἔκαναν ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν ἀπαλλαγῶν τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, οἱ κ.κ. Γεώργιος Κρίππας, Ἀπόστολος Βλάχος, Σταῦρος Κάνιας, Χαράλαμπος Καροῦσος, Εὐάγγελος Πονηρὸς καὶ ἡ Ἑλένη Βασάλου. Στὴ συζήτηση παρενέβησαν γιὰ τὸ θέμα τῶν ἀπαλλαγῶν μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Ἡρακλῆς Ρεράκης καθὼς καὶ οἱ κ.κ. Σταῦρος Μποζοβίτης, Σωτήριος Μιχελουδάκης, Ἰωάννης Ἀγγελόπουλος, Δημήτριος Βογιατζής, Ἀντώνιος Τοκατλίδης καὶ ἡ κ. Ἀναστασία Φραγκοπούλου.

Τέλος, ἐγκρίθηκαν ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση τὰ παρακάτω:

1) Ἡ ἔναρξη τῆς διαδικασίας γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Ἑνώσεως,

2) Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴ διοργάνωση τοῦ Ι' Πανελλήνιου Θεολογικοῦ Συνεδρίου,

3) Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἵδρυση νέων Παραρτημάτων,

4) Ἡ ἐξουσιοδότηση τοῦ ΔΣ γιὰ τὴν ἀνάληψη τῶν κατάλληλων πρωτοβουλιῶν μὲ σκοπό:

α) τὴν ἀποτροπὴ τῆς γενικευμένης ἐφαρμογῆς τοῦ Πιλοτικοῦ Προγράμματος Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν,

β) τὴν ἔκδοση ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων νέας ἐγκυκλίου γιὰ τὶς ἀπαλλαγὲς τῶν μαθητῶν ἀπὸ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὶς ἀναθέσεις μαθημάτων στοὺς θεολόγους καθηγητές, καὶ

γ) τὴν ἀποτροπὴ τῆς δημιουργίας Εἰσαγωγικῆς Κατεύθυνσης Μουσουλμανικῶν Σπουδῶν στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ ΑΠΘ.

Τὴν Γενικὴ Συνέλευση ἔκλεισε ὁ Πρόεδρος κ. Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας εὐχόμενος συνέχιση καὶ ἐντατικοποίηση τοῦ πολύπλευρου ἔργου τῆς Ἑνώσεως».

ΑΝΕΞΙΚΑΚΙΑ

Ὁ ὅσιος Ἡσαΐας μᾶς συμβουλεύει: «Νά μή ἔχης ἔχθρα γιά κανένα ἄνθρωπο, ἐπειδὴ δέν θά εἶναι δεκτή ἡ προσευχή σου ἀπό τόν Θεό. Νά ἔχης εἰρήνη μέ ὅλους, γιά νά ἀποκτήσης παρρησία στόν Θεό, ὅταν θά προσεύχεσαι. Μή λησμονῆς ὅτι ὁ Κύριος λέγει στό Εὐαγγέλιο: "Ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν" (Ματθ. στ΄ 14-15).

Δηλαδή πρέπει, ὅταν ζητῆτε τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν σας, νά συγχωρῆτε καί σεῖς τούς ἄλλους, διότι, ἐάν συγχωρήσετε στούς ἀνθρώπους τά ἁμαρτήματα, πού ἔκαμαν σέ σᾶς, καί ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος θά συγχωρήση καί σέ σᾶς τά ἰδικά σας ἁμαρτήματα.

Ἐάν ὅμως δέν συγχωρήσετε τούς ἀνθρώπους γιά τά πρός ἐσᾶς ἁμαρτήματά τους, οὔτε ὁ Πατέρας σας θά συγχωρήση τίς πρός αὐτόν ἁμαρτίες σας.

* * *

Κάποτε, ἀναφέρεται στόν Εὐεργετινό, ὅταν οἱ Πατέρες ἐτελοῦσαν στήν Σκήτη τήν θεία Λειτουργία, κατέβαινε, τήν στιγμή τῆς θυσίας, ἕνας ἀετός στήν Ἁγία Τράπεζα. Τόν ἀετό αὐτόν κανείς δέν τόν ἔβλεπε παρά μόνον οἱ Πατέρες, πού λειτουργοῦσαν.

Μία ἡμέρα ἕνας ἀδελφός ἀπό τήν Σκήτη, ζήτησε ἕνα πρᾶγμα ἀπό τόν Διάκονο. Αὐτός ὅμως δέν τόν ἐξυπηρέτησε.

– Δέν εὐκαιρῶ τώρα, τοῦ εἶπε.

Μετά ἀπό αὐτό τό γεγονός, ἦλθε ὁ Διάκονος μαζί μέ τόν Πρεσβύτερο, νά λειτουργήσουν. Ὅμως ὁ ἀετός, δηλαδή ἡ προσωποποίηση τῆς Χάριτος, δέν κατέβαινε, ὅπως πρῶτα.

– Γιατί δέν κατέβηκε ὁ ἀετός; ρώτησε ὁ Πρεσβύτερος τόν Διάκονο.

Ἀσφαλῶς, συνέχισε ὁ Πρεσβύτερος, κάποια ἁμαρτία δική μου ἤ δική σου θά ἐμπόδισε τήν Χάρη νά κατέβη. Φῦγε λοιπόν γιά λίγο ἀπό κοντά μου, καί ἐάν τότε κατέβη, ἀσφαλῶς ἡ αἰτία θά εὑρίσκεται σέ ἐσένα.

Πράγματι, μετά τήν ἀπομάκρυνση τοῦ Διακόνου, κατέβηκε ὁ ἀετός. Ὅταν τελείωσε ἡ θεία Λειτουργία καί ἔμειναν μόνοι ὁ Πρεσβύτερος καί ὁ Διάκονος, ρώτησε ὁ πρῶτος τόν δεύτερο.

– Πές μου τί ἔκανες;

– Δέν μέ πληροφορεῖ ἡ συνείδησή μου ἀπάντησε ὁ Διάκονος ὅτι ἔκανα κάτι κακό. Μόνο ὅταν ἦλθε ἕνας ἀδελφός, νά μοῦ ζητήση κάποια ἐξυπηρέτηση, τοῦ εἶπα ὅτι δέν εὐκαιρῶ.

Τότε ὁ Πρεσβύτερος τοῦ λέγει:

– Αὐτό λοιπόν εἶναι ἡ αἰτία καί δέν κατέβηκε ὁ ἀετός, διότι λυπήθηκε ὁ ἀδελφός ἐναντίον σου.

Ἀμέσως ὁ Διάκονος πῆγε καί ζήτησε συγχώρεση ἀπό τόν ἀδελφό.

* * *

Στόν βίο τοῦ Ἁγίου Διονυσίου (17 Δεκεμβρίου) γραμμένο ἀπό τόν μακαριστό π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο, ἐκδόσεων «Ὀρθοδόξου Τύπου» διαβάζουμε τήν ἑξῆς διδακτική ἱστορία:

«Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀρχειοφυλάκιο τῆς Βενετίας, ὑπῆρχε δανάσιμη ἔχθρα μεταξὺ τῶν οἰκογενειῶν Μονδίνων καὶ Σιγούρων. Ὁ Ἅγιος προσπάθησε νὰ τοὺς συμφιλιώση, ἀλλὰ ματαίως. Ἀντιθέτως δημιουργήθηκαν φόνοι, διότι διηρέθησαν σὲ δύο παρατάξεις οἱ κάτοικοι. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς συμπλοκὲς ἐφόνευσαν καὶ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἁγίου, Κωνσταντῖνο.

Ὁ φονιάς τρέχει, διωκόμενος ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς καὶ τὴν ἀστυνομία. Ζητεῖ καταφύγιο σὲ ἐρήμους τόπους. Καταλήγει στὸ Μοναστήρι τῆς Ἀναφωνητρίας, ζητῶντας ἄσυλο. Βέβαια δὲν ἤξερε ὅτι ὁ Ἡγούμενος ἦταν ἀδελφὸς τοῦ δύματος. Ἐδῶ ζήτησε καταφύγιο.

Ὁ Ἅγιος εἶδε τόσο φοβισμένο τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἐρώτησε τὶ ἔχει. Ἐκεῖνος ὡμολόγησε ὅτι καταδιώκεται ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦ Σιγούρου, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσε. Ὁ Διονύσιος, σὰν ἄνθρωπος καὶ ἀδελφὸς λυπήθηκε πολύ. Πειράχθηκε ἀφάνταστα, διότι ἦταν ὁ μόνος ἀδελφός, ποὺ εἶχε. Ἐλᾶτε στὴ θέση του. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανερώση τὴν ταυτότητά του τὸν ἐρώτησε μὲ παράπονο:

«Ἄνθρωπε, σὲ τὶ σοῦ ἔφταιξε ἐκεῖνος ὁ καλὸς ἄρχοντας καὶ τὸν δανάτωσες ἄδικα;».

Παρ' ὅτι πληγώθηκε ἡ καρδιά του, τοῦ πρόσφερε φαγητό, νερὸ καὶ τὸν συμβούλεψε. Προσπάθησε νὰ τὸν κάμη νὰ μετανοήση, γιὰ νὰ γλυτώση τὴν αἰώνια Κόλαση.

Ἀκολούθως τὸν ἔθγαλε στὸ γιαλό, κάτω ἀπὸ τὸ Μοναστήρι, τοῦ ἔδωσε τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια, χρήματα καὶ τροφές, γιὰ τὸ ταξίδι, τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα πλοῖο καὶ τὸν ἐφυγάδευσε πρὸς τὴν Πελοπόννησο.

Πόση μεγάλη ἀνεξικακία εἶχε, γιὰ νὰ φερθῆ ἔτσι στὸ φονιὰ τοῦ ἀγαπημένου καὶ μόνου ἀδελφοῦ του!

Σ' ὅλη του τὴ μετέπειτα ζωὴ προσπάθησε ὁ φονιάς διὰ τῆς μετανοίας νὰ ἐξιλεωθῆ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ
28 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014
Ἀπόστολος: Γαλ. α΄ 11-19
Εὐαγγέλιον: Ματθ. β΄ 13-23
Ἦχος: δ΄.– Ἑωθινόν: Ζ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

"ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον".

Ἀπὸ τὶς πρῶτες στιγμὲς τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Αὐτὸς εὑρέθη διωκόμενος καὶ κυνηγημένος, ἐξ ἀρχῆς ἀπορριφθεὶς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἤδη κατὰ τὴν Γέννησή Του "οὐκ ἦν τόπος ἐν τῷ καταλύματι" (Λουκ. β΄ 7), τὸ βρέφος Ἰησοῦς ἐγεννήθη στὴν φάτνη τοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ, καθὼς ἡ ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων δὲν παρεχώρησε κάποιο μέρος στὴν Ἁγία Οἰκογένεια, γιὰ νὰ διαμείνει ἀξιοπρεπῶς.

Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ τὸ γεγονὸς τῆς Γεννήσεώς Του προκάλεσε τὴν ἀντίδραση καὶ τὸν φθόνο τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἐποχῆς, καὶ ἐν προκειμένῳ τοῦ Ἡρώδου, ὁ ὁποῖος ζητεῖ "τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτὸ" (Μάτθ. β΄ 13). Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ δημόσια παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐχαρακτηρίζετο ἀπὸ διωγμούς, ἐμπαιγμούς, δολοπλοκίες ἐναντίον Του ἀπὸ πονηροὺς διώκτες ποὺ τελικῶς Τὸν ὁδήγησαν μέχρι τὸν σταυρικὸν θάνατον.

Ὁ Ἡρῴδης, μόλις ἀντελήφθη ὅτι οἱ Μάγοι ἀνεχώρησαν δι' ἄλλης ὁδοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἐνημερώσουν περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἐξοργίσθηκε καὶ ἀμέσως σχεδίασε τρόπο νὰ θανατώσει τὸν γεννηθέντα Μεσσία. Ἡ πρόνοια ὅμως τοῦ Θεοῦ λαμβάνει μέριμνα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας. Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται στὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸν προστάζει νὰ διαφύγουν στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ σωθοῦν. Ἡ Αἴγυπτος, ὡς γειτονικὴ χώρα, συχνὰ ἀποτελοῦσε καταφύγιο γιὰ τοὺς διωκομένους Ἑβραίους, ὅπως εἶχε συμβεῖ στὸ παρελθὸν μὲ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὰ δώδεκα παιδιά του.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ Ἄγγελος ὁμιλεῖ γιὰ τὴν μητέρα τοῦ παιδίου καὶ ὄχι γιὰ τὴν γυναίκα τοῦ Ἰωσήφ, γεγονὸς ποὺ φανερώνει τὴν ἐκ Παρθένου Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ. Εἶναι ἐπίσης ἀξιοσημείωτο ὅτι ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἄκουσε τοὺς λόγους τοῦ Ἀγγέλου, δὲν σκανδαλίσθηκε οὔτε σκέφθηκε ὅτι τὸ ἅγιο βρέφος, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνει Σωτήρας γιὰ τὸν Ἰσραὴλ εὑρίσκετο τώρα ἀπροστάτευτο. Ὁ Ἰωσὴφ παραμένει πιστὸς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ περιεργάζεται τὰ τῆς ἀποδημίας εἰς Αἴγυπτον οὔτε τὸν χρόνο τῆς ἐπανόδου, ἀλλ' ὑπακούει καὶ πείθεται, ὑπομένων μετὰ χαρᾶς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος).

Ὁ Ἰωσὴφ σηκώθηκε ἀμέσως, γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὴν ὁδηγία τοῦ Ἀγγέλου, καὶ μέσα στὴν νύκτα ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Ἡ Ἁγία Οἰκογένεια παρέμεινε ἐκεῖ ἕως ὅτου ὁ Ἰωσὴφ πληροφορήθηκε τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου, καὶ αἰσθάνθηκε ἀσφαλής, γιὰ νὰ ἐπιστρέψει. Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ποὺ ἐμμένει στὸ νὰ τονίζει τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλη ἡ ζωή καὶ οἱ πράξεις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν ἐκπλήρωση προφητικῶν ρήσεων, ἑρμηνεύει ἐδῶ τὴν ἐπάνοδο τοῦ Χριστοῦ στὴν Παλαιστίνη ὡς ἐκπλήρωση τῆς προφητείας τοῦ Ὡσηὲ (ια΄ 10) "ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου".

Ὑπάρχει βεβαίως καὶ τὸ ἱστορικὸ προηγούμενο τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, ποὺ κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο μὲ τὰ παιδιά του, καὶ ἡ μετέπειτα ἐπάνοδος τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ στὴν Παλαιστίνη, γεγονὸς ποὺ ἐθεωρήθη ὡς προτύπωση καὶ προεικόνιση τῆς φυγῆς τοῦ Χριστοῦ στὴν Αἴγυπτο, ὅπως ἑρμηνεύουν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ ὁ ἅγιος Ἱερώνυμος.

Ὁ Ἡρῴδης, ὅταν ἀντελήφθη ὅτι οἱ Μάγοι κατάλαβαν τὶς ὕπουλες διαθέσεις του, "ἐθυμώθη λίαν", ἐξοργίσθηκε καὶ διέταξε νὰ φονευθοῦν ὅλα τὰ νήπια τῆς περιοχῆς τῆς Βηθλεὲμ μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δύο ἐτῶν, οὕτως ὥστε νὰ διασφαλίσει ὅτι μεταξὺ τῶν φονευθέντων νηπίων θὰ εὑρίσκετο καὶ ὁ ἐνανθρωπήσας Μεσσίας.

Ἡ σκληρὴ καὶ ἀπάνθρωπη ἀπόφαση τοῦ Ἡρῴδου συμφωνεῖ ἀπολύτως μὲ τὸν χαρακτήρα του, ποὺ δὲν δίστασε νὰ δολοφονήσει πολλούς, ἀκόμη καὶ μέλη τῆς οἰκογενείας του μὲ τὴν ὑποψία τῆς ἀπώλειας τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας, ὅπως μᾶς περιγράφει ὁ ἱστορικὸς Ἰώσηπος.

Τὸ γεγονὸς τῆς ἄδικης σφαγῆς τῶν νηπίων, ὡστόσο, προσκρούει στὴν ἀνθρώπινη λογικὴ καὶ σκανδαλίζει πολλούς. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἑρμηνεύει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ρίχνουμε τὴν εὐθύνη στὸν Θεὸ ἢ τὸν Χριστὸ γιὰ τὴν σφαγὴ τῶν νηπίων, ἀλλὰ στὴν ὠμότητα τοῦ Ἡρώδου, ἐνῷ καὶ ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνὸς προσθέτει ὅτι τὰ ἅγια νήπια τῆς Βηθλεὲμ δὲν ἐσφαγιάσθησαν ἐξ αἰτίας κάποιου ἁμαρτήματος, ἀλλὰ ὅτι ἡ σφαγὴ αὐτὴ ἔγινε ἀφορμή, γιὰ νὰ λάβουν αἰωνίους στεφάνους.

Ἀκόμη καὶ ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων εἶχε προφητευθεῖ, καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἐφαρμόζει ἐδῶ τὴν προφητεία τοῦ Ἰερεμίου (λη΄ 15), γιὰ νὰ δηλώσει ὅτι οἱ μητέρες τῶν σφαγιασθέντων νηπίων ἔνοιωσαν τὴν ἴδια θλίψη καὶ θρῆνο ὅπως ἡ Ραχήλ, καὶ ἔμειναν ἀπαρηγόρητες.

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἡρώδου, Ἄγγελος Κυρίου φροντίζει νὰ ἐνημερώσει τὸν Ἰωσὴφ ὅτι ὁ μέγας διώκτης ἀπέθανε, καὶ πλέον μποροῦν νὰ ἐπιστρέψουν. Ἐπειδὴ ὅμως στὴν θέση τοῦ Ἡρῴδου ἐβασίλευε τώρα ὁ γιός του Ἀρχέλαος, ὁ ὁποῖος ἀπεδείχθη ἐξ ἴσου σκληρὸς καὶ θηριώδης μὲ τὸν πατέρα του, ὁ Ἰωσὴφ ἐπιστρέφει στὴν Βηθλεέμ, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τὴν καθ' ὕπνον ὁδηγία Ἀγγέλου Κυρίου, καταφεύγει στὴν Ναζαρέτ, ὅπου καὶ πάλιν ἐκπληρώνεται κατὰ τὴν θεία πρόνοια μία ἄλλη προφητεία, ὅτι ὁ Μεσσίας θὰ ἀποκληθεῖ Ναζωραῖος. Καὶ πράγματι, ὁ Κύριος λόγω τῆς διαμονῆς τῆς Ἁγίας Οἰκογενείας στὴν Ναζαρέτ, σὲ πολλὰ σημεῖα τῶν Εὐαγγελίων ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὸν λαὸ ὡς Ναζωραῖος.

Διαπιστώνουμε λοιπὸν ὅτι ὁ Ἐνανθρωπήσας Χριστός, ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζεται νὰ ξεριζωθεῖ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴν Βηθλεέμ, καὶ νὰ καταφύγει ὡς πρόσφυγας σὲ μία ἀλλὴ ξένη χώρα, τὴν Αἴγυπτο καὶ νὰ βρεῖ ἀσφάλεια. Ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια ἡ ἴδια ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Οἱ ἰσχυροὶ τοῦ κόσμου τούτου διάκεινται ἐχθρικῶς πρὸς τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς πιστούς Του. Οἱ χριστιανοὶ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ παρελθόντος ἔπεσαν θύματα σκληρῶν διωγμῶν καὶ ἐμαρτύρησαν κατὰ ἑκατομμύρια. Στὴν μακρὰ αὐτὴ ἁλυσίδα τῶν χριστιανῶν μαρτύρων εὑρίσκονται οἱ πρῶτοι μάρτυρες ἕνεκεν τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἅγια νήπια τῆς Βηθλεέμ.

Ἀλλὰ καὶ σήμερα, οἱ διῶκτες τῶν χριστιανῶν δὲν ἐξέλιπαν. Ἀντιθέτως, μὲ πρωτοφανῆ ἀγριότητα οἱ σημερινοὶ χριστιανοὶ διώκονται, ἐκτοπίζονται, σφαγιάζονται σὲ χῶρες τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς ἀπὸ φανατικοὺς πολεμίους τοῦ Χριστοῦ. Τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας καὶ τῆς προσφυγιᾶς ἀκολουθοῦν χιλιάδες χριστιανοί, στὰ ἴχνη τοῦ βρέφους Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι διαφεύγουν σὲ ἄλλες χῶρες, γιὰ νὰ διασωθοῦν. Ἀλλὰ καὶ σὲ χῶρες κατ' ὄνομα χριστιανικές, στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, οἱ χριστιανοί, ὅταν ὁμολογοῦν τὴν πίστη τους, διώκονται, περιθωριοποιοῦνται, χάνουν τὶς ἐργασίες τους, ὁδηγοῦνται σὲ δίκες ἕνεκεν τῆς χριστιανικῆς τους πίστεως.

Ματαιοποιοῦν ὅμως οἱ σύγχρονοι διῶκτες τῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅπως καὶ οἱ προγενέστεροι, τὸ μόνον ποὺ ἐπιτυγχάνουν, εἶναι νὰ προσθέτουν νέους μάρτυρες στὴν πίστη καὶ νὰ προσδίδουν δόξα καὶ στεφάνους στὴν Ἐκκλησία. Ὅπως ἡ θεία πρόνοια διεφύλαξε τὸν μικρὸ Ἰησοῦ καὶ τὴν Ἁγία Οἰκογένεια, ἔτσι καὶ σήμερα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ διαφυλάττει καὶ διασῴζει τοὺς πιστεύοντας εἰς Χριστόν.

Ἀρχιμανδρίτης π. Κύριλλος Κεφαλόπουλος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

«Πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολ. 1, 15)

Ἡ ἑρμηνευτική κακοποίησις τοῦ βιβλικοῦ χωρίου ἀπό τούς Μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβᾶ

*Τοῦ **πρωτ. π. Βασιλείου Ἀ. Γεωργοπούλου,** Ἐπικ. Καθ. Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ*

Εἶναι γνωστό ὅτι οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ εἶναι ὄχι μόνο ἀρνητές τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά εἶναι γνωστοί καί γιά τήν ἀπορριπτική στάση τους γιά τίς χριστιανικές ἑορτές, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀνήκουν καί τά Χριστούγεννα (βλ. Ξύπνα, Δεκέμβριος 2010. Σκοπιά, 1.12.2014, σελ. 11). Γιά τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ δέν σαρκώθηκε ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεός Ἀληθινός ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ.

Ἀντιθέτως, σύμφωνα μέ τούς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ: «Ὡς πρωτότοκος Γιός τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς ἦταν πνευματικό πλάσμα στόν οὐρανό προτοῦ γεννηθεῖ ὡς ἄνθρωπος στή γῆ. (...) Μέσω τοῦ ἁγίου πνεύματος, ὁ Ἰεχωβᾶ Θεός μετέφερε θαυματουργικά τή ζωή τοῦ οὐράνιου Γιοῦ του στή μήτ

Τριακόσια ἔτη ἀπὸ τὴν γέννησιν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ

Τοῦ κ. Δημητρίου Νατσιοῦ, Δασκάλου

«Στὸ Μέγα Δέντρο ξεκινᾶ, στὸ Καλοντάει ἀγιάζει, χτίζει σκολειά, χτίζει ἐκκλησιὲς, χτίζει τὴν Ρωμιοσύνη.

Πάτερ Κοσμᾶ, σὰν νὰ ᾽ταν χθὲς, τὸ κήρυγμά σου ἀχάζει, στὴ Ρούμελη, στὴν Ἤπειρο, στὴν ἀπεραντοσύνη».

Τὸ ποίημα εἶναι τοῦ Γεωργίου Ἀθάνα καὶ ἀποδίδει νομίζω ἐναργῶς αὐτὸ ποὺ στάθηκε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς: ὁ χτίστης τῆς Ρωμιοσύνης. Χτίζει, γράφει ὁ ποιητής, πρῶτα σχολειὰ καὶ κατόπιν χτίζει καὶ ἐκκλησιές, διότι «τὸ σχολεῖον ἀνοίγει τὰς ἐκκλησίας, τὸ σχολεῖον ἀνοίγει τὰ μοναστήρια» κατὰ τὸν ἀείχλωρο λόγο, τοῦ ἁγίου. Τὰ σχολεῖα ὅμως ποὺ «ἀνοίγουν» ἐκκλησιὲς καὶ τὴν κατ᾽ οἶκον ἐκκλησία, τὴν οἰκογένεια, εἶναι τὰ σχολεῖα τοῦ Πατροκοσμᾶ, τὰ σχολεῖα ποὺ φωτίζουν τοὺς νέους καὶ ὄχι σὰν τὰ σημερινὰ ποὺ κλείνουν ἐκκλησιὲς καὶ γκρεμίζουν μοναστήρια.

Λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὴν γενέτειρά μου, στὴν Ἄνω Μηλιὰ Πιερίας, ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου. Σὲ μία διχάλα ἑνὸς δέντρου εἶναι καρφωμένος ἕνας σιδερένιος σταυρὸς ἀπὸ τὸν Πατροκοσμᾶ: Ἐκεῖ δίπλα χτίστηκε ἡ ἐκκλησιά. Καμάρωναν οἱ παποῦδες: πέρασε κι ἀπ᾽ τὰ μέρη μας ὁ Ἅγιο-Κοσμᾶς. Κι ἀπ᾽ ὅπου δίδασκε ὁ Πατροκοσμᾶς, ὅπου ἔστηνε τὸ ταπεινὸ σκαμνί του, ποὺ ἦταν ὁ τάφος του, ὅπως ἔλεγε, τὸ ἀντίχριστο Ἰσλὰμ ἐκεῖ δὲν στέριωνε.

Σὲ ἐποχὴ ποὺ οἱ κατακτητὲς μᾶς ἀφανίζουν, ποὺ οἱ ἀλώπεκες τοῦ σκότους, οἱ παπικοί, ὀργιάζουν, οἱ Ἑβραῖοι βυσσοδομοῦν καὶ οἱ ραγιάδες ὑποκύπτουν καὶ κατὰ ἐπαρχίες ἀλλαξοπιστοῦν, ὁ ἅγιος παίρνει στοὺς ἰσχνοὺς ὤμους του τὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου καὶ χτίζει σχολειά,γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ σκλαβόπουλα «τί εἶναι Θεός, τί εἶναι Ἁγία Τριάς, τί εἶναι ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, τί εἶναι οἱ καταραμένοι οἱ δαίμονες, τί εἶναι Παράδεισος, τί εἶναι κόλασις, τί εἶναι ἁμαρτία καὶ ἀρετή».

Στὰ σημερινὰ σχολειὰ τῶν ἄθεων γραμμάτων, δὲν μαθαίνουν οἱ μαθητὲς μας τί εἶναι οἱ καταραμένοι οἱ δαίμονες καὶ ἡ ἁμαρτία, ἀλλὰ καλοῦνται νὰ μιμηθοῦν τοὺς δαίμονες. (Θυμίζω στὸ βιβλίο Θεατρικῆς Ἀγωγῆς Ε-Στ Δημοτικοῦ, τὴν παρότρυνση τοῦ βιβλίου, σελ. 81, «εἶσαι δαιμόνιο», νὰ ὑποδυθοῦν, δηλαδή, οἱ μαθητὲς τὸ δαιμόνιο). «Τὸ κακό», ἔλεγε ὁ ἅγιος σὲ μία προφητεία του, «θὰ σᾶς ἔρθει ἀπὸ τοὺς διαβασμένους». Δὲν εἶπε μορφωμένους. Ὁ λαός μας τοὺς μορφωμένους τοὺς ὀνομάζει γνωστικούς, ἐνῶ τοὺς διαβασμένους πολύξερους. Πολύξεροι εἶναι οἱ ἡμιμαθεῖς ποὺ μεταρρυθμίζουν, ἀναγεννοῦν, ἀναπτερώνουν τὴν Παιδεία, γιὰ νὰ καταλήξουμε σήμερα, ἀντὶ νὰ ἔχουμε σχολεῖα ρωμαίικα, μὲ «ψυχὴ καὶ Χριστό», νὰ καταντήσουν μάνδρες ἐκκλησιομαχίας, ἀφιλοπατρίας καὶ γλωσσικῆς ἀφασίας.

Δίδασκα προχτὲς στοὺς μαθητές μου, παιδιὰ Στ᾽ Δημοτικοῦ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς. Δὲν προβλέπεται ἀπὸ τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα, ὅμως-καὶ τὸ λέω χωρὶς ἴχνος ἔπαρσις, ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν εἰμὶ-δὲν σκύβω τὸ κεφάλι στὸ ψευτορωμαίικο, γιατί «ὅταν μοῦ πειράζουν πατρίδα καὶ θρησκεία μου, θὰ μιλήσω, θὰ ‘νεργήσω καὶ ὅ,τι θέλουν ἂς μοῦ κάμουν», ὅπως μᾶς ἐντέλλεται ὁ πατριδοφύλακας στρατηγὸς Μακρυγιάννης. Μοῦ λέει ἕνας μαθητής μου. Γιατί, Κύριε, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς διαβάζετε τὸ Εὐαγγέλιο ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη ἡσυχία; Στ᾽ ἄλλα μαθήματα ἀγριεύουμε, εἴμαστε ἀνήσυχοι; Τί νὰ τοῦ πῶ τοῦ παιδιοῦ; Θυμήθηκα τὰ λόγια τοῦ ἁγίου: «Δὲν βλέπετε ὅτι ἀγρίευσε τὸ γένος μας ἀπὸ τὴν ἀμάθεια καὶ ἐγίναμεν ὡς τὰ θηρία»;

Καὶ πῶς νὰ μὴ ἀγριέψουν τὰ παιδιά, νὰ μὴ γίνουν ὡσὰν τὰ γουρουνόπουλα, ὅπως ἔλεγε ὁ ἅγιος στοὺς γονεῖς τους, ποὺ τ᾽ ἄφηναν χωρὶς «τὰ γράμματα ποὺ διαβάζουνε / οἱ ἀγράμματοι καὶ ἀγιάζουνε» (Ἐλύτης). Τὰ γράμματα αὐτὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, καὶ ὁ λόγος, ὁ σπόρος αὐτὸς δὲν φτάνει εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθήν, τὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν μας γιατί τὸν πνίγουν τὰ ἀγκάθια. Καὶ τὰ δηλητηριώδη ἀγκάθια τῆς ἀφιλοπατρίας καὶ τῆς ἐκκλησιομαχίας, φωλιάζουν στὰ σχολικὰ βιβλία Γλώσσας, τὰ παλιὰ Ἀναγνωστικά. Καὶ τὰ λέγαμε Ἀναγνωστικά, γιατί μέσῳ τῶν βιβλίων διάβαζε ὁ μαθητὴς τὸν πολιτισμό μας, περιεῖχαν γνώσεις ἱστορίας, λαογραφίας, θεολογίας, γεωγραφίας, μ᾽ ἕνα λόγο, βιβλία, νὰ πῶ μία λέξη ποὺ ποινικοποιήθηκε, Πατριδογνωσίας. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ νέα-περιοδικὰ ποικίλης ὕλης, ὅπως ἀπροκάλυπτα τὰ ὀνομάζω-ποὺ γελοιοποιοῦν τὸν δάσκαλο καὶ ὑπονομεύουν τὴν ἴδια τὴν ὑπόσταση τοῦ σχολείου.

Βεβαίως, νὰ γράψω καὶ τὸν σκληρὸ λόγο, ὑπεύθυνοι εἴμαστε καὶ ἐμεῖς οἱ δάσκαλοι. «Ὅταν τὰ μῆλα εἶναι ξινά, δὲν φταῖνε τὰ μῆλα, φταῖνε οἱ μηλιές», ἔλεγε ὁ ἅγιος. Ὁ δάσκαλος εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ σχολείου. «Σχολεῖον ἴσον δάσκαλος» βροντοφωνάζει ὁ Παλαμᾶς. «Καλῶν τῶν διδασκάλων καὶ οἱ μαθηταὶ καλοὶ γίνονται» ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὄχι «ΠΡΩΤΑ Ο ΜΑΘΗΤΗΣ» ὅπως διακηρύττει τὸ ὑπουργεῖο πρώην ἐθνικῆς Παιδείας. Στὴν παράδοσή μας πάντοτε ἡ διδασκαλία ἦταν δασκαλοκεντρικὴ καὶ ἔτσι πρέπει νὰ παραμένει ἀρκεῖ ὁ δάσκαλος νὰ εἶναι πρωτίστως πρόσωπο καὶ ὄχι ρόλος. Διότι ὁ δάσκαλος διδάσκει μὲ τὴν ἴδια του τὴ ζωή- «τοῦτο διδασκάλου ἀρίστου, τὸ δι᾽ ἑαυτοῦ παιδεύειν ἅ λέγει». (Ἅγ. Χρυσόστομος). Μόνο ἕνα πρόσωπο μπορεῖ νὰ ἐνσταλάξει στὶς ψυχὲς τῶν παιδιῶν τὸ μορφωτικὸ ἀγαθό.

Τὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια παρεισέφρησαν στὰ παιδαγωγικὰ τμήματα καὶ στὸ ἁμαρτωλὸ Παιδαγωγικὸ Ἰνστιτοῦτο, Γραικύλοι τῆς σήμερον μὲ ἀποτέλεσμα «νὰ βγαίνουν πράγματα ἀπὸ τὰ σχολεῖα ποὺ ὁ νοῦς σας δὲν φαντάζεται», ὅπως προφήτεψε ὁ Πατροκοσμᾶς.

Ἐνῶ εἶναι γεμάτο τὸ κελάρι τοῦ πατρογονικοῦ μας σπιτιοῦ μὲ καλούδια καὶ μὲ τὰ τιμαλφῆ τοῦ Γένους καὶ τῆς ἡλιόλουστης Ὀρθοδοξίας μας, ἀντὶ νὰ εὐφραίνονται τὰ παιδιὰ, ποὺ εἶναι χριστιανοὶ Ὀρθόδοξοι, ἐμεῖς τὰ καταδικάσαμε σὲ λιμοκτονία, τὰ ταΐζουμε μὲ τὰ ξυλοκέρατα, τὶς γουρουνοτροφὲς τῶν Φράγκων.

Φέτος κλείνουν 300 χρόνια ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ ἐθναποστόλου ποὺ ἔσωσε κυριολεκτικὰ τὸ Γένος ἀπὸ τὸν ἀφανισμό. Καὶ ἡ διάσωσή του ὀφείλεται στὰ ἑκατοντάδες σχολεῖα, ποὺ κτίστηκαν μὲ τὴν παραίνεσή του. Τιμᾶμε στὰ σχολεῖα, μᾶς ἀποστέλλει καὶ σχετικὲς ἐγκυκλίους τὸ ὑπουργεῖο, τὶς γνωστὲς χαζοχαρούμενες παγκόσμιες ἡμέρες, τοῦ ὕπνου, τῶν ζώων, τῆς ξενοφοβίας, τοῦ γέλιου, τοῦ χαχανητοῦ, τῆς βλακείας-ὅταν καταργεῖς τὸ ἑορτολόγιο, τὴν μνήμη τῶν ἁγίων, ψάχνεις ὑποκατάστατα-ἐνῶ θὰ ἔπρεπε, ἂν τοῦτο τὸ κράτος ἦταν ἑλληνικὸ καὶ ὄχι μνημονιακὸ ἀπολειφάδι, νὰ κηρυχτεῖ ἔτος Ἁγίου Κοσμᾶ καὶ νὰ προβλεφθοῦν σχετικὲς ἐκδηλώσεις. Τόσες καὶ τόσες «δράσεις» ἀναλαμβάνουμε, μία γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει σὲ ποιοὺς χρωστᾶμε ἐλεύθερη πατρίδα τί πείραζε; Συμβουλεύω τοὺς συναδέλφους, ποὺ ἔχουν πίστη στὸ Χριστὸ καὶ φιλοπατρίαἐμεῖς οἱ «σκοταδιστὲς» γιὰ τοὺς προσκυνημένους στὸ σύστημα- νὰ παρατήσουν γιὰ μία μέρα τὰ σχολικὰ περιοδικὰ- βιβλία καὶ νὰ διαβάσουν, νὰ μιλήσουν στοὺς μαθητές τους γιὰ τὸ ποιὸς ἦταν καὶ τί πρόσφερε ὁ ἅγιος στὸ Γένος. Εἶναι πράξη ἀντίστασης στὴν περιρρέουσα σκυβαλοκρατία. Νὰ πιάσουν τὸν Πατροκοσμᾶ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ τὸν φέρουν μὲς στὴν τάξη κι αὐτὸς ξέρει τί θὰ διδάξει στὰ παιδιά.

Νὰ καθαρογράψουν καὶ νὰ δώσουν στοὺς μαθητές, γιὰ ἀντιγραφὴ καὶ ὀρθογραφία, ποὺ λέγαμε παλιὰ τοῦτα τὰ «ἑλληνοσώτειρα» λόγια: «Τοῦτο σᾶς λέγω καὶ σᾶς παραγγέλλω, κἂν ὁ οὐρανὸς νὰ κατεβεῖ κάτω, κἂν ἡ γῆ ἀνεβεῖ ἐπάνω, κἂν ὅλος ὁ κόσμος χαλάσει, καθὼς μέλλει νὰ χαλάσει, σήμερον, αὔριον, νὰ μὴ σᾶς μέλλει τί ἔχει νὰ κάμει ὁ Θεός. Τὸ κορμὶ σας ἂς τὸ καύσουν, ἂς τὸ τηγανίσουν,τὰ πράγματά σας ἂς τὰ πάρουν, μὴ σᾶς μέλλει, δώσετέ τα, δὲν εἶναι ἰδικά σας. Ψυχὴ καὶ Χρστὸς σᾶς χρειάζονται. Αὐτὰ τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσει, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς τὰ πάρει, ἐκτὸς καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας. Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ φυλάγετε, νὰ μὴ τὰ χάσετε».

Ἡ συνεχιζομένη οἰκονομικὴ κρίσις, αἱ αὐτοκτονίαι καὶ ἡ στάσις τῆς Ἐκκλησίας

*Τοῦ **Μητροπολίτου Παροναξίας κ. Καλλινίκου***

Ἔχουν περάσει σχεδὸν πέντε χρόνια ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ λεγόμενη «οἰκονομικὴ κρίση» ἔκανε τὴν ἐμφάνισή της αἰσθητὴ στὴν Πατρίδα μας, προκαλώντας ἀναστάτωση ὄχι μόνο στὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δρώμενα, ἀλλὰ κυρίως στὴ βαθύτερη ὑπόσταση καὶ ψυχολογία τῶν Ἑλλήνων.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ νεοπλουτισμοῦ καὶ τῆς ἀλόγιστης σπατάλης τοῦ δημόσιου καὶ ἰδιωτικοῦ χρήματος, τὸ ὁποῖο στὸ μεγαλύτερο μέρος του ἦταν προϊὸν δανεισμοῦ, περάσαμε στὴν ἐποχὴ τῆς ἀνέχειας, τῆς ἀνεργίας, τῆς στέρησης καὶ τῆς ἀβεβαιότητας. Τὰ ἐπίπεδα φτώχειας τὴν τελευταία πενταετία εἶναι συνεχῶς αὐξανόμενα καὶ μαζί τους αὐξάνονται καὶ τὰ ἐπίπεδα κατάθλιψης, κυρίως στὶς νεαρότερες ἡλικίες, καθὼς ἡ ὅλη πραγματικότητα ἀναπόφευκτα ἐπιδρᾷ στὴν ψυχολογία τῶν ἀνθρώπων. Ἔτσι, τὸ ἄγχος διαδέχεται ἡ ἀβεβαιότητα καὶ τὴν ἀβεβαιότητα ἡ ἀπελπισία, καὶ τότε στὴ σκέψη πολλῶν ἔρχεται τὸ σαιξπηρικὸ ὀντολογικὸ ἐρώτημα σὲ αὐτὴ τὴ δεινὴ κατάσταση: «Νὰ ζεῖ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζεῖ; Ἰδοὺ ἡ ἀπορία».

Δυστυχῶς, στὸ πιὸ πάνω ἐρώτημα πολλοὶ συνάνθρωποί μας ἀπαντοῦν ἀρνητικά, κάτι ποὺ τὸ βεβαιώνουν καὶ οἱ ἐπίσημες στατιστικές, οἱ ὁποῖες μᾶς πληροφοροῦν ὅτι στὴν Πατρίδα μας τὰ ποσοστὰ τῶν αὐτοκτονιῶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς κρίσης ἕως καὶ σήμερα εἶναι δραματικά. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ὅτι, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα τῆς ΕΛ.ΣΤΑΤ., τὸ ποσοστὸ αὐτοκτονιῶν ἀπὸ τὸ 2011 στὸ 2012 αὐξήθηκε κατὰ 7%, ποσοστὸ τεράστιο, ὅταν μιλᾶμε γιὰ ἀνθρώπινες ζωές.

Γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὅμως τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι τόσο ἁπλὸ οὔτε τόσο ἐπιφανειακό, ἀλλὰ βαθύτερο καὶ οὐσιαστικότερο, καθὼς τὰ αἴτια ἐντοπίζονται σὲ μία ἄλλη κρίση, ἡ ὁποία εἶχε προηγηθεῖ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια καὶ εἶναι καθαρὰ κρίση πνευματική. Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, πολὺ πρὶν χάσουν τὰ χρήματά τους, εἶχαν χάσει τὸν πραγματικὸ θησαυρὸ τῆς ζωῆς τους, τὴ σχέση τους μὲ τὸν Θεό.

Τὸ αὐξανόμενο φαινόμενο τῶν αὐτοκτονιῶν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μίας ζωῆς χωρὶς Χριστό. Καὶ ζωὴ χωρὶς Χριστὸ εἶναι ζωὴ χωρὶς προοπτική, χωρὶς ἀξία, χωρὶς προσδοκία, χωρὶς ἐλπίδα. Εἶναι ζωὴ ἀπελπισίας, ποὺ ἀσφαλῶς ὁδηγεῖ στὴν αὐτοκτονία.

Αὐτὴ τὴν ἀναμφισβήτητη ἀλήθεια πολλοὶ ἐκ τῶν εἰδικῶν, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ θέματα τοῦ ἀνθρώπινου ψυχισμοῦ, τὴ γνωρίζουν πολὺ καλὰ καὶ γι᾽ αὐτὸ ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρὸ ἔχουν ἐπισήμως ζητήσει τὴ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ φαινομένου τῆς αὐξανόμενης κατάθλιψης καὶ τῶν αὐτοκτονιῶν, δεδομένου ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ἔρευνες, ποὺ ἔγιναν προέκυψε ἡ διαπίστωση ὅτι οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν ἐπαφὴ μὲ τὴν πίστη, καὶ εἰδικὰ μὲ τὸ Μυστήριο τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, παίρνουν μεγάλη δύναμη καὶ ἀντιμετωπίζουν μὲ περισσότερη αἰσιοδοξία τὴ δύσκολη κατάσταση, ποὺ διερχόμαστε. Πολλοὶ δὲ εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐξομολογήθηκαν σὲ κάποιο πνευματικὸ τὴ σκέψη ἤ, πολλὲς φορές, τὴν ἤδη εἰλημμένη ἀπόφασή τους νὰ αὐτοκτονήσουν, κάτι ποὺ ἐν τέλει ἀπεφεύχθη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ ἱερέα. Εἶναι καιρός, λοιπόν, νὰ καταλάβουμε ὅτι ὁ Χριστὸς –σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς δανειστές μας– δὲν ζητάει νὰ τοῦ ἐπιστρέψουμε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἁπλόχερα μᾶς προσέφερε καὶ μᾶς προσφέρει.

Ἕνα μόνο ζητάει, νὰ Τοῦ ἐμπιστευτοῦμε τὴ ζωή μας καὶ νὰ ἀκούσουμε τὸν λόγο Του. Καὶ αὐτὸ ὄχι γιὰ τὴ δική Του ἱκανοποίηση, ἀλλὰ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία.

ΠΗΓΗ: Ἐφημερὶς «δημοκρατία» 6ης Δεκεμβρίου

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ» καὶ οἱ ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» γιὰ τὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων προσφέρουν ὡς δῶρο στὸ ἤμισυ τῆς τιμῆς **(5€ ἕκαστος)** τοὺς δύο τόμους «**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ**» γραμμένα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο.

Ὁ α΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στὰ Εὐαγγέλια καὶ ὁ β΄ τόμος περιέχει κηρύγματα στοὺς Ἀποστόλους. Τὰ κείμενα εἶναι ὁμιλίες περιεκτικές, σύντομες περίπου 15 λεπτῶν, μεθοδικές, γιὰ νὰ μαθαίνωνται εὔκολα ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὲς καὶ νὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοὺς ἀκροατές, ἁπλὲς καὶ οἰκοδομητικές. Στοὺς ἀναγνῶστες καὶ ἀκροατές, προσφέρουν μεγάλη πνευματικὴ ὠφέλεια.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ 10 ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΟΙ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

Τὴν 23ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῶν 10 Μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τῆς Ἱ.Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Ὧραι μεγάλης εὐθύνης διὰ τὴν Διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν

ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΑΝΑΛΗΨΙΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΩΝ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΧΗ ΙΣΧΥΡΑΝ ΘΕΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΠΟΛΥΦΥΛΕΤΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΜΕΘΟΔΙΚΩΣ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΛΗΘΥΣΜΟΣ

Ἡ ΕΛΛΑΣ δὲν διέρχεται μόνον οἰκονομικὴν καὶ ἐθνικὴν κρίσιν. Διέρχεται πρωτίστως κρίσιν πνευματικήν. Αὕτη ἐκδηλώνεται ποικιλοτρόπως καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς. Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἐλάχιστα συμβάλλει εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ τρόπου ζωῆς, σκέψεως καὶ νοοτροπίας. Ἡ τάσις διὰ τὴν διατήρησιν τῆς «καταναλωτικῆς κοινωνίας», τὴν ὁποίαν ὡκοδόμησεν ἡ περίοδος τῆς εὐημερίας συντηρεῖται παντοιοτρόπως καὶ ἐκδηλώνεται εἰς πᾶσαν εὐκαιρίαν. Μαζί της συντηρεῖται ἡ διαφθορά, ἄλλοτε εἰς μικρὰν ἔκτασιν κι ἄλλοτε εἰς μεγαλυτέραν. Συντηρεῖται ὅμως καὶ ἡ διαστροφή. Ἡ ροπὴ τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν σοδομισμόν, τὴν πορνοσεξουαλικὴν διαστροφήν, τὰς αἱμομιξίας, τὴν πορνείαν, τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀνηλίκων κορασίδων καὶ ἀρρένων κ.λπ. Αἱ ἐφημερίδες καθημερινῶς εἶναι «γεμᾶται» ἀπὸ τοιαύτας εἰδήσεις. Αἱ ἐφημερίδες ὅμως διαφημίζουν ἐπ᾽ ἀμοιβῇ τὴν πορνείαν, ἀρσενικὴν καὶ θηλυκήν. Ἡ Χώρα γνωρίζει μίαν πρωτοφανῆ εἰς τὴν ἱστορίαν της πτῶσιν. Τὸ κίνημα τοῦ Σοδομισμοῦ ἔχει κατακτήσει ὅλας σχεδὸν τὰς κοινωνικὰς τάξεις. Ὅποιος τολμήσει καὶ προβάλλει ἀντιστάσεις καταγγέλλεται ὡς ὀπισθοδρομικός, ρατσιστής, «ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου». Τὸ ἀνορθόδοξον ἐμφανίζεται ὡς … Ὀρθόδοξον καὶ τὸ μὴ φυσιολογικὸν ὡς φυσιολογικόν. Ἐφημερίδες, τηλεοράσεις, διαδίκτυον προωθοῦν τὸν σοδομισμὸν ὡς κανονικὸν τρόπον ζωῆς. Ἡ σῆψις ἔχει προχωρήσει εἰς ἀφάνταστον βαθμόν. Καθηγηταὶ συλλαμβάνονται ὡς συμμετέχοντες εἰς κυκλώματα παιδικῆς πορνογραφίας ἢ ἄλλων σεξουαλικῶν διαστροφῶν. Δασκάλα συλλαμβάνεται διὰ ἐρωτικὴν ἀλληλογραφίαν μέσῳ διαδικτύου (ἴντερνετ) μὲ τὴν μαθήτριάν της. Λαϊκὸς τραγουδιστὴς δηλώνει ὅτι συνευρέθη μετὰ ἄλλου ἀνδρός, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἤρεσε καὶ ἐσταμάτησε τὰς σοδομιστικάς του περιπετείας. Ἄλλος τὰς ἀναζητεῖ, ὡς ἐδήλωσε κι αὐτὸς εἰς κοσμικὸν περιοδικόν. Αἱ εἰδικαὶ ἱστοσελίδες μὲ τοὺς «εἰδικοὺς λογαριασμούς» εἰς τὸ διαδίκτυον ἀποτελοῦν τὰ ἐργαλεῖα διὰ τὴν ἐκπόρευσιν μικρῶν καὶ μεγάλων (ἰδίως τῶν μικρῶν).

Ἡ πτῶσις συνεχίζεται μὲ τὴν ἀναζήτησιν, «σκληρῶν καὶ μαλακῶν ναρκωτικῶν», ὑπὸ τῆς νεολαίας. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Κράτους διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προαναφερομένων φαινομένων εἶναι ἀνύπαρκτον. Αἱ ἁρμόδιαι ἀρχαὶ ἀσχολοῦνται περιστασιακῶς μὲ τὰ θέματα αὐτὰ καὶ μετὰ ἀπὸ καταγγελίας. Ἡ τοπικὴ Αὐτοδιοίκησις εἶναι τὸ ἴδιο ἀδιάφορος. Ἐνῶ κατὰ προηγουμένας δεκαετίας ἔδιδεν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν κακοφήμων μπάρ, ἐναντίον τῶν ναρκωτικῶν καὶ ἐναντίον ὅλων ἐκείνων τῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὡς στόχον τὴν νεολαίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν δίδει σήμερον τὸ βάρος, ποὺ θὰ ἔπρεπε.

Ἀσχολεῖται μὲ τὴν ὀργάνωσιν καὶ παροχὴν συσσιτίων πρὸς ἀναξιοπαθοῦντας ἀλλὰ καὶ πρὸς πολίτας, οἱ ὁποῖοι ἐκμεταλλεύονται τὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν «ἐμφανίζονται» ὡς πένητες καὶ ἐπιζητοῦν τὸ «συσσίτιον», διὰ νὰ «ἐπιβιώσουν». Ποιμαντικὴ ἐκ μέρους τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας δὲν ὑφίσταται διὰ τοιαῦτα ζητήματα. Αὐτὴ ἡ περίοδος τῆς μεγάλης οἰκονομικῆς κρίσεως, τῆς μεγάλης παρακμῆς καὶ τῆς μεγαλυτέρας πτώσεως ὅλων τῶν ἀξιῶν καὶ τῆς παραδόσεως εἶναι ἡ ὥρα τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ὑπάρχει πρόγραμμα καὶ ἐνιαῖος λόγος. Ἐλάχιστα τὰ φωτεινὰ παραδείγματα Μητροπολιτῶν καὶ Ἐνοριῶν. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ ἑνὸς σημαντικοῦ τμήματος τοῦ ἱεροῦ κλήρου εὑρίσκονται μακρὰν τῶν προβλημάτων τῆς νεολαίας. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τῆς νεολαίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν ὅμως ἡ νεολαία ἀνευρίσκει τὸν «καλὸν ποιμένα» ἢ τὸν «γέροντα» τρέχει πρὸς ἀναζήτησίν του καὶ τίθεται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ νεολαία μας εἶναι ἀκαθοδήγητος πνευματικῶς. Ἀναζητεῖ διαρκῶς πνευματικὰ στηρίγματα, ἀλλὰ οὔτε οἱ σύγχρονοι γονεῖς τὰ προσφέρουν οὔτε τὸ σχολεῖον οὔτε ἡ Ἐκκλησία. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ δώσῃ προτεραιότητα εἰς τὴν πνευματικὴν τροφὴν καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὴν ὑλικήν, τὴν ὁποίαν παρέχει παντοιοτρόπως.

Ἡ Ἑλλὰς ἀλλάζει ταυτότητα (γίνεται πολυφυλετικὴ καὶ πολυπολιτισμικὴ) καὶ μὲ εὐθύνην τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἔχῃ πρωταγωνιστικὸν ρόλον. Ὀφείλει νὰ προασπίσῃ τὴν ταυτότητα τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνοπαίδων, μὲ τὸν ἴδιον ζῆλον μὲ τὸν ὁποῖον ἀλλογενεῖς καὶ ἀλλόθρησκοι ὑπερασπίζονται τὰ δικαιώματά των. Ὀφείλει νὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν πνευματικὴν ἀνόρθωσιν τῶν ἀξιῶν, τὴν διατήρησιν τῆς παραδόσεως καὶ τὴν «ἀναζωογόνησιν» τοῦ Ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ. Ὀφείλει νὰ γίνῃ «πιεστικὴ» πρὸς τὰ πολιτικὰ ἐξουσιαστικὰ κέντρα ἀποφάσεων διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νεολαίας καὶ τῆς κοινωνίας κατὰ τρόπον, ποὺ αἱ σελίδες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (περὶ σοδομισμοῦ, πτώσεως κ.λπ.) θὰ ἀποτελοῦν διδακτικὰ ἱστορίαι πρὸς ἀποφυγήν. Ὀφείλει ὅμως νὰ ὑψώσῃ καὶ «λάβαρον» ἐναντίον τῶν ἐκτρώσεων καὶ ὑπὲρ τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ Ἐθνικοῦ, ὑπ᾽ ἀριθμὸν «ἕνα» προβλήματος, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ δημογραφικόν. Ἀποτελεῖ ἐθνικὸν ἔγκλημα ἡ διατήρησις ἐν ἰσχύει τ

«Ἐκεῖ ἐκαθήσαμεν καί ἐκλαύσαμεν...» (Ψ.136,1)

Τοῦ ***Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου***

ΔΕΝ ξέρω ἄν μᾶς πέφτῃ λόγος νά ὑψώνουμε φωνή, ὅταν ἕνα Στρατόπεδο κλείνῃ. Συνήθως μᾶς περιγελοῦν οἱ ἐπαΐοντες καί μᾶς σαρκάζουν οἱ κουλτουριάρηδες. «Ἔχουμε γνῶσι ἐμεῖς», λένε οἱ πρῶτοι. «Ἔγιναν μελέτες». **«Ἐλήφθησαν ἀποφάσεις». «Ἄς μή ἀσχολοῦνται οἱ Ἱερεῖς μέ θέματα πού δέν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητάς τους». «Τί τούς νοιάζει τούς παπάδες;» διερωτῶνται οἱ δεύτεροι. «Μήπως ἤθελαν νά τούς ρωτήσουν κιόλας»**. Ἀντιμιλιταριστές βλέπεις «οἱ δικοί σου», ὅπως θἄλεγαν στήν «ἰδία» τους διάλεκτο ἄν καί τούς βολεύει ἡ εἰρήνη, τήν ὁποία ἀπολαμβάνουν, ἀλλά πού ὅμως ἄλλοι τρέχουν γι' αὐτήν.

Ἐμεῖς ὅμως, ἄν καί δέν παραιτούμεθα κι ἀπ' τό δικαίωμα νά ὑψώνουμε φωνή ὅταν βλέπουμε συρρύκνωσι τῶν ἀμυντικῶν δυνάμεων τῆς χώρας, προβάλλουμε πρό πάντων τό δικαίωμά μας νά κλαῖμε καί νά θρηνοῦμε. Ναί, κλαῖμε καί θρηνοῦμε, ὅταν περνᾶμε ἀπό ἕνα μεγάλο καί μέ ἔνδοξο παρελθόν Στρατόπεδο καί τό βλέπουμε κλειστό. Κι ὅταν μάλιστα πληροφορούμαστε ὅτι ἔχουν πέσει τά κοράκια νά τό φᾶνε. Ὅταν τό διεκδικοῦν διάφοροι, γιά νά τό μεταβάλλουν ποιός ξέρει σέ τί.

Μέσα λοιπόν σ' ὅλη τή δυστυχία πού μᾶς βρῆκε κι ἔχουμε πικρό τό στόμα μας ἀπ' τίς καθημερινές ἀπογοητεύσεις, βλέπουμε νά πέφτουν καί κάστρα πού φάνταζαν παντοδύναμα καί ἀπόρθητα στό φτωχό μας νοῦ.

Ἕνα Στρατόπεδο στό ὁποῖο μπήκαμε μέ ὅλη τήν ὁρμή τῆς νεότητος καί ἀσκηθήκαμε, γιά νά γίνουμε καλοί Στρατιῶτες, τό ὁποῖο ὑποδεχόταν τότε σέ κάθε ΕΣΣΟ χιλιάδες νεοσυλλέκτους, γιατί βλέπετε ἦταν τότε ἀνθηρή ἡ ἑλληνική οἰκογένεια κι ἔδινε πρόθυμα τά παιδιά της, τά ὁποῖα ἦταν πολλά νά ὑπηρετήσουν τήν πατρίδα, τώρα πέρασα καί τό εἶδα κλειστό. Τό 6ον Σ.Π. ὅπως γράφαμε στόν φάκελλο τῆς ἀλληλογραφίας. Τό 6ον Σύνταγμα Πεζικοῦ. Θυμᾶμαι πόσο δυσανασχετούσαμε μέ τούς ἐκπαιδευτές ὑπαξιωματικούς τότε, ὅπως γίνεται πάντα μέ τούς νέους, ὅταν τούς ζορίζῃς, ἀλλά πόσο ὅμορφα αἰσθανόμαστε τίς μεγάλες ὧρες, κατά τίς ὁποῖες τό Σύνταγμα βρισκόταν στό χῶρο τῆς ἀναφορᾶς καί προσευχόταν, κι ἔκανε ἔπαρσι τῆς Ἡμαίας, κι ἄκουγε ὅλο αὐτό τό πλῆθος τῶν νεοσυλλέκτων, τή φωνή τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Στρατοπέδου, πού συνέπαιρνε τίς καρδιές μας. **Τώρα τό εἶδα κλειστό. Ἀνατρίχιασα. Δέν μᾶς χρειάζεται λοιπόν. Κλείνει. Τό εἶπε ἡ Τρόϊκα. Τῶφαγαν οἱ δανειστές μας. Καί μπῆκαν ὑπογραφές γι' αὐτό τό ἀνοσιούργημα.** Ὤ τί θλίψις μέ κατέλαβε! Δέν θέλω νά σκέπτομαι πῶς θἆναι τώρα ὅλοι αὐτοί οἱ χῶροι, στούς ὁποίους ζήσαμε καί ἀσκηθήκαμε. Θ' ἀρχίζουν νά χορταριάζουν τά ὅμορφα γήπεδα καί οἱ μεγάλοι χῶροι τῶν ἀσκήσεων, πού ποτίστηκαν μέ τούς ἱδρῶτες τόσων νέων ἀνδρῶν πού σφυρηλατήθηκαν ἐκεῖ κι ἔγιναν στρατιῶτες ἐξασκημένοι, ἡλιοψημένοι, γενναῖοι, θαρραλέοι μέ ὑψηλό φρόνημα καί γενναία παρουσία. Θά ἀράχνιασαν ἤδη τά μεγάλα κτήρια καί θά ἀρχίζουν νά μουχλιάζουν καί νά φθείρωνται. Ἐκεῖ πού ἐκινοῦντο τότε τόσοι νέοι ἄνθρωποι, θά σκηνώσουν νυχτερίδες καί τρωκτικά. Εἶδα σκοτεινούς τούς θαλάμους καί μελαγχόλησα. Ἐκεῖ συνάφθηκαν οἱ πιό ὡραῖες φιλίες. Ἐκεῖ ἄνθιζαν τά ὑψηλά συναισθήματα τῆς ἀγάπης στή μάννα, στό γονιό, στ' ἀδέλφια, στήν οἰκογένεια, στή γιαγιά καί στόν παπποῦ. Ἐκεῖ γράφτηκαν τά πιό γλυκά γράμματα στούς φίλους καί σέ πρόσωπα ἀγαπημένα. Μόνοι θά συνομιλοῦν τώρα οἱ ἥρωες, πού ἦταν κρεμασμένοι στούς τοίχους, καί κανείς δέν θά διαβάζῃ τά συνθήματα γιά τήν ἀνδρεία, τήν φιλοπατρία, τήν ἀρετή, τήν εἰρήνη, τήν πειθαρχία στούς νόμους καί τήν ἀγάπη στό Θεό. **Κρεμασμένοι οἱ ὅρκοι καί οἱ προσευχές δέν θἄχουν τώρα τούς ἀναγνώστες τους. Τί κρῖμα! Τί πόνος!**

Ἡ διπλωματία θά ἀναλάβῃ τήν ἄμυναν καί τήν ἀσφάλειάν μας;

Τώρα εἶναι λοιπόν ἀλλιῶς τά πράγματα. Φιλειρηνιστές τάχα τώρα. Δέν χρειάζονται ὅπλα. Τώρα ἡ διπλωματία θά ἀναλάβῃ τήν ἄμυνα καί τήν ἀσφάλειά μας. Γιατί ὅμως δέν κάνουν τό ἴδιο οἱ ἑταῖροι μας; Γιατί αὐξάνουν τό Στρατό τους οἱ μουσουλμάνοι γείτονές μας, οἱ αἰώνιοι ἐχθροί τῆς Πατρίδος μας; **Γιατί ἔχουν τέτοιες ὑποδομές τά Ἀμερικανικά Στρατόπεδα; Μοῦ τά περιέγραφε ἕνα παιδί καί τἄχασα. Τί πολυτέλεια ἐκεῖ! Τί χῶροι καταυλισμοῦ καί ἑστιάσεως καί ψυχαγωγίας. Τί αἴθουσες ἐκπαιδεύσεων καί βιβλιοθῆκες καί τί ἀποθῆκες ὅπλων καί ὅρχοι ὀχημάτων!**

Κι ἐμᾶς, πού ἡ πτωχή πατρίδα μας εἶχε τότε στά δικά μας δύστυχα χρόνια καί ροῦχα νά μᾶς ντύσῃ τό ἔνδοξο «χακί» ὅπως λέγαμε καί φαί νά μᾶς ταΐσῃ, τώρα τἄκλεισε; Μακάρι νἆναι ὅπως τά λένε, ἀλλά πονάει ἡ ψυχή μας, ὅταν σκεπτόμαστε πῶς αὐτά ὅλα γίνανε μέ τόν ἱδρῶτα ἑνός φτωχοῦ καί πονεμένου λαοῦ, πού τόν εἶχε πολύ ψηλά τό Στρατό! Πῶς τἄχτισε ὅλα αὐτά σ' αὐτές τίς δύστυχες ἐποχές; Μά κι οἱ μεγάλοι μας εὐεργέτες, πόσα δέν πρόσφεραν κατά καιρούς γιά τήν Ἐθνική μας ἄμυνα. **Χρήματα ν' ἀγορασθοῦν καράβια, οἰκόπεδα νά χτιστοῦν Στρατόπεδα. Τά παιδιά τους τά ἴδια πρόσφεραν. Τό αἷμα τῆς καρδιᾶς τους. Κι ἐξαγόραζαν μ' αὐτές τίς θυσίες τήν περηφάνεια τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.** Ὦ τί συμφορά μᾶς βρῆκε! **Δέν μέ νοιάζει γιά τίς ἐκτάσεις καί τά κτήρια. Θρηνῶ ὅμως γιά τήν ἐθνική συνοχή πού χάνεται.** Τότε ξέραμε ὅλοι μας ὅτι θά πᾶμε ὅλοι στρατιῶτες. Θά ἐκπαιδευτοῦμε. Θά ὑπηρετήσουμε τήν πατρίδα. Ξέραμε πῶς θά ντροπιάζαμε καί τόν ἑαυτό μας καί τή φαμελιά μας, ἄν κηρυσσόμεθα ἀνυπότακτοι ἤ λιποτάκτες.

Μάλιστα στόχευαν στόν ἀνδρισμό μας οἱ περιφρονητικοί λόγοι τῶν μεγάλων ἀπό τούς οἰκείους μας, ὅταν μᾶς περιγελοῦσαν γιά κάθε δειλία μας σχετικά μέ τή θητεία μας στό Στρατό. **«Περνάει ὁ Στρατός τῆς Ἑλλάδος φρουρός, τοῦ κάθε μας ἐχθροῦ ὁ σκληρός τιμωρός»**, μᾶς μάθαινε ἡ δασκάλα ἀπ' τά μαθητικά θρανία. Καί ἐνῶ εἴχαμε ὅλοι μας μιά συστολή ὅταν φεύγαμε γιά φαντάροι, δέν μᾶς ἔπαιρνε νά τήν φανερώνουμε καί τήν κρύβαμε γιά νά καταξιώσουμε τήν ὑπόστασί μας ὁ καθένας μας σάν ἄνδρας, σάν Ἕλληνας, σάν πατριώτης.

Μέ δάκρυα στά μάτια διάβασα σ' ἕνα Χριστιανικό περιοδικό* αὐτά πού εἶπε ὁ **Στρατηγός Γεώργιος Ντζιμάνης**, (ὄνομα καί πρᾶγμα, ὅπως ἀποδεικνύεται), **διοικητής τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ μέ ἕδρα τήν Κοζάνη,** κατά τήν τελετή κλεισίματος τοῦ Α' Σώματος, πού ἐπέβαλε ἡ τρόϊκα (καί δέχθηκαν οἱ δικοί μας) «γιά νά ἐξοικονομηθοῦν πόροι», εἶπε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς «τσεκουριές»: **«Εἴχομαι αὐτοί πού σχεδίασαν τό κλεῖσιμο τοῦ Σώματος νά μή τό μετανοιώσουν, γιατί τίς ὑποδομές πού κτίσαμε μέσα σέ 100 χρόνια, μποροῦμε νά τίς κλείσουμε σέ μία ὥρα. Δέν μποροῦμε ὅμως νά ξανακτίσουμε ὑποδομές, ὅποτε καί ὅταν τίς χρειαστοῦμε. Εὔχομαι νά μή μᾶς ξαναχρειαστῇ ποτέ ἡ Ἑλλάδα, γιατί δέν θά μποροῦμε νά ὑπάρχουμε».** (* **Περιοδικό «Παρακαταθήκη» τεῦχος 91).**

Ἀποδομεῖται ὁ Στρατός, βεβηλώνονται παρελάσεις - σύμβολα

Μά δέν εἶναι μόνο οἱ ὑποδομές. Ἐδῶ συλλήθηκαν κάστρα πνευματικά. Ξηλώνεται σιγά – σιγά ὅλο αὐτό τό οἰκοδόμημα πού λέγεται Στρατός. Μειώθηκε ἡ θητεία, κλείνουν Στρατόπεδα, βάζουμε ἐμμισθους στρατιῶτες, χάνουμε δυναμικό. Ἀπαξιώνουμε τήν γενναιότητα, ρίχνουμε τό φρόνημα τῶν νέων μας. Σαρκάζουμε τήν πειθαρχία. Βεβηλώνουμε μέ διαμαρτυρίες τίς παρελάσεις, περιφρονοῦμε τά πρόσωπα, ἐμπαίζουμε τά σύμβολα.

Ἦταν ἰδανικό τῆς φυλῆς. Νἄχῃ νέους στρατευμένους. Ἐφέδρους πού ἀφιερώνουν χρόνια ἀπ' τή νεότητά τους γιά τήν πατρίδα. Νέους πού στρατεύονταν κι ἔπαιρναν μιά ἱκανή πεῖρα τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς. **Τά ὅπλα προϋποθέτουν ἀγῶνες**. Οἱ ἀγῶνες προϋποθέτουν νίκες καί Δάφνες. Τώρα, δέν ἔχουμε ἐχθρούς. Ὁπότε τί τά θέλουμε τά ὅπλα; Μακάρι νἆναι ἔτσι. Ποιός θέλει τόν πόλεμο; Ποιός θέλει νά σκοτώνῃ καί νά σκοτωθῇ; Κανείς βέβαια, καί πρῶτοι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες. Δέν εἶναι ὅμως καλύτερα νά μᾶς ξέρουν πάνοπλους καί γενναίους καί νά μᾶς φοβοῦνται; Οἱ σοφοί ἔλεγαν χάριν τῆς εἰρήνης, προετοιμάσου γιά πόλεμο. Si vis pacem bellum para. Ἐάν θέλεις εἰρήνη παρασκεύαζε πόλεμο. Τώρα;

Ὅλο τό σφρῖγος καί ἡ ἐνέργεια ἐξαντλεῖται ἄδικα ἐδῶ ἤ ἐκεῖ. Καί προετοιμάζουμε νωθρά στελέχη, πού θά ξέρουν νά ὑποχωροῦν, νά ὑποχωροῦν, μέχρι τήν ἀποδυνάμωσι. Τά τύμπανα τοῦ πολέμου ὅμως ἠχοῦν, δυστυχῶς. Καί θά κληθοῦμε σέ λίγο νά συμμαζεύουμε τήν συσωρευμένη ἀδυναμία μας. Θά νοσταλγήσουμε τίς ἐποχές, πού ὅλοι περνούσαμε ἀπ' τό Στρατό καί πέρναμε μιά γεῦσι καλῆ τῆς ἀσκήσεως τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος καί πού καμαρώναμε γιά τήν Πατρίδα μας καί τόν Στρατό της.

Πονηρά οἱ ἑταῖροι μᾶς γκρεμίζουν τά τείχη. Μᾶς ρίχνουν τά σύνορα. Σέ λίγο θ' ἀρπάζουν κομμάτια ἀπ' τή γῆ τῶν πατέρων μας.

Καί 'μεῖς «ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης» θά ξεπουλᾶμε. Ὄχι, ἀδελφοί μου, ὄχι.

«Ἐγερθῆναι... ἐκ τοῦ ὕπνου»

Νά ξαναχτιστοῦν τά Στρατόπεδά μας καί νά ἐξωραϊσθοῦν. Νά ξανακουσθοῦν οἱ ἰαχές τῶν στρατιωτῶν κι οἱ σάλπιγγες τῆς πειθαρχημένης στρατιωτικῆς ζωῆς, νά πάρουν ζωή οἱ θάλαμοι καί οἱ σκοπιές καί νά ξαναφανῇ καταστόλιστος ἀπ' τήν σημαία μας ὁ ἱστός της ψηλά, νά δεσπόζῃ στούς λόφους, στά κάστρα, στά ψηλώματα, στούς Ναυστάθμους καί στά Ἀεροδρόμιά μας. Κι ὁποιος θέλει ἄς πῇ ὅτι δέν μᾶς πέφτει λόγος νά μιλᾶμε.

Σάν ξεπεσμό καί σάν ἔκπτωσι πάντως τίς ζοῦμε ἐμεῖς οἱ Νεοέλληνες αὐτές τίς ἀλλαγές κι ἄς λένε ὅ,τι θέλουνε. Καί δέν κάνουμε πολιτική γράφοντας αὐτά, οὔτε κατηγοροῦμε ἤ ἀδειάζουμε τούς ἄρχοντές μας. Ὑπογραμμίζουμε μόνο μέ πόνο τί εἴχαμε καί τί χάσαμε. Καί μακάρι νά μή ἔχουμε δίκιο. Κι ἄς εἶναι μόνο ἡ νοσταλγία ὅλων αὐτῶν πού μᾶς ὑποκινεῖ, κι ἄς τή ζοῦμε μόνο ἐμεῖς οἱ μεγάλοι σάν δρᾶμα δικό μας, αὐτή τή νοσταλγία. Γιατί ὅμως δέν κάνουν τό ἴδιο κι ἄλλοι πλούσιοι λαοί γύρω μας; Ἀλλά ἀντίθετα, αὐτοί πού πῆραν ἀπό μᾶς τίς ἀρχές τοῦ ἡρωϊσμοῦ καί τῆς ἀρετῆς, αὐτοί πού φωτίζονται ἀπ' τά φῶτα μας, αὐξάνουν τίς δυνάμεις τους. Κι ὅπως εἶναι ὑπερπολύτεκνοι κι ἔχουν πολλά παιδιά καί καλπάζουν πρός τήν πρόοδο καί τήν ἀνάπτυξι, μᾶς ὑποδουλώνουν κάθε μέρα.

Γι' αὐτό **«ὥρα ἡμᾶς τοῦ ὕπνου ἐγερθῆναι». Ἡ ἐθνική μας ὑπερηφάνεια δέν πρέπει νά μπῇ σέ χειμέρια νάρκη. Τήν ἱστορία μας μόνο ἄν διαβάζουμε τίς ἔνδοξες σελίδες της, θά ὁπλιζόμαστε μέ δυνάμεις, μέ θάρρος.** Γι' αὐτό ἄς μή ἀποκάμουμε. Ἄς ἀναλάβουμε δυνάμεις. Δέν μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός πνεῦμα δειλίας ἀλλά πνεῦμα δυνάμεως καί σωφρονισμοῦ. (Β΄Τιμ. Α.7). Καί βέβαια ἐμεῖς ξέρουμε ὅτι ὅταν ἡ μεγάλη Μητέρα μας ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία περνάει δυσκολίες, ἀντιμετωπίζει αἱρέσεις, διωγμούς καί σχίσματα, δίνει Ἁγίους. Κι ὅταν ἡ γλυκυτάτη Πατρίδα μας περνάει ἀπό δυσκολίες πολέμων, δυσπραγιῶν καί συμφορῶν, δίνει ἥρωες.

Ἔτσι ὅπως στό αἷμα τοῦ Κυρίου θεμελιώθηκε ἡ σωτηρία μας, ἀκριβῶς καί ἀπό τόν πόνο καί τό δάκρυ τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας, ξεπήδησαν πρόσωπα ἱερά, ἅγια, μοναδικά, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα στολίζουν τίς χρυσές σελίδες τοῦ μεγαλωνύμου Ἔθνους μας καί τά Συναξάρια τῆς Ὀρθοδοξίας.

Μέσα ἀπό τίς δυσκολίες ἀναδύθηκαν ἥρωες καί Ἅγιοι. Μάρτυρες τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας. Πέρασε ἡ Ἑλλάδα μας ἡ πολυαγαπημένη μέσα ἀπό δύστυχες ἐποχές κι ὅμως θαρραλέοι Ἕλληνες ἄνδρες καί γυναῖκες τραγούδησαν τή δόξα τῆς Πατρίδος καί ἐψαλλαν τροπάρια δοξολογίας γιά τή δύναμι καί τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ἄνθρωποι στολισμένοι μέ τήν θυσία τήν ὁποία τήν καθαγίασαν μέ τά αἵματα καί τούς ἱδρῶτες τους. Δέν μᾶς ἔδωσε λοιπόν ὁ Θεός πνεῦμα δειλίας, ἀλλά πνεῦμα δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμοῦ.

Αὐτό τό πνεῦμα πού ἔτρεφε τήν φιλοπατρία τῶν πατέρων μας ἄς πλημμυρίζῃ τίς καρδιές μας, τό νοῦ μας, τή ζωή μας ὅλη κι ἄς ἀναφωνοῦμε κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας ὅπως τότε στήν πρώτη νεότητά μας, μέ θάρρος νεανικό μέ ὁρμή καί μέ παλλόμενο ἀπό ἐθνική ὑπερηφάνεια στῆθος: Ζήτω ὁ Ἑλληνικός Στρατός. Ζήτω ἡ αἰωνία Πατρίς μας.

Ἀνακοίνωσις ὑπὸ τῆς ΠΕΘ

«Ἡ Πανελλήνιος Ἕνωσις Θεολόγων» ὀργανώνει μορφωτικὸ Σεμινάριο Παιδαγωγικῆς καὶ Διδακτικῆς Καταρτίσεως στὰ Γραφεῖα τῆς ΠΕΘ (Χαλκοκονδύλη 37, 3ος ὄροφος) τὴν 20-12-2014 ἡμέρα Σάββατο καὶ ὥρα 11.30 - 14.30. Εἰσηγήτρια θὰ εἶναι: ἡ κ. Ἰωάννα Στουφῆ - Πουλημένου, Ἐπίκουρος Καθηγήτρια τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μὲ θέμα: «Ἡ διδασκαλία τῆς χριστιανικῆς τέχνης στὸ Γυμνάσιο καὶ Λύκειο»

Ὁ Σεβ. Βεροίας εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς Ἀριζόνας

Προσκυνηματικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Ἀντωνίου Ἀριζόνας πραγματοποίησεν ἀπὸ τὴν 20ην ἕως τὴν 23ην Νοεμβρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης καὶ Καμπανίας. Εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν συνηντήθη καὶ συνεζήτησε διὰ πνευματικὰ θέματα (τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴν μοναχικὴν ζωὴν) μὲ τὸν γέροντα πατέρα Ἐφραίμ, μὲ τὸν ὁποῖον συνελειτούργησεν εἰς Ἱερὰν Ἀγρυπνίαν, ἡ ὁποία ἐτελέσθη πρὸς τιμὴν τῆς ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξεναγήθη ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς τὰς ἐγκαταστάσεις της καὶ εἰς τὰ παρεκκλήσια αὐτῆς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἱερᾶς Ἀγρυπνίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον.

Μία σημαντικὴ ἔκδοσις

Τοῦ ***π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ἔζησα μιὰν ὑπέροχη ἔκπληξη. Ὁ ἀγαπητὸς συνάδελφος π. Δημήτριος Ἀθανασίου, χημικὸς καὶ ἡ πρεσβυτέρα του Χαρούλα Τσουλιάη, φιλόλογος, μοῦ ἔστειλαν τὸ βιβλίο τους: **Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ, ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ εἰς τὸ Θεῖον καὶ Προσκυνούμενον Πανάγιον καὶ Παράκλητον Πνεῦμα, Ἄρτα 2014, σελ. 141**. Πρόκειται γιὰ μιὰ καλαίσθητη ἔκδοση, ἀλλὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ βιβλίου εἶναι ἀκόμη σημαντικότερο, ἔχει δὲ καὶ μεγάλη ἱστορικὴ σημασία.

Εἶναι ὁ μοναδικὸς Παρακλητικὸς Κανόνας πρὸς τὸ Πανάγιον

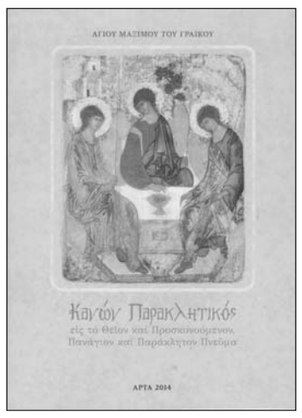

Πνεῦμα, ποὺ ὑπάρχει στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστικὴ Ὑμνογραφία. Συνετέθη ἀπὸ τὸν ἅγιο Μάξιμο τὸν ἐπικαλούμενο Γραικὸ (± 1470 - 1556). (Μαζὶ μὲ τὸν ἀείμνηστο π. Ἰωάννη Ρωμανίδη θὰ προτιμοῦσα τὸ ἐπίθετο: Ἁγιορείτης). Ὁ ἅγιος Μάξιμος, μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες προσωπικότητες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Ρωσίας κατὰ τὸν 16ον αἰώνα, ἦταν γόνου τῆς Βυζαντινῆς ἀρχοντικῆς οἰκογένειας Τριβώλη, γεννήθηκε στὴν Ἄρτα, σπούδασε ἀρχικὰ στὴν Κέρκυρα, ὅπου μεγάλωσε, καὶ κατόπιν στὴν Ἰταλία. Ἔγινε ἀρχικὰ μοναχὸς στὴν «Καρτουσιανὴ» Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Σὲ ἡλικία 35 ἐτῶν ἦλθε στὸ Ἅγιον Ὄρος (1505) καὶ ἐντάχθηκε στὴν Ἱ. Μονὴ Βατοπαιδίου. Τὸ 1518 μετέβη στὴ Ρωσία (Μόσχα) ὡς μέλος μιᾶς ἀντιπροσωπείας, ποὺ εἶχε κληθεῖ γιὰ τὴν διόρθωση τῶν μεταφράσεων τῶν ρωσικῶν ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Ἦλθε ὅμως σὲ σύγκρουση μὲ ἡγετικὰ πρόσωπα τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἤλεγξε τὶς καταχρήσεις τους, συκοφαντήθηκε καὶ διώχθηκε, καὶ τὸ 1525 καταδικάσθηκε συνοδικὰ σὲ ἰσόβια κάθειρξη στὴν Ἱ. Μονὴ Βολοκολάμσκ καὶ ἰσόβια στέρηση τῆς θείας Κοινωνίας. Τὸ 1531 ὅμως μετεφέρθη στὴν Ἱ. Μονὴ Ὄτροτσυ, ὅπου ἔμεινε 20 χρόνια (1531 - 1551). Τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἔζησε στὴ Λαύρα τῆς Ἁγίας Τριάδος - Ἁγίου Σεργίου (Μόσχα), τιμώμενος ἀπὸ ὅλους γιὰ τὴν πνευματικότητα καὶ μεγάλη πνευματικὴ προσφορά του, καὶ ἐκοιμήθη στὶς 21 Ἰανουαρίου 1556. Ὁ τάφος του βρίσκεται στὴ ΒΔ ἐξωτερικὴ γωνία τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (στὴ Μόσχα). Ἤδη ἀπὸ τὴν κοίμησή του τιμήθηκε ὡς Ἅγιος ἀπὸ τὸν ρωσικὸ λαό, ἡ ἐπίσημη ὅμως συνοδικὴ διακήρυξη τῆς ἁγιότητάς του ἔγινε τὸ 1988 ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Μόσχας.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος συνέθεσε ἀρχικὰ τὸν Παρακλητικὸ Κανόνα στὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς ἔγκλειστος στὴν Ἱ. Μονὴ Βολοκολάμσκ, εἶναι δὲ ὁ μόνος Παρακλητικὸς Κανόνας πρὸς στὸ Ἅγιο Πνεῦμα στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας Ὑμνογραφία. Στὴν Ἱ. Μονὴ Βατοπαιδίου ὁ Ἅγιος εἶχε συνθέσει Παρακλητικὸ Κανόνα καὶ στὸν Τίμιο Πρόδρομο. Μετὰ ἀπὸ 462 χρόνια ἀπὸ τὴ σύνθεσή του στὴν ρωσοσλαβικὴ τὸ σπουδαῖο αὐτο κείμενο προσφέρεται καὶ στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα. Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἔγραψε ἀρχικὰ τὸν Κανόνα μὲ κάρβουνο στὸν τοῖχο τοῦ κελλιοῦ του στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του μεταγλωττίσθηκε στὴ Ρωσική. Κατὰ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυθήρων κ. Σεραφεὶμ «εἶναι πρωτότυπος καὶ περισπούδαστος διὰ τὰ ὑψηλὰ θεολογικά του νοήματα», κάτι ποὺ διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὴν παρούσα ἔκδοση.

Ὁλόκληρος ὁ Κανόνας δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὴν Λαύρα Ἁγίας Τριάδος – Ἁγ. Σεργίου τὸ 1908. Ὁ Κ. Τσιλιγιάννης τὸν συμπεριέλαβε στὸ βιβλίο του «Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Γραικοῦ – Παρακλητικὸς Κανόνας εἰς τὸν Τίμιον Πρόδρομον» (Ἅγιον Ὄρος 2001), ἀλλ' ἀπὸ τὸ 1994 ὁ ἴδιος εἶχε γνωστοποιήσει τὴν ὕπαρξή του.

Ἡ παρούσα ἔκδοση εἶναι ἔργο συλλογικό, ποὺ πραγματοποιήθηκε μὲ τὴν συνδρομὴ καὶ ἐπιμέλεια τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ἀθανασίου, καθηγητοῦ Χημικοῦ, καὶ τῆς Πρεσβυτέρας Χαρούλας Τσουλιάη, καθηγήτριας Φιλολόγου. Ἡ Μετάφραση ἀπὸ τὴν ρωσοσλαβονικὴ στὴν Ἑλληνικὴ ἔγινε ἀπὸ εἰδικὸ μεταφραστικὸ κέντρο στὴν Ἀθήνα μὲ ἀνάθεση τῶν ἐκδοτῶν. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυρήνης κ. Ἀθανάσιος εἶχε τὴν μέριμνα τοῦ ἐλέγχου τῆς μετάφρασης. Ἡ μετατροπὴ τοῦ κειμένου στὴν ὀρθόδοξη ὑμνογραφικὴ γλώσσα ἔγινε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Ἀγιολογίας καὶ Ὑμνογράφο κ. Ἀντώνιο Μάρκου. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεὶμ –γνωστὸς Ὑμνογράφος– ἀνέλαβε τὸν ἔλεγχο τοῦ ὑμνογραφικοῦ κειμένου καὶ σημειώνει στὸν Πρόλογό του: «Τόσον ἡ ἐπανασύνθεσις τοῦ ἀρχικοῦ Κανόνος, ὅσον καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ προσφάτου ἀποτελοῦν πνευματικὰ ἐπιτεύγματα εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ» καὶ «ἡ ἀποκατάστασις τοῦ Κανόνος μετρικῶς καὶ τονικῶς παρὰ τὰς δυσχερείας τοῦ πράγματος θεωρεῖται λίαν φιλότιμος καὶ ἐπιτυχής».

Ἡ ἔκδοση περιέχει: Χαιρετισμὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυρήνης κ. Ἀθανασίου, Πρόλογο τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφείμ, Εὐχαριστήριο τῶν ἐκδοτῶν, Εἰσαγωγικὸ Σημείωμα τοῦ ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Βλασίου Σαββίδη, Ἀπόσπασμα τοῦ Κανόνος στὴ Ρωσοσλαβονικὴ Γλώσσα, ἐκτενὴ ἀναφορὰ στὸν Κανόνα τοῦ κ. Δημητρίου Ἀθανασίου, Εἰσαγωγὴ (στὸ ἐκδιδόμενο κείμενο) τοῦ Καθηγητοῦ Ἀντ. Μάρκου, Τὸ κείμενο τοῦ Κανόνος καὶ Μουσικὸ Παράρτημα τοῦ ἰδίου. Σὲ δεύτερο Παράρτημα προσφέρονται «24 Χαιρετιστήριοι Οἶκοι» εἰς τὸν Ἅγιον Μάξιμον, ποίημα τοῦ καθηγ. Ἀντ. Μάρκου.

Τὸ βιβλίο εἶναι ἐκδοτικὰ χάρμα ὀφθαλμῶν, τὸ συνιστοῦμε δὲ ἐκθύμως διὰ τὴν μεγάλη καὶ οὐσιαστικὴ προσφορά του ἀπὸ πλευρᾶς ὄχι μόνον ὑμνογραφικῆς, ἀλλὰ καὶ θεολογικοϊστορικῆς.

Πανηγύρεις καὶ «φιγουρομανία»!...

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Δανιὴλ Γ. Ἀεράκη,*** *ἱεροκήρυκος*

ΜΙΛΑΜΕ γιὰ παράδοσι. Καὶ ζοῦμε τὸ παράδοξο! Μιλᾶμε γιὰ Ἐκκλησία. Καὶ ζοῦμε πανηγύρια φρικτῆς φιγούρας, τεράστιας σπατάλης, προκλητικοῦ θρησκευτικοῦ «χαβαλέ»! Μιλᾶμε γιὰ τιμὴ μαρτύρων, καὶ ζοῦμε τὴ λάμψι τῆς πολυτέλειας ἀκόμα καὶ στὶς λάρνακες τῶν πάσης φύσεως καὶ προελεύσεως λειψάνων.

Δὲν χρειάζεται νὰ δυσκολευθῆτε ψάχνοντας. Οἱ ἱστοσελίδες ἐκεῖνες, ποὺ ἔχουν ἀποκλειστικὰ καὶ ἐργολαβικὰ ἀναλάβει νὰ καλύπτουν τὰ λεγόμενα «πολυαρχιερατικὰ συλλειτουργα», ἐνημερώνουν ἀνὰ μία περίπου ὥρα γιὰ τὸν πλοῦτο τῆς κενοδοξίας καὶ φιγουρομανίας μέσα στὸν ἅγιο χῶρο τοῦ θυσιαστηρίου.

• Μπορε

Μία ἐπιστολὴ τοῦ Καθηγητοῦ Θεολογίας κ. Κογκούλη, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζεται τὸν Σεβ. Αὐστρίας

• ΚΑΙ ΑΔΙΚΕΙ ΤΟΝ «Ο.Τ.» ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗΝ Ι. ΜΟΝΗΝ

Ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης Β. Κογκούλης, μὲ ἐπιστολήν του, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 26ην Νοεμβρίου, πρὸς τὸν «Ο.Τ.» μᾶς ἐπικρίνει, διότι ἐσχολιάσαμεν ἀρνητικῶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστρίας νὰ ἱδρύσῃ τὴν πρώτην οἰκουμενιστικὴν Ἱερὰν Μονήν, εἰς τὴν Χώραν, τὴν ὁποίαν διαποιμαίνει. Ὁ καθηγητὴς ἐκφράζει προβληματισμοὺς καὶ ἐρωτήματα πρὸς τὸν «Ο.Τ.» –ὑπερασπιζόμενος τὸν Σεβ. Αὐστρίας κ. Ἀρσένιον, τὰ ὁποῖα ἀδικοῦν τὴν ἐφημερίδα μας, διότι διὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὑπῆρξαν ἀρνητικὰ σχόλια ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰς ἐνημερωτικὰς ἱστοσελίδας τοῦ διαδικτύου, ὡς εἶναι τὸ «Ἁγιορείτικον Βῆμα», «ἀκτῖνες», «κατάνυξις» κ.λπ. Τὰ σχόλια καὶ τὸ σχετικὸν ρεπορτὰζ ἔγιναν ἀρκετὰς ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ σχετικοῦ ρεπορτὰζ εἰς τὸν «Ο.Τ.». Διατὶ ἆραγε ὁ Καθηγητὴς κ. Κογκούλης δὲν ἀπέστειλε τὴν διαμαρτυρίαν του πρὸς τὰς προαναφερομένας ἱστοσελίδας; Ὁ Καθηγητὴς κ. Κογκούλης ζητεῖ ἀπὸ τὸν «Ο.Τ.» νὰ φιλοξενήσῃ τὴν διαμαρτυρίαν του «εἰς τὸ ἀμέσως ἑπόμενο φύλλο τοῦ "Ο.Τ."», ὅπως καὶ τὸ πράττομεν. Διατὶ ὅμως δὲν διαψεύδει ὁ ἴδιος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Αὐστρίας, τὰς ἐθνικὰς ἀπόψεις, τοῦ ὁποίου ἐφιλοξενήσαμεν προσφάτως;

Ἡ ἐπιστολὴ

Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν «Ο.Τ.» ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Θέμα: "Ἡ πρώτη Ὀρθόδοξη Ἱ. Μονὴ τῆς Αὐστρίας"

Μὲ ὀδύνη ἀνέγνωσα στὴν ἐφημερίδα σας ἄρθρο, χωρὶς τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συντάκτη του, μὲ τὸν τίτλο: **«Ἀναζητοῦν οἰκουμενιστὰς μοναχοὺς διὰ τὴν πρώτην Ἱ. Μονὴν (οἰκουμενιστικὴν) τῆς Αὐστρίας».**

Ἐπειδὴ γνωρίζω καλὰ τὸ ἐν λόγῳ θέμα, ἀφοῦ μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, διαδραμάτισα στὴν προσπάθεια ἵδρυσης τοῦ πρώτου Ὀρθόδοξου Μοναστηριοῦ στὴν Αὐστρία κάποιο ράλο, ἐρωτῶ τὸν συντάκτη τοῦ ἄρθρου:

Γνωρίζει, ἐὰν ὁ Μητροπολίτης Αὐστρίας Κύριος Ἀρσένιος, μικρὸς γιὰ μένα ἀδελφὸς ὡς ἀπόφοιτος, ὅπως καὶ ἐγώ, τῆς Ριζαρείου, εἶναι πρῶτα μοναχὸς καὶ μετὰ ἐπίσκοπος καὶ ἐάν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, συνδέεται μὲ τὰ Μοναστήρια τῆς Κρήτης, τόπος καταγωγῆς του, σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐγκαταβιοῦ ὁ Γέροντάς του;

Εἶναι τόσο σίγουρος ὁ ἀρθρογράφος ὅτι "ἀναζητοῦνται οἰκουμενιστὲς μοναχοί", **ἀποκλείοντας** τὴ δυνατότητα ὕπαρξης μοναχικῆς συνοδείας, ἡ ὁποία νὰ θέλει μὲ τὴν ἵδρυση Ὀρθόδοξου Μοναστηριοῦ στὴν Αὐστρία νὰ ἐργαστεῖ ἱεραποστολικὰ στὸ χῶρο τῆς Εὐρώπης;

Καὶ ἐπειδὴ θὰ εἶναι "ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης" (Μθ, 27, 64), ἐὰν σὲ κάποιο ἑπόμενο φύλλο οἱ ὑπεύθυνοι τῆς ἐφημερίδας ἐπιχειρήσουν νὰ κλείσουν τὸ θέμα μὲ τὸ νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐχή: "μακάρι νὰ εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα, ὅπως τὰ ἐκθέτει ὁ Καθηγητής», οἱ ἐν λόγῳ ὑπεύθυνοι φέρουν τὴν ὑποχρέωση, ἐξαιτίας τῆς συκοφαντικῆς παραπληροφόρησης, νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ἀδικία.

Προσωπικὰ ζητῶ ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα σὲ πρώτη φάση, **στὸ ἀμέσως ἑπόμενο φύλλο της** νὰ φιλοξενήσει τὴν ἐν λόγῳ διαμαρτυρία μου».

Ἐπισημάνσεις

Πρὸς πληρεστέραν γνῶσιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κογκούλη παραδέτομεν τοὺς ἀκολούθους τίτλους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἱστοτόπων: «Εἴδηση γιὰ ἀνυπόφορη, ντροπιαστικὴ καὶ προδοτικὴ ἀπόφαση: «Ὀρθόδοξη» οἰκουμενιστικὴ Μονὴ στὴν Ἱ. Μ. Αὐστρίας. Ζητοῦνται Ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς μοναχοὶ, μὲ καλὴ γνώση Γερμανικῶν γιὰ τὸ πρῶτο Ὀρθόδοξο (;) οἰκουμενιστικό, ἀνοικτὸ μοναστήρι στὴν Αὐστρία», ἔγραφε ἡ ἱστοσελὶς «Κατάνυξις». Ἐνῶ τὸ ἱστολόγιο «ἀκτῖνες» ἔγραφε: «Ἀναζητοῦν Οἰκουμενιστὲς μοναχοὺς γιὰ τὸ πρῶτο ὀρθόδοξο (οἰκουμενιστικὸ) μοναστήρι στὴν Αὐστρία». Παρόμοιον τίτλον καὶ πανομοιότυπον κείμενον εἶχε καὶ τὸ «Ἁγιορείτικον Βῆμα» τῆς 6ης Νοεμβρίου. Ὁ «Ο.Τ.» ἐπισημαίνει πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Κογκούλην ὅτι πᾶσαν εἴδησιν ἢ σχόλιον ἐκ μέρους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αὐστρίας κ. Ἀρσενίου, διά τὴν Οἰκουμενιστικὴν κίνησιν δὰ τὴν ἐλεγχομεν, ἤτοι δὰ ὑπόκειται εἰς κριτικήν. Θὰ προβάλλωμεν ὅμως καὶ πᾶσαν δήλωσιν ἢ ἐνέργειάν του ὑπὲρ τῆς Ὀρδοδόξου Πίστεως ἢ τοῦ Ἑλληνορδοδόξου πολιτισμοῦ ἢ τοῦ γένους τῶν Ὀρδοδόξων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἢ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἱερὰ Σύνοδος: Πότε εἶναι παράνομος ἡ κατοχὴ ἀκινήτων ὑπὸ Ἱερῶν Μονῶν

Ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐξεδόθη ἀνακοίνωσις, ἡ ὁποία παρέχει διευκρινήσεις διὰ τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας εἰς τὸ ζήτημα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας. Ἡ ἐγκύκλιος ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν καὶ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας (ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1ην Δεκεμβρίου) καὶ ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ συμβολαιογραφικὴ Σύμβαση μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου καὶ τῶν 149 Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες ἐξουσιοδότησαν τὴν Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο γιὰ τὴν ὑπογραφή της, συνήφθη τὴν 11.5.1988, ἐκυρώθη μὲ τὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ Ν. 1811/1988 (ΦΕΚ Α΄ 231) καὶ ἀπέκτησε ἰσχὺ νόμου τὴν 13.10.1988.

Κατὰ τὸ ἄρθρο 1 τῆς Συμβάσεως ἀναφέρεται ὅτι οἱ δύο πλευρὲς συνῆψαν τὴν ἀπὸ 11.5.1988 Σύμβαση «πρὸς τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιλυθοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα ὅλες οἱ ἀμφισβητήσεις σχετικὰ μὲ τὴν ἑρμηνεία, ἔκταση καὶ ἐφαρμογὴ τοῦ Ν. 1700/1987 "Ρύθμιση θεμάτων ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας" καὶ νὰ ἀποφευχθοῦν διενέξεις μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας…».

Ὁ Νόμος 1700/1987 (ΦΕΚ Α΄ 61) ἐθέσπισε μὲ τὸ ἄρθρο 3 παρ. Α΄ περ. α΄ ἀμάχητο τεκμήριο ἰδιοκτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου σὲ ὅσα μοναστηριακὰ ἀκίνητα δὲν εἶχαν «νόμιμο τίτλο κυριότητας» καὶ οὐσιαστικὰ καθίστατο παράνομη τὴν διατήρηση τῆς νομῆς καὶ κατοχῆς τῶν ἀκινήτων αὐτῶν ἀπὸ τὶς Ἱ. Μονές. Ἡ Σύμβαση τῆς 13.10.1988, κινούμενη στὴν ἴδια λογική, προέβλεψε ὅτι οἱ Ἱερὲς Μονὲς ἐκουσίως (καὶ ὄχι ἐξ αἰτίας τοῦ Ν. 1700/1987) παραχωροῦν τὰ δασικὰ καὶ ἀγροτολιβαδικά τους ἀκίνητα, γιὰ τὰ ὁποῖα στεροῦνται τίτλων ἰδιοκτησίας, καὶ ἀντιστοίχως προέβλεψε ὅτι ἐξαιροῦνται καὶ παραμένουν στὴν ἰδιοκτησία τῶν Ἱερῶν Μονῶν "πέραν ἀπὸ τὶς ὁριζόμενες στὸ ἄρθρο 2β ἀγροτολιβαδικὲς καὶ δασικὲς ἐκτάσεις, καὶ ὅσες κατέχουν καὶ νέμονται μὲ νόμιμους τίτλους, καθὼς καὶ μὲ νόμιμους τίτλους δωρεᾶς, διαθήκης, κληροδοσίας ἢ κληρονομίας" (ἄρθρο 2 περ. στ΄ Συμβάσεως). Συνεπῶς, ὅσα δασικὰ καὶ ἀγροτολιβαδικὰ ἀκίνητα τῶν Ἱερῶν Μονῶν ὑπέγραψαν τὴν ἀπὸ 13.10.1988, ἀλλὰ διαθέτουν νόμιμο τίτλο ἰδιοκτησίας, ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὸ πεδίο ἐφαρμογῆς τῆς Συμβάσεως.

Ἡ ἀναγνώριση μὲ τὸ ἄρθρο 51 παρ. 7 τοῦ Νόμου 4301/2014 (ΦΕΚ Α΄ 223) ὡς νόμιμων τίτλων ἰδιοκτησίας ἀφ ἑνὸς τῶν Διαταγμάτων διαχωρισμοῦ τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας σὲ «διατηρουμένη» «ρευστοποιητέα» καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Πινάκων Α΄ - Ε΄ τῆς ἀπὸ 18.9.1952 Συμβάσεως, ἔχει ὡς συν - έπεια, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ἡ ὡς ἄνω Σύμβαση παραχωρήσεως μοναστηριακῶν ἀκινήτων τῆς 13.10.1988 δὲν διέπει καὶ δὲν ἀφορᾷ πλέον στὰ μοναστηριακὰ ἀκίνητα τὰ ὁποῖα μνημονεύονται στὰ ἀνωτέρω Διατάγματα καὶ τοὺς Πίνακες τῆς ἀπὸ 18.9.1952 Συμβάσεως. Συνεπῶς, ἡ Σύμβαση τῆς 13.10.1988 καθίσταται ἀνενεργὸς ὡς πρὸς αὐτά, λόγῳ τῆς ἐξαιρέσεώς τους κατὰ τὸ ἄρθρο 2 περ. στ΄ τῆς Συμβάσεως.

Ἐντολὴ τῆς Ἱ. Συνόδου
Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
† Ὁ Μεθώνης Κλήμης

«Ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε». Ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία*

Ὁ σεβαστὸς ὁμιλητὴς Ἀρχιμ. π. Χρυσόστομος Μυλωνᾶς, ἀφοῦ ἔκανε εἰδικὴ μνεία στοὺς ἄξιους μακαριστοὺς Γέροντές του π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο καὶ Μητροπολίτη Φλωρίνης Αὐγουστῖνο καθὼς καὶ στοὺς π. Μᾶρκο Μανώλη καὶ π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο, ἀναφέρθηκε στοὺς ἀγῶνες τοῦ «Ο.Τ.», ποὺ ὡς λαϊκὸς τότε Δημήτριος διέδιδε τὴν ἐφημερίδα γιὰ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

Μὲ ἀφορμὴ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγ. Ἐλευθερίου, μίλησε γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ποὺ χωρὶς αὐτὴ θὰ εἴμασταν παίγνια τοῦ διαβόλου.

Ἡ ἐλευθερία ἀποτελεῖ δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς τὸν ἔφτιαξε ὡς ψυχοσωματικὴ ὀντότητα. Ὁ ἄνθρωπος καταχρώμενος τὴν ἐλευθερία ἀπὸ τὸν Θεὸ δημιούργησε τὸ θάνατο, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία δηλ. ἡ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία δὲν σχετίζεται μὲ σχήματα κοινωνικά ἢ φιλοσοφικά, διότι ὅλα αὐτά, ὅπως εἶπε, ἔχουν ἡμερομηνία λήξεως.

Ὁ Ἅγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει πάρα πολὺ χαρακτηριστικά: «Μόνος ἐστὶ ἐλεύθερος καὶ μόνος ἐστὶ ἄρχων καὶ τῶν βασιλέων βασιλικώτερος, ὁ τῶν παθῶν ἀπηλλαγμένος».

Ὁ ἄνθρωπος ἀποκτώντας τὴν πραγματική, ὀντολογικὴ ἐλευθερία ἑνώνεται μὲ τὸν Θεό. Τὸ πρόσωπο, ποὺ σάρκωσε τὴν πραγματικὴ ἐλευθερία ἦταν ἡ Παναγία μας, ποὺ ὅπως λέει ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς στὴν ὁμιλία του στὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ὀνομάζεται ὁ καθαρώτατος Ναὸς τοῦ Σωτῆρος ὅπου κατά τὴν παραμονή της στά Ἅγια τῶν Ἁγίων πέρασε ἀπό τά στάδια τῆς καθάρσεως, τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς θεώσεως. Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι αἰχμάλωτος τῶν παθῶν δὲν εἶναι πραγματικὰ ἐλεύθερος. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου πραγματώνεται ἡ πραγματικὴ ἐν Χριστῷ ἐλευθερία.

Τελειώνοντας τὴν ὁμιλία του ὁ ἐμβριθὴς ὁμιλητὴς μίλησε γιὰ καπήλευση τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας στὶς μέρες μας ἀπὸ σύγχρονες αἱρέσεις, ὅπως καί αὐτὴ τοῦ κακοῦ γεροντισμοῦ μὲ ἀποτέλεσμα πολλοὶ ἀδελφοί μας νὰ ἔχουν πλανηθῆ.

* **Περίληψις ὁμιλίας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. Κάνιγγος 10, Δευτέρα 15.12.14.**

Ἀμείωτος ἡ κρίσις εἰς τὰς σχέσεις Φαναρίου - Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Ἀρχιμανδρίτης καὶ ὄχι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀνδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλόχιος, ὁ ὁποῖος ἐξελέγη εἰς τὸν θρόνον αὐτόν, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν του νὰ ἀναδειχθῆ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων.

Ἕνα ἄλλο γεγονός, τὸ ὁποῖον καταδεικνύει τὴν ὑφισταμένην κρίσιν εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ συζητήσῃ, μετὰ ἀπὸ σχετικὸν αἴτημα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Αἰγιαλείας καὶ Καλαβρύτων κ. Ἀμβροσίου, τὴν ἀνάκλησιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μαζίου Μεγάρων ὡς «Σταυροπηγιακῆς» ὑπαγομένης εἰς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον. Ὁ χαρακτηρισμὸς εἶχε «συντελεσθῆ» μὲ πράξεις τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Μεγάρων κυροῦ Βαρθολομαίου. Αἱ πράξεις εἶχον ἐγκριθῆ μὲ τὴν δημοσίευσίν των εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Λέγεται ὅτι ἐὰν ὁ Οἰκ. Πατριάρχης τὸ «τραβήξῃ τὸ σχοινί» διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων του, τὰ ὁποῖα προβλέπουν τὴν αὐτονόμησιν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῶν «Νέων Χωρῶν» (κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης), τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θὰ διεξάγῃ «πραγματικὸν πόλεμον», διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὰ σχέδια αὐτά. Πάντως ἡ στάσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔχει ἐκπλήξει τὸν Οἰκ. Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος διατείνεται «πὼς ἄλλα μᾶς λέγουν δημοσίως οἱ φίλοι καὶ ἄλλα πράττουν παρασκηνιακῶς». Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἤλλαξε στάσιν ἔναντι τοῦ Οἰκ. Πατριάρχου, ὅταν ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ τελευταῖος «θέλει τὰ σύνορα» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἕως τοῦ Ὀλύμπου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος θυμίζει τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κυρὸν Σεραφείμ, ὁ ὁποῖος, ὅταν διεπίστωσεν ὅτι ὁ μακαριστὸς Οἰκ. Πατριάρχης κ. Δημήτριος εἶχεν «ἐπιθετικὰ σχέδια» εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐφρόντισε νὰ ἀνακόψῃ τὰς «ὀρέξεις» του μὲ πολλαπλὰ μηνύματα: Τὸν Οἰκ. Πατριάρχην εἰς τὴν Κέρκυραν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κερκύρας τὸν προσεφώνησεν ὡς τὸν πρῶτον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὡς «αὐθεντίαν» εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Γ.Ζ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταί εἰς τόν Ὀρθόδοξον Τύπον.

Ἐνημερώνει, διαφωτίζει, οἰκοδομεῖ, μάχεται ὑπέρ τῆς Πίστεως, ὑπέρ τῆς Πατρίδος, κατά τῶν Αἱρέσεων, κατά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐάν ἐπιθυμῆτε νά γίνετε νέοι συνδρομηταί καί νά συμβάλλετε εἰς τό δύσκολον αὐτό πνευματικόν ἔργον συμπληρώσατε τά στοιχεῖα σας καί ἀπεστείλατέ τα εἰς τήν διεύθυνσιν: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 10, 10677 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐπώνυμον ..... Ὄνομα .....

Ὁδός ..... Ἀρ ..... Τηλ.....

Πόλις ..... Τ.Κ. ..... Νομός .....

Ἐτήσιος συνδρομή 50 εὐρώ

«Ὅτι Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱός, καὶ ἐδόθη ἡμῖν» ἡ καταγωγή μας!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βάνει ἀνθρώπινη φύση «ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς». «**Ἅμα σάρξ, ἅμα Θεοῦ Λόγου σάρξ, ἅμα σάρξ ἔμψυχος λογική τε καί νοερά, ἅμα Θεοῦ Λόγου σάρξ ἔμψυχος λογική τε καί νοερά**»[2].

Δηλαδή, ἡ ἀνθρώπινη φύση ἑνώθηκε μέ τό Δεύτερο Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου, καί γι' αὐτό δέν ἐγεννήθη ὁ Χριστός ὅπως ὁ κάθε μεταπτωτικός ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀπό ἔμβρυο ἀρχικά ἀσχημάτιστο λαμβάνει σταδιακά ἀνθρώπινη μορφή, ἀλλά ὁ Χριστός μας «ἐξ ἄκρας συλλήψεώς του» μέ τόν Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου ὑπό τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, εὐθύς ἐσχηματίσθη ἐντός της ὁ Θεάνθρωπος, Τέλειος Θεός καί Ὁλοκληρωμένος Τέλειος Ἄνθρωπος.

Τό ὅτι ὁ Χριστός ὡς ἄνθρωπος δέν συνελήφθη μέ σπέρμα ἀνδρικό, ὄχι μόνο δέν μειώνει τήν ἀνθρώπινη φύση Του, ἀλλά καί **τήν ἀναδεικνύει Τελεία,** ὅπως τέλεια ἦταν ἡ ἀνθρώπινη φύση τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ, ἡ ὁποία ἦλθε στήν ὕπαρξη **«δημιουργικῶς»** καί ὄχι **«σπερματικῶς». "Ὅπως ὁ Ἀδάμ δημιουργήθηκε χωρίς νά μεσολαβήσῃ ἀνδρικό σπέρμα, παρομοίως καί ὁ Χριστός ἔγινε ἄνθρωπος χωρίς ἀνθρώπινο σπέρμα καί χωρίς νά κληρονομήσῃ καί ὁ "Ἰδιος ἀνθρώπινο σπέρμα, ἀφοῦ τό σπέρμα ἐδόθη λόγῳ τῆς ἀδαμιαίας παρακοῆς μέ τούς «δερματίνους χιτῶνας» καί διά τοῦ σπέρματος μεταγγίζεται στούς ἀπογόνους τό Προπατορικό ἁμάρτημα, τό ὁποῖο ὁ Χριστός δέν προσέλαβε.**

Ὁ μεγάλος Πατέρας μας, ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, σημειώνει χαρακτηριστικά ὅτι ὁ Χριστός **«ἦτο ὄχι μόνον ἀνώτερος ἀπό κάθε προσβολήν ἐμπαθοῦς καί ἡδονικοῦ λογισμοῦ καί κλίσεως ἁμαρτητικῆς, ἀλλά οὔτε ἐκ σπέρματος ἐγεννήθη, οὔτε σπέρμα εἶχε ὁλότελα»**[3].

Μετά τήν παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων, ἔπαψε ἡ ἀνθρώπινη φύση νά εἶναι τέλεια, ἀφοῦ πλέον ὑπόκειται στήν ἀναγκαιότητα καί στήν θνητότητα. Γι' αὐτό, ὅταν ὀνομάζουμε τόν Χριστόν **«Τέλειον Ἄνθρωπον»,** δέν ἐννοοῦμε ὅτι ἔγινε ὅμοιος μέ ἐμᾶς τούς μεταπτωτικούς ἀνθρώπους, πού εἴμαστε ἀτελεῖς, ἀφοῦ βρισκόμαστε ἀναγκαστικά περιορισμένοι στά «ἀδιάβλητα πάθη μας» (τῆς πείνας, τῆς δίψας, τῆς κοπώσεως, τῆς φθαρτότητος, τοῦ θανάτου), ἀλλά ἐννοοῦμε ὅτι ὁ Χριστός ἔγινε **«δεύτερος Ἀδάμ»,** μέ μοναδικό, ὅμως, τρόπο ὑπερέχων καί τοῦ προπτωτικοῦ Ἀδάμ, **ἐφ' ὅσον ἔδωσε στήν ἀνθρώπινη φύση Του ὡς Πρόσωπό της, τό Θεῖο Του Πρόσωπο, τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ Λόγου.**

Ἔγινε **«δεύτερος Ἀδάμ»** αὐτεξουσίως ὡς Υἱός, καί πραγματοποίησε τήν Εὐδοκία τοῦ Πατρός νά σαρκωθῆ ὁ Υἱός Του μέ τήν Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος: «**Ὁ Πατήρ ηὐδόκησεν, ὁ Λόγος Σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν». Αὐτεξουσίως, ὡς Θεός, ἐγεννήθη, καί αὐτεξουσίως ἐξῆλθε ἀπό τήν Παρθενική κοιλία τῆς Θεοτόκου «τάς κλεῖς τῆς Παρθενίας αὐτῆς μή λυμηνάμενος ἐν τῷ τόκῳ»**[4], παραμένων ἀναλλοίωτος καθ' ὅλη τήν ἐπίγεια ζωή Του, ἀλλά καί μετά τήν Ἀνάστασή Του, γι' αὐτό καί μετά τόν θάνατο καί τήν Ταφήν Του ψάλλουμε: «**Προῆλθες ἐκ τοῦ μνήματος καθώς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου**»[5].

Ὁ Χριστός, ἀπηλλαγμένος ἀπό τό προπατορικό ἁμάρτημα εἶναι ἐλεύθερος ἀπό τόν καταναγκασμό τῶν **«ἀδιαβλήτων παθῶν»,** δέν εἶναι ἀναγκασμένος νά ἐνεργῆ αὐτά χωρίς τήν Θέλησή Του ἀλλά τά ἐνεργεῖ ὅποτε καί ὅπως Αὐτός θέλει. Ἔτσι, μέ τήν ἀνθρώπινη Φύση πού ἔλαβε ἐπαναφέρει –**μόνο καί ἀποκλειστικά διά τοῦ Ἑαυτοῦ Του** τό ἀνθρώπινο Γένος στήν προπτωτική του κατάσταση. Ἀποκαθιστᾶ τό ἁμαυρωθέν **«κατ' εἰκόνα»** στήν ἀρχική του λαμπρότητα ἀλλά καί πραγματοποιεῖ τό **«καθ' ὁμοίωσιν»,** ἀφοῦ μέ τήν ἕνωση τῆς Θείας καί τῆς ἀνθρωπίνης Φύσεως στό Θεῖο Του Πρόσωπο, ἡ ἀνθρώπινη Φύση ἐθεώθη. Γι' αὐτό, χωρίς τήν ἀχώριστη ἕνωσή μας μέ τόν Χριστό, δέν ὑπάρχει γιά μᾶς σωτηρία.

Αὐτή ἡ φυσιολογία τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἡ ἐπιστημονική ἀπόδειξη, – εἶναι ἡ ἀποδεδειγμένη Ἀλήθεια– **περί τῆς προελεύσεως καί δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου** καί ὄχι οἱ φανταστικές διηγήσεις καί θεωρίες ἀνθρώπων μέ πανεπιστημιακά πτυχία, πού ὑπηρετοῦν τήν ματαιοδοξία τους ἤ πολυποίκιλες ἀθεϊστικές σκοπιμότητες, καί τῶν ὁποίων τά ἀναπόδεικτα στοιχεῖα καί συμπεράσματά τους τά ὀνομάζουν "ἐπιστημονική ἔρευνα" καί "ἐπιστημονική ἀλήθεια"!

Ἡ Δογματική Ἀλήθεια περί τῆς ἀνθρωπίνης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ, στήν ὁποία κρύπτεται καί ἡ δημιουργία τοῦ προπτωτικοῦ Ἀδάμ, δέν ἀφήνει περιθώρια σέ κανένα πιστό – πολύ δέ περισσότερο σέ Ὀρθόδοξο Θεολόγο ἤ Κληρικό– νά ἀναμιγνύη τήν **«θεωρία τῆς ἐξελίξεως»** –δηλαδή, **«μωράς ζητήσεις καί γενεολογίας»**– μέ τήν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ περί τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου.

Ποῦ, ἆραγε μπορεῖ νά στηριχθῆ ἡ περί ἐξελίξεως θεωρία, χωρίς νά ἀθετηθῆ ἡ Ἀλήθεια τῆς Ἀνθρωπίνης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ὁποία εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τήν Θεία Του Φύση; Γι' αὐτό ἀποροῦμε πῶς κάποιοι θεολόγοι "ἐλαφρᾷ τῇ καρδίᾳ" συγκατανεύουν στήν ὅλως ἀθεολόγητη ἀλλά καί ἀντιεπιστημονική ἐξελικτική θεωρία, χωρίς, μάλιστα, τόν παραμικρό δισταγμό;

Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὅπως ἱστορεῖται στό Ἀποκαλυπτικό βιβλίο τῆς Γενέσεως ἀλλά καί ὅπως ἐπιβεβαιώνεται μέ τήν καθημερινή πραγματικότητα φανερώνει ὅτι ὑπάρχει ὄντως ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀλλά ἀπό τό καλό στό χειρότερο καί στό κάκιστο! Ὁ Θεός δημιούργησε τόν ἄνθρωπο **«καλόν λίαν»** καί οἱ ἄνθρωποι «ἐν τιμῇ ὄντες» δέν ἐκτιμήσαμε τήν θεοειδῆ μας κατάσταση, ἀλλά θελήσαμε νά πορευθοῦμε **«ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν».**

Τό ἀποτέλεσμα τῶν ἐπιλογῶν μας ἦταν νά γίνουμε θνητοί καί νά περιπέσουμε σέ ποικίλες περιπέτειες καί ὀδύνες, ἀπό τίς ὁποῖες πλειστάκις μᾶς ἐλύτρωσε ὁ Θεός μέ τό ἔλεός Του, γιά νά φθάσουμε στό σημερινό κατάντημα, ἀφοῦ προηγουμένως **«παρεσυνεβλήθημεν τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις»** καί γίναμε ὅμοιοι στίς ἐπιθυμίες μέ τά κτήνη, ἐπιλέξαμε νά ὁμοιωθοῦμε μέ τούς πιθήκους καί νά τούς ἀναγορεύσουμε προγόνους μας μέ πανηγυρικό τρόπο, γιατί ταυτισθήκαμε ἀπόλυτα μέ τήν ἠθική τῶν πιθήκων! "Ἤδη στά βιβλία τῆς Γ΄ Λυκείου διαλαλεῖται ὅτι ἡ θεωρία τῆς Ἐξελίξεως εἶναι ἡ ἐπικρατέστερη ἐπιστημονική ἄποψη!

Ἡ Γέννηση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ μας νά μᾶς ἀναβαπτίση μέ τό ὕδωρ τῆς Ἀληθινῆς Γνώσεως καί διά τῆς Θεογνωσίας νά ἐπανεύρουμε τόν χαμένο ἑαυτό μας καί τήν Θεία Καταγωγή μας!

**Καλά καί Εὐλογημέν

Ὀσμὴ θανάτου ἀναδίδεται ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἀντὶ τοῦ μύρου τοῦ Μυροβλύτου πολιούχου της

Ἀπὸ ἀπαράμιλλον κέντρον παλαιοχριστιανικοῦ καὶ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ καὶ Ἡσυχασμοῦ εἰς κέντρον Σοδομισμοῦ ὀνειρεύεται νὰ μετατρέψῃ τὴν πόλιν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ὁ δήμαρχός της Γιάννης Μπουτάρης.

«Εὐφραίνου ἐν Κυρίῳ, πόλις Θεσσαλονίκη· ἀγάλλου καὶ χόρευε, πίστει λαμπροφοροῦσα», ψάλλει μὲ συγκίνησι καὶ κατάνυξι ἡ ἁγιωτάτη Ἐκκλησία μας, κατὰ τὴν Λιτὴ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, καὶ καταλήγει: *«…καὶ εὐχαρίστως τῷ Σωτῆρι ἀνάκραξον· Κύριε, δόξα σοι»*. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια θέλησε ὁ ἱερὸς Ὑμνογράφος νὰ τιμήσῃ καὶ νὰ ὑμνήσῃ τὸν Μεγαλομάρτυρα καὶ Μυροβλύτη ἅγιο καὶ μαζί μ' αὐτὸν τὴν ἄλλοτε ἔνδοξη πόλι, ποὺ τὸν γέννησε, δέχθηκε τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου του καὶ φιλοξενεῖ ἐπὶ αἰῶνες τώρα τὸ ἱερὸ καὶ μυροβόλο λείψανό του, τὴν ἁγιοτόκο καὶ ἠρωοτόκο Θεσσαλονίκη.

Εἴμεθα ὅμως βέβαιοι, ὅτι οἱ φρικτὲς εἰδήσεις, ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν συμπρωτεύουσα, στὸ ἄκουσμα τῶν ὁποίων φρίττει ἡ ἥλιος καὶ στενάζει ἡ γῆ, θὰ ἔκαναν τὸν ἱερὸ Ὑμνογράφο καὶ Ψαλμῳδό, ἐὰν ζοῦσε σήμερα, νὰ γίνῃ θρηνογράφος καὶ θρηνῳδός, καὶ νὰ μετατρέψῃ τὸν ὕμνο του σὲ θρηνῳδία, μὲ στίχους σὰν αὐτούς: «Κλαῦσον καὶ θρήνησον πικρῶς, πόλις Θεσσαλονίκη, φρῖξον καὶ στέναξον, ἀκολασίᾳ βυθιζομένη…». Ὁ δὲ θρῆνος θὰ κατέληγε ὡς ἑξῆς: «…καὶ ἐν συντριβῇ καὶ μετανοίᾳ ἀνάκραξον· Κύριε, σῶσόν με».

Ναί, ἀδελφοὶ ἀναγνῶστες, «θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς» ἀρμόζει νὰ ἀκουσθῇ στὴν Νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, τὴν ὁποία ὁ Διάβολος, τὶς ἔσχατες αὐτὲς ἡμέρες, ἀπὸ Νύμφη τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ καὶ πόλι τῶν ἁγίων, τὴν ἐξωθεῖ νὰ γίνῃ διάσημη πόρνη καὶ μοιχαλίδα, ὑποσχόμενος σ' αὐτὴ τουρισμό, χρήματα, εὐημερία καὶ ἀνάπτυξι! Τρεῖς φορὲς ἀλώθηκε στὸ διάβα τῆς Ἱστορίας, κατὰ παραχώρησι Θεοῦ, ἡ πόλι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ἄντεξε. Τὴν νέα ὅμως αὐτὴ ἅλωσι δὲν θὰ τὴν ἀντέξῃ. Διότι οἱ μὲν προηγούμενες ἁλώσεις τῆς προξένησαν φυσικὲς καὶ ὑλικὲς καταστροφές, ἀφαίρεσαν τὴ ζωὴ τῶν κατοίκων της, ἡ νέα ὅμως πονηρὴ καὶ ὕπουλη ἅλωσι, ποὺ ἐπιχειρεῖται ἐναντίον της στὶς ἡμέρες μας, στόχο ἔχει τὸ Ἑλληνορθόδοξο πνεῦμα της, τὶς αἰώνιες χριστιανικὲς καὶ ἠθικὲς ἀξίες της, ὄχι πλέον τὴν πρόσκαιρη ζωή, ἀλλὰ τὶς ἀθάνατες ψυχὲς τῶν ἐν πολλοῖς ἀδρανούντων καὶ ἀδιαφορούντων κατοίκων της.

Ἀφορμὴ γιὰ τὰ γραφόμενά μας αὐτὰ ἔγινε ὄχι τόσο ἡ νέα πρόκλησι τοῦ δημάρχου τῆς Θεσσαλονίκης νὰ φωτογραφηθῇ ἡμίγυμνος σὲ περιοδικό, ὅσο οἱ δηλώσεις του, ποὺ φανερώνουν τὰ σχέδια, ποὺ ἔχει γιὰ τὴν πόλι, σχέδια, ποὺ ἀποτελοῦν τὶς σύγχρονες πολιορκητικὲς μηχανές, μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ προκληθοῦν ρήγματα στὰ τείχη, θὰ ὑποχωρήσουν οἱ πύλες, θὰ εἰσέλθουν νέα ἤθη, κάθε ἄλλο παρὰ χρηστά, καὶ θὰ ἐκμαυλισθῇ καὶ ἀλωθῇ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς ἡ σύγχρονη αὐτὴ Καπερναούμ τῆς μαρτυρικῆς Πατρίδος μας, ἡ κατὰ μὲν τὸ παρελθὸν «ἔως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα», στὶς δὲ χαλεπὲς ἡμέρες μας «ἕως ᾅδου καταβιβαζομένη» ἀπὸ ἀπίστους καὶ σαρκολάτρες ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι, «κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος», μὲ τὴν ψῆφο τῶν πλειόνων κατοίκων της τὴν διοικοῦν!

Οἱ δηλώσεις τοῦ δημάρχου, ποὺ ἔτυχαν εὐρείας δημοσιότητος, ἀφωροῦσαν στὶς καθιερωμένες καὶ θερμῶς ὑποστηριζόμενες ἀπ' αὐτὸν ἐκδηλώσεις ὑπερηφανείας τῶν ὁμοφυλοφίλων, γνωστὲς ὡς Gay Pride. Ἐρωτώμενος γιὰ τὸ «ἐὰν τὸ Gay Pride, πέρα ἀπὸ σύμβολο μίας κοινωνίας ἀνοιχτῆς στὴ διαφορετικότητα, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθεῖ καὶ ὡς οἰκονομικὸ "ἐργαλεῖο" γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη», ὁ δήμαρχος ἐπικαλέσθηκε τὸ παράδειγμα τῆς Βιέννης, στὴν ὁποία, κατὰ τὴν ἑβδομάδα παρομοίων ἐκδηλώσεων, συγκεντρώνονται 600.000 ἐπισκέπτες, καὶ δήλωσε: *«Ἐγὼ δὲν λέω νὰ ἔρθουν 600.000 ἄτομα στὴ δική μας πόλη… Ἂς ἔρθουν 50.000 -γιατὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀναλογία. Ἂν μπορέσουμε νὰ φέρουμε 50.000 γκέϊ στὴ Θεσσαλονίκη ἀπ' ὅλα τὰ Βαλκάνια, ἀπὸ τὴ Μέση Ἀνατολή, ἀπ' ὁπουδήποτε, γιὰ νὰ ἐκδηλώσουν τὶς θέσεις τους, θὰ εἶναι κάτι μεγάλο γιὰ τὴν πόλη. Τώρα δὲν ἔχουμε παραπάνω ἀπὸ 2.000-3.000 ἄτομα, ποὺ ἔρχονται στὴ Θεσσαλονίκη… Ἂν αὐτοὶ γίνουν 50.000, θὰ μιλᾶμε γιὰ τεράστια ἐπιτυχία»*.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ μεγαλόπνοο σχέδιο καὶ ὅραμα τοῦ ἐκκεντρικοῦ δημάρχου μὲ τὸ σκουλαρίκι, τὰ τατουάζ, τὰ βραχιόλια, τὶς πορτοκαλὶ περοῦκες καὶ τὶς «προοδευτικὲς» ἰδέες. Ἰδοὺ ἡ ἰδανικὴ λύσι, ποὺ θὰ βγάλῃ τὴν πόλι του ἀπὸ τὴν κρίσι, τὴν ἀνεργία καὶ τὰ συσσίτια καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν πρόοδο! *Γιατί δηλαδή, σκέφθηκε, τί περισσότερο ἔχει τὸ Σὰν Φραντσίσκο, ἡ Βιέννη, τὸ Τορόντο, ποὺ συγκεντρώνουν κάθε χρόνο ἑκατοντάδες χιλιάδες ὁμοφυλοφίλους πρὸς ὄφελος τῆς οἰκονομίας τους; Γιατί νὰ μὴ τὶς μιμηθοῦμε καὶ ἐμεῖς; Γιατί νὰ μὴ προσφέρουμε καὶ ἐμεῖς gay friendly τουρισμό; Θὰ μείνουμε, ὅπως πάντα, πίσω καὶ θὰ χάσουμε πάλι τὸ τρένο τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου; Ὁμοφυλόφιλοι τῶν Βαλκανίων, τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου ἑνωθεῖτε καὶ ἐλᾶτε στὴ Θεσσαλονίκη, τὴν πόλι τὴν ἀνοικτὴ καὶ ἀπελευθερωμένη, τὴν πόλι τὴν φιλικὴ πρὸς τὴν ἀνεκτικότητα καὶ διαφορετικότητα! Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε σὰν τὴν μεσαιωνικὴ καὶ ὁμοφοβικὴ Ρωσία. Αὐτὴ ζῇ πίσω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐμεῖς εἴμαστε Εὐρωπαῖοι. Ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν «ταμπού» καὶ ἀντιδράσεις.*

Τοῦ ***κ. Χρήστου Κων. Λιβανοῦ***

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπάρξουν, ἂς εἶναι καλὰ ἡ νέα μας ἀντιρατσιστικὴ νομοθεσία καὶ οἱ φιλόξενες φυλακές μας, ποὺ φροντίζουν γιὰ τὴν προστασία σας καὶ τὴν ἀπρόσκοπτη παραμονή σας. Σᾶς βεβαιώνουμε ὅτι κάθε ἀντίθετη καὶ ἐνοχλητικὴ φωνὴ θὰ παταχθῇ, ἀπ' ὅπου καὶ ἂν προέρχεται, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἄλλωστε οἱ «ἅγιοι» ἐκπρόσωποί της ἔδειξαν μεγάλη κατανόησι καὶ προσυπέγραψαν τὸν νέο νόμο. Ἐλᾶτε λοιπὸν καὶ πλημμυρίστε τοὺς δρόμους μας. Ἐμπλουτίστε τὸν πολιτισμό μας μὲ τὴν διαφορετικότητά σας. Ψωνίστε στὰ καταστήματά μας, τὰ ὁποῖα γιὰ τὴν δική σας ἐξυπηρέτησι θὰ εἶναι ἀνοικτὰ καὶ τὶς Κυριακές. Μετὰ τὰ ψώνια σας, ἐπισκεφθεῖτε καὶ τοὺς μοναδικοὺς βυζαντινοὺς ναούς μας ἢ μᾶλλον τὰ μουσεῖα μας, διότι μουσεῖα θὰ καταντήσουν οἱ ἐκκλησίες δίχως ἐκκλησίασμα τὶς Κυριακές. Γευθεῖτε τὰ φαγητά μας, ἀπολαῦστε τὸν ἥλιό μας, ὑψῶστε τὶς πολύχρωμες σημαῖες σας δίπλα στὴν Ροτόντα καὶ στὸ ἄγαλμα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ὑπερηφανευθεῖτε…!

Ἀποπνικτικὴ πραγματικὰ ἀτμόσφαιρα. Τὰ συμπτώματα προχωρημένης ἠθικῆς σήψεως ἐμφανῆ. Τὸ σῶμα τῆς κοινωνίας σὲ ἀποσύνθεσι. Ὀσμὴ πνευματικοῦ θανάτου καὶ πτωμαΐνης ἀπειλεῖ νὰ καλύψῃ τὴν εὐωδία τοῦ μύρου τοῦ θαυματουργοῦ Μεγαλομάρτυρος. Ὁ πνευματικὸς λεγόμενος κόσμος ἀπών. Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία σιωπῶσα. Δάσκαλοι καὶ παιδαγωγοί, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων, ἰχθύων ἀφωνότεροι. Μαῦρα καὶ ἀπειλητικὰ σύννεφα σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς πόλεως μὲ τὸν Λευκὸ Πύργο, μὰ ὀλίγοι τὰ βλέπουν. Οἱ πολλοί, στὶς τελευταῖες ἐκλογές, βράβευσαν μὲ ἐντυπωσιακὰ ποσοστὰ τὸν δήμαρχό τους, ἐπιδοκιμάζοντας τὶς ἀντιχριστιανικὲς περὶ κρεματορίων καὶ ὁμοφυλοφιλίας ἀντιλήψεις καὶ πράξεις του! Θύελλα προμηνύεται, ποὺ θὰ πλήξῃ ὄχι μόνο τὴν Θεσσαλονίκη, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα καὶ ὅλο τὸν κόσμο, διότι τὸ φαινόμενο τοῦ πανσεξουαλισμοῦ καὶ σοδομισμοῦ εἶναι παγκόσμιο. Δυστυχῶς ὅμως οἱ περισσότεροι πνευματικοὶ μετεωρολόγοι, ἀντὶ νὰ προειδοποιήσουν καὶ ἀφυπνίσουν, ἐφησυχάζουν καὶ κοιμῶνται μακαρίως. Τὰ ποτάμια γύρω μας φουσκώνουν. Τεράστιες ἐκτάσεις πλημμυρίζουν. Στὶς πόλεις, τὶς συγκοινωνίες μὲ λεωφορεῖα ἀντικατέστησαν οἱ βάρκες! Οἱ σεισμοὶ πυκνώνουν καὶ ἐντείνονται. Οἱ γείτονές μας ἀποθρασύνονται. Τὸ φανατικὸ Ἰσλὰμ καὶ ὁ Ἔμπολα ἀπειλοῦν καὶ αὐτά, τὸ καθένα μὲ τὸν τρόπο του, τὴν ἁμαρτωλὴ ἀνθρωπότητα. Ἡ κατάστασι παγκοσμίως εἶναι ἀνησυχητική. Ἔρχονται δεινά. Πόλεμος παγκόσμιος; Πεῖνα πρωτοφανής; Σεισμός, ποὺ θὰ κάνῃ τὴν Ἑλλάδα νὰ μαυροντυθῇ; Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας τὰ προέβλεψαν καὶ τὰ προεφήτευσαν, οἱ περισσότεροι ὅμως χριστιανοὶ δὲν τὰ πιστεύουν, ἀδιαφοροῦν, εἶναι ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς ἀπροετοίμαστοι νὰ τὰ δεχθοῦν καὶ νὰ τὰ ἀντιμετωπίσουν. Θαυμάζομε τὸν ἀρχαῖο τάφο τῆς Ἀμφίπολης, ἐνῷ ἡ ἀποστασία μας ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ οἱ ἁμαρτίες μας κάνουν ἐμᾶς τοὺς νεοέλληνες νὰ ὁμοιάζωμε μὲ τάφους κεκονιαμένους, ἀσβεστωμένους, **«οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας»** (Ματθ. 23:27).

Δὲν εἴμεθα ρατσισταί. Δὲν εἴμεθα «ὁμοφοβικοί». Δὲν κηρύττομε μῖσος. Αὐτοὺς τοὺς ὅρους, ποὺ ἐφηῦραν ἡ Νέα Ἐποχὴ καὶ ἡ Νέα Τάξη, νὰ τοὺς κρατήσουν γιὰ τὸν ἑαυτό τους, διότι αὐτὲς μισοῦν καὶ πολεμοῦν δολίως τὸν Χριστὸ καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀποχριστιανοποιήσουν παντοιοτρόπως τὶς παραδοσιακὰ χριστιανικὲς κοινωνίες καὶ νὰ τὶς παραδώσουν σὰν ζαλισμένο κοπάδι στὸν ἐρχόμενο Ἀντίχριστο. Ἐμεῖς δὲν μισοῦμε κανένα. Εἴμεθα Χριστιανοὶ καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, ὅπως ἔλεγε ὁ μακαριστὸς ἀγωνιστὴς καὶ ὁμολογητὴς θεολόγος Νικόλαος Σωτηρόπουλος, δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ μισήσῃ κανένα ἄνθρωπο. Ἀγαπῶμε καὶ σεβόμεθα ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι εἰκόνες τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὅμως κάποιοι ἄνθρωποι δὲν σέβονται τὸν ἑαυτό τους οὔτε τὸν Νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἀσέβειά τους αὐτὴ νὰ ἐπιβάλλουν σὲ ἐμᾶς, τὰ παιδιά μας καὶ ὁλόκληρη τὴν κοινωνία, ὡς ἐναλλακτικὸ καὶ φυσιολογικὸ τρόπο ζωῆς, τότε θὰ ἀντισταθῶμε καὶ θὰ ἀντιδράσωμε.

Ἤδη, ὅπως ἔγινε γνωστό, στὸ νέο ὑπὸ διαμόρφωσι ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ δίκαιο, ποὺ ἀλλάζει ριζικὰ μετὰ ἀπὸ 31 ἔτη, τὸ Σύμφωνο Συμβίωσης θὰ ἐπεκταθῇ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια, ὥστε νὰ καλυφθῇ ἕνα κενό, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Χώρα μας ἔχει ἐπικριθῆ ἐπανειλημμένως ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων. Τὸ ἑπόμενο βῆμα θὰ εἶναι ἡ καθιέρωσι τοῦ γάμου τῶν ὁμοφυλοφίλων, ὥστε ἡ νομοθεσία τῆς Πατρίδος μας νὰ ἐναρμονισθῇ πλήρως πρὸς τὶς ἀντίστοιχες νομοθεσίες τῆς Εὐρώπης. Ἡ «πρόοδος» ὅμως δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Τὸν περασμένο Μάρτιο στὴν Κροατία μία 47χρονη παντρεύθηκε τὸν σκύλο της! Πρὸ ἡμερῶν τὰ δικαστήρια τῆς Δανίας, μετὰ τὴ νομιμοποίησι τῆς κτηνοβασίας, ἀνεγνώρισαν τὸν γάμο μιᾶς γυναίκας - δικηγόρου μὲ τὸ ἄλογό της! Στὴν Ὁλλανδία νομιμοποιήθηκε τὸ Κόμμα τῶν παιδοφίλων! Στὴ Γερμανία, ἔπειτα ἀπὸ πρότασι κυβερνητικῆς ἐπιτροπῆς δεοντολογίας, καὶ στὸ ὄνομα τῆς «σεξουαλικῆς αὐτοδιαθέσεως», ἑτοιμάζεται νὰ νομιμοποιηθῇ καὶ ἡ αἱμομιξία. Ἐὰν αὐτὲς οἱ «φυσιολογικὲς» καὶ «ἐναλλακτικὲς» γιὰ κάποιους σεξουαλικὲς πρακτικὲς γενικευθοῦν καὶ ἐπεκταθοῦν στὴν «πολιτισμένη» Εὐρώπη, ἐμεῖς ὡς μέλη της θὰ τὶς ἀποδεχθοῦμε; Ἐὰν δὲν ἀντιδράσουν ὅλες οἱ ὑγιεῖς δυνάμεις σήμερα, κάποιος ἄλλος δήμαρχος αὔριο θὰ διοργανώνῃ φεστιβὰλ ὑπερηφανείας κτηνοβατῶν, παιδοφίλων καὶ αἱμομικτῶν, μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται γιὰ τὴν κοινωνία καὶ τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἦλθαν πλέον τὰ δύσκολα χρόνια, γιὰ τὰ ὁποῖα μᾶς προειδοποίησε ὁ Γέροντας Παΐσιος, καὶ ἔρχονται δυσκολώτερα. *«Εἶναι πολλοὶ τώρα ἐκεῖνοι»*, ἔλεγε ὁ Γέροντας, *«ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ τὰ διαλύσουν ὅλα, οἰκογένεια, νεολαία, Ἐκκλησία. Τὸ νὰ ἐνδιαφέρεται κανεὶς τώρα καὶ νὰ ἀνησυχῇ γιὰ τὴν κατάσταση, στὴν ὁποία βρίσκεται τὸ Ἔθνος μας, εἶναι ὁμολογία, γιατὶ ἡ Πολιτεία τὰ βάζει μὲ τὸν θεῖο νόμο. Ψηφίζει νόμους ἐνάντιους στὸν νόμο τοῦ Θεοῦ… Ἔχουμε λοιπὸν εὐθύνη νὰ τὰ διατηρήσουμε ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ μὴ ἀφήσουμε τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ τὰ διαλύσουν. Ἡ ἀδιαφορία δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε στοὺς κοσμικούς, πόσο μᾶλλον στοὺς πνευματικούς ἀνθρώπους…Σ' αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια ὁ καθένας μας πρέπει νὰ κάνῃ ὅ,τι γίνεται ἀνθρωπίνως, καὶ ὅ,τι δὲν γίνεται ἀνθρωπίνως νὰ τὸ ἀφήνῃ στὸν Θεό. Ἔτσι θὰ ἔχουμε ἥσυχη τὴν συνείδησί μας, ὅτι κάναμε ἐκεῖνο, ποὺ μποροῦσαμε. Ἂν δὲν ἀντιδράσουμε, θὰ σηκωθοῦν οἱ πρόγονοί μας ἀπὸ τοὺς τάφους. Ἐκεῖνοι ὑπέφεραν τόσα γιὰ τὴν Πατρίδα καὶ ἐμεῖς τί κάνουμε γι' αὐτήν; Ἡ Ἑλλάδα, ἡ Ὀρθοδοξία, μὲ τὴν παράδοσή της, τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς ἥρωές της, νὰ πολεμῆται ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς Ἕλληνες, καὶ ἐμεῖς νὰ μὴ μιλᾶμε! Εἶναι φοβερό! Ἂν οἱ Χριστιανοὶ δὲν ὁμολογήσουν, δὲν ἀντιδράσουν, ἐκεῖνοι θὰ κάνουν χειρότερα. Ἐνῷ, ἂν ἀντιδράσουν, θὰ τὸ σκεφθοῦν… Ἡ παρουσία τῶν Χριστιανῶν εἶναι πλέον ὁμολογία πίστεως… Ἂν δὲν ἀρχίσουν μερικοὶ νὰ χτυποῦν τὸ κακό, νὰ ἐλέγχουν δηλαδὴ αὐτούς, ποὺ σκανδαλίζουν τοὺς πιστούς, θὰ γίνῃ μεγαλύτερο κακό».*

Ὡς γνωστόν, ἡ ἀκροτελευτία διάταξι τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ἀναφέρει, ὅτι «ἡ τήρησι τοῦ Συντάγματος ἐπαφίεται στὸν πατριωτισμὸ τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δικαιοῦνται καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀντιστέκονται μὲ κάθε μέσο ἐναντίον ὁποιουδήποτε ἐπιχειρεῖ νὰ τὸ καταλύσει μὲ τὴ βία». Ἐὰν λοιπὸν πρέπῃ νὰ ἀντιστεκώμεθα μὲ κάθε μέσον, ὅταν καταλύεται ἕνα Σύνταγμα, ποὺ ἐκπονοῦν καὶ θεσπίζουν οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὴν εὔρυθμη λειτουργία ἑνὸς Κράτους, πόσο μᾶλλον εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντισταθοῦμε ὅλοι οἱ "Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι πιστοί, ὅταν καταλύεται ὁ αἰώνιος ἠθικὸς καὶ Εὐαγγελικὸς νόμος καὶ οἱ ἐντολὲς τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ, ἡ τήρησι τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζει ὄχι πρόσκαιρα καὶ βιοτικά, ἀλλ' αὐτὴ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν καὶ τὴν αἰώνια Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν! Ἂς ὑπερασπίσωμε λοιπὸν ὁ καθένας, μὲ τὰ μέσα ποὺ διαθέτει, τὸ Σύνταγμα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀπείρως ἀνώτερο κάθε ἀνθρωπίνου Συντάγματος, τὸ ὁποῖο σήμερα προσβάλλεται βάναυσα καὶ πολεμεῖται μὲ ὕπουλες Νεοεποχίτικες μεθόδους ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Τὸ ὀφείλομε στὰ παιδιά μας, στὶς ἑπόμενες γενεές, στοὺς εὐσεβεῖς προγόνους μας, στοὺς μάρτυρες τῆς Πίστεως, στοὺς ἥρωες τῆς φυλῆς μας, στὴν Ἱστορία, στοὺς ἑαυτούς μας, πρὸ πάντων ὅμως στὸν μεγάλο εὐεργέτη, σωτῆρα καὶ ἐλευθερωτὴ τοῦ Ἔθνους μας Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό. Καὶ τὸ καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο μέσον ἀντιστάσεως, ποὺ διαθέτομε ὡς Χριστιανοί, εἶναι ἡ **«μάχαιρα τοῦ Πνεύματος»**, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, προφορικὸς καὶ γραπτός. Αὐτὸς ὁ λόγος **«οὐ δέδεται»** καὶ θὰ ἀκούεται καὶ θὰ γράφεται πάντοτε, ὅσοι «ἀντιρατσιστικοί» νόμοι καὶ ἂν ψηφισθοῦν καὶ ὅσο καὶ ἂν στὶς ἡμέρες, ποὺ ἔρχονται, περιορισθῇ καὶ διωχθῇ τὸ συνταγματικῶς κατωχυρομένο καὶ διεθνῶς ἀναγνωρισμένο δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τῆς γνώμης, τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐκφράσεως. Διότι πάντοτε θὰ ὑπάρχουν ἀληθινοὶ Χριστιανοί, ποὺ θὰ πειθαρχοῦν **«Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις»** (Πράξ. 5:29).

Μόλις ἐκυκλοφορήθη

Ἡ «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» καὶ ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἑτοίμασαν γιὰ τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους καὶ ἀδελφοὺς τετράδιον σημειώσεων, πανόδετο, ἔγχρωμο, εὔχρηστο μὲ ἑκατὸ λευκὰ γραμμωτὰ φύλλα, κατάλληλο γιὰ προσωπικὲς σημειώσεις, ἐπαγγελματίες κ.λπ. Περιέχει καὶ ἡμερολόγιο τοῦ ἔτους 2015. Τιμὴ 5 εὐρώ.

Τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ διὰ τὴν ὁμοφυλοφιλίαν

Τοῦ ***κ. Χρήστου Σαλταούρα***

Ἡ Ἁγία Γραφὴ καταδικάζει τὴν ὁμοφυλοφιλία, δηλαδὴ τὴν σεξουαλικὴ σχέση ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου.

«μετὰ ἄρσενος οὐ κοιμηθήσῃ κοίτην γυναικείαν, βδέλυγμα γὰρ ἐστι» Λευϊτικὸ 18:22

«καὶ ὃς ἂν κοιμηθῇ μετὰ ἄρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσιν» Λευϊτικό 20:13.

"Διά τοῦτο παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας. αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καὶ τὴν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες. Καί καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα» (Πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολὴ τοῦ Ἀπ. Παύλου 1:26-28).

«ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενοκοῖται οὔτε πλεονέκται οὔτε κλέπται οὔτε μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» (Α' Κορινθίους 6:9-11).

«Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται, εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολῴαις καὶ μητρολῴαις, ἀνδροφόνοις, πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται, κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ» (Α Τιμόθεον 1: 8-11).

Καὶ ἐνῶ ἡ θέση τῆς Γραφῆς εἶναι τόσο ξεκάθαρη, στὴν ἐποχή μας γίνεται προσπάθεια νὰ ἀνατραπεῖ ἡ ἠθικὴ τῆς Βίβλου καὶ νὰ ἐπικρατήσει ἡ διαβολικὴ ἀντι-ηθικὴ τῶν ψευτοπροοδευτικῶν ἀκόμη καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία! Ζοῦμε σὲ ἔσχατους καιροὺς μεγάλης ἀποστασίας ἀπὸ τὴν πίστη. Πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνουμε καὶ νὰ τονίζουμε ἀκόμη καὶ τὰ αὐτονόητα καὶ σαφῆ διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τολμοῦν οἱ ἄθεοι νὰ μᾶς κατηγοροῦν γιὰ σκοταδισμὸ καὶ ρατσισμό, ἐπειδὴ δὲν ἀποδεχόμεθα ὡς φυσιολογικὴ συμπεριφορὰ τὴν ὁμοφυλοφιλία!

Ἐπιτρέπεται ἡ συμπροσευχή...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χόμενος κοινωνεῖ ἐσωτερικῶς μετὰ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου, ὅπως καὶ ὁ συμπροσευχόμενος, σὲ ἕνα κοινὸ διάλογο ἀληθείας καὶ γνώσεως «ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι». Ἄλλωστε, αὐτὸ τὸ νόημα ἐμπεριέχει ἡ φράση τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου «εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα». «Ἡ συμφωνία πολλὴν ἔχει ἰσχύν» (PG 62, 461), ὑπογραμμίζει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.

Τὸ περιεχόμενο ἑπομένως τῆς συμπροσευχῆς εἶναι ἡ καθολικὴ ἀλήθεια τῆς ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ποὺ εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. "Οταν ἕνα ἢ περισσότερα μέλη ἀμφισβητοῦν ἢ ἀλλοιώνουν ἢ ἀπορρίπτουν τὴν ἀποκαλυφθεῖσα Ἀλήθεια, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴν Ἀποστολικὴ καὶ Πατερικὴ παράδοση, διασπᾶται ἡ κοινωνία τῶν συμπροσευχομένων, γιὰ τὸν λό

ΜΕ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΣ ΜΟΝΑΧΟΥΣ

Ἀντιπαπικὴ - ἀντιαιρετικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ὁ Ἁγιορείτης μοναχὸς Παΐσιος μᾶς ἀπέστειλεν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ πρώτου, τοῦ μαρτυρήσαντος ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων, ἡ ὁποία ἐτελέσθη εἰς τὸ πρωτᾶτον τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ ἀπόσπασμα ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ ὑμνογραφία μίλησε σήμερα πολὺ καλὰ καὶ ὅλοι μας ὁμολογήσαμε τὴν ἀλήθεια. Ὁ Ἅγιος ὑμνογράφος μίλησε γιὰ δυτικὴ ἀθεότητα, μίλησε γιὰ πλάνη, μίλησε καὶ γιὰ αἵρεση. Αὐτὴ ἡ αἵρεση τοῦ παπισμοῦ, αὐτὴ ἔφερε στὸ μαρτύριο τὸν ἅγιο Κοσμᾶ καὶ παρακαλῶ πατέρες νὰ εὔχεστε κι ἐμεῖς, ποὺ εἴμαστε στὸν κόσμο, νὰ θελήσουμε νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεση, νὰ δεχθοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ προφυλαχθοῦμε, γιὰ νὰ κρατηθεῖ αὐτὴ ἡ πίστη, ἀκαινοτόμητη, ἁγιασμένη, σταθερή, γιὰ νὰ προλάβουμε δεινά, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἔλθουν, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ χάσουμε τὸν Χριστό μας, τὴν παράδοσή μας, τὴν χριστιανικὴ ταυτότητα τοῦ Ἔθνους μας, τὴν κοινωνία μας μὲ τοὺς ἁγίους μας, τὴν προσωπική μας αὐτὴν πορεία.

Αὐτὸ θὰ σᾶς παρακαλέσω, γιατὶ ἐμεῖς στὸν κόσμο, ἔχουμε δυστυχῶς τὶς προκλήσεις καὶ τὶς ἐπιθέσεις, ἐνῶ ἐσεῖς κρατᾶτε ἐδῶ καὶ ἀγωνίζεστε καὶ ἔχετε τ' ὀρθόδοξο φρόνημα ὑψηλὰ καὶ ἡ ζωή σας εἶναι γεμάτη ἀπὸ μαρτυρίες καὶ ἔχετε πραγματικὰ ἐπιτύχει αὐτὴ τὴν προσωπικὴ ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὸ ἐγὼ καὶ τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο.

Εὔχεστε κι ἐμεῖς νὰ τὸ κατορθώσουμε αὐτὸ καὶ νὰ κρατήσουμε τὴν ὀρθοδοξία μας ἀνόθευτη, ἀκηλίδωτη καὶ νὰ τὴν προσφέρουμε στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, γιατὶ ἔτσι θὰ προχωρήσει ἡ Ἐκκλησία μας, ἔτσι θὰ ζήσει κι ἔτσι θ' ἁγιαστοῦμε ὅλοι.

Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ.

Ἀπὸ Μοναχὸ Παΐσιο
Ἱ. Κ. Ἁγ. Ἀρχαγγέλων Σαββαΐων»

ΕΠΕΙΔΗ ΕΝΕΚΡΙΝΕ ΓΑΜΟΥΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

Χιλιάδες παραιτήσεις μελῶν τῆς «Ἐκκλησίας» τοῦ Λουθήρου εἰς τὴν Φινλανδίαν

Εἰς τὴν Φινλανδίαν χιλιάδες πολῖται, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς τὴν προτεσταντικὴν «Ἐκκλησίαν» τοῦ Λουθήρου ἤρχισαν νὰ τὴν ἐγκαταλείπουν, ὅταν ὁ «Ἀρχιεπίσκοπός» της συνετάχθη μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Χώρας νὰ ἐγκρίνῃ γάμους μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων. Εἰς χρονικὸν διάστημα ἐλαχίστων ὡρῶν παρητήθησαν περὶ τὰ ὀκτὼ χιλιάδες ἄτομα. Συμφώνως πρὸς τὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον ppv.org.cy:

«Ἡ παραίτηση ἐλευθερώνει τὰ ἄτομα ἀπὸ τὴν ὑποχρεωτικὴ φορολογία τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν πλειοψηφία τῶν ἐσόδων τῆς Λουθηρανικῆς Ἐκκλησίας. Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 2013, περίπου τὸ 75 τοῖς ἑκατὸ τῶν Φινλανδῶν – 4,1 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι – ἀναφέρονταν ὡς μέλη τῆς ἐκκλησίας.

Τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης ἀνέφεραν ὅτι ὁ κύριος καταλύτης ἦταν ἕνα σχόλιο ποὺ ἔκανε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Turku καὶ τῆς Φινλανδίας, Kari Makinen, γιὰ τὴ στήριξη τοῦ νόμου γιὰ γάμους ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου. Σὲ ἕνα πόστ στὸ Facebook, ὁ ἡγέτης τῆς ἐκκλησίας δήλωσε ὅτι "χάρηκε", ποὺ πέρασε ἡ ψηφοφορία.

"Ξέρω πόσα αὐτὴ ἡ ἡμέρα σημαίνει γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ οὐράνιου τόξου, τοὺς ἀγαπημένους τους καὶ πολλοὺς ἄλλους. Χαίρομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου γι' "αὐτοὺς καὶ μὲ αὐτούς", δήλωσε ὁ Makinen. "Εἴμαστε στὴν ἴδια κατάσταση μὲ τὶς γειτονικὲς σκανδιναβικὲς Ἐκκλησίες μας: ἡ ἔννοια τοῦ γάμου χρειάζεται ριζικὴ ἐξέταση. Μιλώντας γιὰ τὸν ἑαυτό μου, νομίζω ὅτι εἶναι καιρὸς γιὰ τὴν ἐπανεξέταση".

Τὰ μέσα ἐνημέρωσης ἀνέφεραν ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σχόλια κάτω ἀπὸ τὶς παραιτήσεις ἐκφράζουν τὴν ἀποδοκιμασία τῶν δηλώσεων τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Ὁ νόμος δίνει στοὺς γάμους μεταξὺ ὁμοφυλοφίλων στὴ Φινλανδία τὰ ἴδια δικαιώματα μὲ τοὺς ἑτερόφυλους – τὰ ζευγάρια θὰ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ μοιραστοῦν ἕνα ἐπώνυμο καὶ τὴν υἱοθέτηση παιδιῶν.

Ἡ Φινλανδία ἔγινε τὸ 12ο εὐρωπαϊκὸ ἔθνος ποὺ ἐπιτρέπει τὸ γάμο μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου».

Ἐξελέγη νέος Μητροπολίτης εἰς τὴν πόλιν Ὄουλου Φινλανδίας

Συμφώνως πρὸς τὸν ἐκκλησιαστικὸν εἰδησεογραφικὸν διαδικτυακὸν ἱστότοπον «Ρομφαία»:

«Ὁ π. Μάττι Wallgren ἐξελέγη σύμφωνα μὲ πληροφορίες ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φινλανδίας Ἐπίσκοπος Ὄουλου.

Οἱ ἐκλογὲς διεξήχθησαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βαλαὰμ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου τὴν Τετάρτη 26 Νοεμβρίου.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ψηφοφορίας ὁ π. Μάττι ἔλαβε 17 ψήφους καὶ 16 ὁ Ἐπίσκοπος Ἀρσένιος, ἐνῷ ὑπῆρχε καὶ μία λευκὴ ψῆφος.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Ὄουλου ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη τὸ 1986, ἐνῷ κατέχει πτυχίο Ὀρθόδοξης Θεολογίας καὶ πτυχίο Master τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Βλαδιμήρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἡ χειροτονία τοῦ νέου Μητροπολίτη θὰ πραγματοποιηθεῖ στὶς 11 Ἰανουαρίου 2015 στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ὄουλου».

Ἀποκαλυπτικὸς ὁ ἐκλαμπρότατος τῶν Παπικῶν εἰς τὴν Κέρκυραν

Προσφάτως, ὡς ἀνέγραψεν ἡ ἐφημερὶς «Ταχυδρόμος τοῦ Βόλου» (25ην Νοεμβρίου) ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος «διαχριστιανικὴ συνάντησις» Ὀρθοδόξων, Παπικῶν, Εὐαγγελικῶν καὶ ἐκπροσώπων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἑλληνικῶν φορέων. Τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τὴν συνάντησιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὡμίλησεν καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος ἦτο ἡ δέσις τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν Εὐρώπην. Τὸ θέμα πολὺ καλόν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἐτέθη εἰς τὴν συνάντησιν, εἰς τὸ πλαίσιον τῶν διαλόγων, διὰ τὴν ψευδοένωσιν τῶν Ὀρθοδόξων μετὰ τῶν ἑτεροδόξων. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ δηλώσεις τοῦ ἐκλαμπροτάτου ἐκπροσώπου τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν Κέρκυραν. Συμφώνως πρὸς τὸν «Ταχυδρόμον Βόλου»:

«Τὴ συνάντηση χαιρέτισε ὁ Καθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κερκύρας κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος τόνισε ὅτι τέτοιου εἴδους συναντήσεις «μποροῦν νά γίνουν ὑπόδειγμα γιὰ τὴν πορεία τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν μας... ποὺ σήμερα βρίσκονται σὲ μία φάση κόπωσης καὶ μερικὲς φορὲς μοιάζουν νὰ ὁδηγοῦνται σὲ τέλμα»».

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας διὰ τὸν θρησκευτικὸν φονταμενταλισμόν

Ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Κατὰ τὴν τελευταία συνεδρίαση συζητήθηκε καὶ τὸ θέμα τοῦ θρησκευτικοῦ φονταμενταλισμοῦ στὴ Μέση Ἀνατολή, ποὺ ἀπασχολεῖ ἔντονα τοὺς ἀπανταχοῦ Χριστιανούς.

Τὸ ἀνακοινωθὲν τοῦ Πατριαρχείου ἀναφέρει: "Οἱ ἐργασίες τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου συν - εχίσθηκαν καὶ ὁλοκληρώθηκαν τὴν 27η Νοεμβρίου ἐ.ἔ. Κατὰ τὴ δεύτερη καὶ τελευταία ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συζήτησε περὶ τῶν προοπτικῶν καὶ τῶν προκλήσεων τοῦ Διαχριστιανικοῦ Διαλόγου, περὶ τῆς ἐκρήξεως τοῦ θρησκευτικοῦ φονταμενταλισμοῦ στὴ Μέση Ἀανατολὴ καὶ στὴν Ἀφρική, καθὼς καὶ περὶ τῆς προαγωγῆς τῆς οἰκονομικῆς αὐταρκείας τῆς Ἱεραποστολῆς.

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι, μεταξὺ τῆς πρωινῆς καὶ τῆς ἀπογευματινῆς συνεδρίας, ὁ ἄρτι ἀφιχθεὶς ἐξ Ἀθηνῶν, νεοεκλεγεὶς Θεοφ. Ἐψηφισμένος Ἐπίσκοπος τῆς Μποτσουάνας κ. Βασίλειος ἔδωσε ἐνώπιον τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. Θεοδώρου Β' καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τὸ Μέγα Μήνυμα στὸ Ἱερὸ Πατριαρχικὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων Θεοδώρων, δεχθεὶς ἀκολούθως τὶς εὐχὲς τῆς Ἱεραρχίας"».

ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ ΔΕ ΟΤΙ ΟΙ ΝΑΟΙ ΚΑΙ ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Ἡ ΔΙΣ ἀφήνει ὑπονοούμενα ὅτι ὄπισθεν τῶν ἐπεισοδίων ἐναντίον τοῦ Σεβ. Σύρου εὑρίσκεται ὀργανωμένον σχέδιον Παπικῶν

• ΤΑ ΕΠΕΙΔΟΔΙΑ ΕΓΙΝΑΝ ΕΠΕΙΔΗ Ο ΣΕΒ. ΑΠΕΚΤΗΣΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΗΦΟΥ, ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΩΣ ΠΡΟΤΙΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΧΕ.

Μὲ πρωτοφανεῖς ἀποδοκιμασίας καὶ συνθήματα μὲ βαρυτάτους χαρακτηρισμοὺς ὅπως «ἀνάξιος», «ἀνεπιθύμητος», «φασίστα, προδότη, Πολυκανδριώτη», «ἐδῶ εἶναι Ἅγια χώματα κι ὄχι φροῦ - φροῦ καὶ ἀρώματα» ὑπεδέχθησαν πολλοὶ πολῖται τῆς Τήνου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σύρου κ. Δωρόθεον, ὅταν οὗτος, κατὰ τὴν 7ην Δεκεμβρίου, μετέβη εἰς τό Πανελλήνιον Ἱερὸν Ἵδρυμα Εὐαγγελιστρίας Τήνου, διά νὰ ψηφίσῃ διά τὴν ἐκλογὴν νέας Διοικούσης Ἐπιτροπῆς. Οἱ πολῖται ἀντέδρων διότι ἐθεώρησαν ὅτι μὲ παρασκηνιακάς διαβουλεύσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου καὶ τὴν σύμπραξιν τοπικῶν πολιτικῶν παραγόντων ἐτροποποιήθη ὁ κανονισμὸς τοῦ Ἱδρύματος καὶ ὁ Σεβασμιώτατος ἀπέκτησε δικαίωμα ψήφου, διά τὴν ἐκλογὴν Ἀντιπροέδρου καὶ Γενικοῦ Γραμματέως. Δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἕως σήμερον δὲν εἶχε. Τὰ ἐπεισόδια καὶ τὰ ὑβριστικὰ συνθήματα ἐναντίον του ἔλαβον πολὺ μεγάλην ἔκτασιν ἀπὸ τηλεοράσεως, γεγονός, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνέμενεν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου, διότι ἐπίστευαν ὅτι τὰ ΜΜΕ δὲν θὰ «ἁρπαζαν» τὴν εὐκαιρίαν, διά νὰ κτυπήσουν τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου φιλανθρωπικοῦ ἔργου της. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, εἰς ἀνακοίνωσίν της, «καλύπτει» πλήρως τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, ἀφήνει σαφέστατα νὰ ἐννοηθῇ ὅτι θὰ ὑπερασπισθῇ τὰ Ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας (καὶ ἄρα τὴν περιουσίαν) καὶ ὑποστηρίζει πὼς ὄπισθεν τῶν ἐπεισοδίων εὑρίσκονται Ρωμαιοκαθολικοὶ (Παπικοί) ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Δημάρχου Τήνου.

Ἡ ἀνακοίνωσις τῆς ΔΙΣ

Τὸ πλῆρες κείμενον τῆς ἀνακοινώσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 10ην Δεκεμβρίου, ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔλαβε γνώση μέσῳ τῶν Μ.Μ.Ε. γιὰ τὶς ὀργανωμένες πράξεις κατατρομοκρατήσεως καὶ προπηλακισμῶν σὲ βάρος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτη Σύρου καὶ Τήνου κ. Δωροθέου Β' καὶ τῶν ἄλλων ἐκλεκτόρων κατὰ τὴν προσέλευσή τους τὴν Κυριακή, 7 Δεκεμβρίου 2014, στὸν αὐλειο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἱδρύματος Εὐαγγελιστρίας Τήνου (Π.Ι.Ι.Ε.Τ.), προκειμένου νὰ ψηφίσουν γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς νέας Διοικούσας Ἐπιτροπῆς τοῦ Π.Ι.Ι.Ε.Τ. βάσει τοῦ Νόμου 349/1976.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου δέχθηκε σωματικὴ βία, ἐξυβρίσεις καὶ ἀπειλὲς ἀπὸ τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος, ποὺ εἶχε προσκληθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Δήμαρχο Τήνου. Οἱ σκηνές, ποὺ διαδόθηκαν πανελλαδικῶς, οὐδόλως παρέπεμπαν σὲ προαύλιο ὀρθοδόξου Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁρισμένοι στὴν νῆσο Τῆνο δὲν φαίνεται νὰ ἀντιλαμβάνονται ὅτι μὲ τὶς εἰκόνες αὐτὲς προσβάλλεται ἡ εὐλάβεια ὅλων τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν Ἑλλήνων, ἐκτίθεται καὶ πλήττεται τὸ ἴδιο τὸ κῦρος τοῦ Ἱεροῦ Ἱδρύματος τοῦ νησιοῦ τους.

Ὁ ρόλος τῶν Παπικῶν

Ἐπιπλέον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διαπιστώνει μὲ ἀπορία ὅτι τὸ τελευταῖο διάστημα Ρωμαιοκαθολικοί τῆς Τήνου, Δημοτικοὶ Σύμβουλοι καὶ δημότες, συμμετέχουν, ὡς μὴ ὄφειλαν, σὲ ἀποφάσεις τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, καθὼς καὶ σὲ ὀργανωμένες δράσεις ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Δημάρχου σχετικὰ μὲ θέματα τοῦ Ἱδρύματος τῆς Παναγίας Τήνου, παραβλέποντες ὅτι πρόκειται γιὰ θρησκευτικό, ὀρθόδοξο Ἱερὸ Ἵδρυμα καὶ ὄχι γιὰ δημοτικὸ Ἵδρυμα.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκφράζει τὴν συμπαράστασή της στὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Δωρόθεο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀγωνισθεῖ γιὰ τὸ Ἵδρυμα ὡς Πρόεδρός του καὶ ἐπέδειξε ψύχραιμη, φρόνιμη καὶ ἀνεξίκακη στάση ἀπέναντι στοὺς ὑβριστές του. Ἐπίσης δηλώνει, πρὸς ἀναίρεση τῶν διαδοθέντων ψευδῶν μέσῳ ὁρισμένων Μ.Μ.Ε., ὅτι καὶ μετὰ τὸν νέο Νόμο 4301/2014 τὸ Ἵδρυμα παραμένει αὐτοδιοικούμενο νομικὸ πρόσωπο δημοσίου δικαίου, ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ του ἔχει ἀποκλειστικὰ τὴ διοίκηση καὶ οἰκονομική του διαχείριση καὶ μόνον ἡ Πολιτεία ἀσκεῖ ἐποπτεία μέσῳ τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, ὅπως ὁρίζεται στὸν ἀπὸ ἐτῶν ἰσχύοντα Νόμο 349/1976, ἐνῷ μὲ τὸν νέο Νόμο παραχωρήθηκαν στὸ Ἵδρυμα πρόσθετες δυνατότητες τῶν Ἱδρυμάτων καὶ Προσκυνημάτων τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάγεται στὸν ἔλεγχο τῆς Ἐκκλησίας.

Δικαίωμα ψήφου

Ἡ μόνη μεταβολὴ τοῦ Νόμου 4301/2014, ποὺ ἐνοχλεῖ συγκεκριμένες ὁμάδες τοπικῶν συμφερόντων, εἶναι ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου καὶ Τήνου καὶ Πρόεδρος τοῦ Ἱδρύματος, ἀπέκτησε δικαίωμα νὰ ψηφίζει καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα μέλη τῆς Διοικούσας Ἐπιτροπῆς γιὰ τὴν ἐπιλογὴ τοῦ Ἀντιπροέδρου καὶ τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα τοῦ Π.Ι.Ι.Ε.Τ., πρᾶγμα ποὺ μέχρι τώρα δὲν προβλεπόταν.

Ὅσοι ἐπιμένουν νὰ παραπληροφοροῦν τὴν κοινὴ γνώμη, ἐνεργοῦν ἐν πλήρῃ γνώσει τῆς ψευδολογίας τους, καθὼς εἶναι γνῶστες τῆς ἀλήθειας, ὅπως αὐτὴ διατυπώνεται σαφέστατα στὸ ἴδιο τὸ κείμενο τοῦ Νόμου 4301/2014, στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Ἱερωνύμου Β' (α.π. 2090/2247/ 10.10. 2014), στὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἐποπτεύοντος Ὑπουργοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Ἀ. Λοβέρδου (ἀ.π. Γ.Υ. 217/27.11.2014), ἀλλὰ καὶ στὴν ἑρμηνευτικὴ Ἐγκύκλιο τοῦ Γενικοῦ Γραμματέα Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλαντζῆ (α.π. 1999665/ Θ1/9.12.2014, ΑΔΑ: Ψ7ΩΑ9-ΟΑΟ).

Σεβάσματα τῆς Ὀρθοδοξίας

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δηλώνει ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψει νὰ καταργηθεῖ τὸ μοναδικὸ δικαίωμα παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας στὴ διοίκηση τοῦ Ἱεροῦ Ἱδρύματος τῆς Τήνου, δηλ. ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτη ὡς Προέδρου, σὲ πεῖσμα ὅσων ἐπιμένουν νὰ λησμονοῦν ὅτι τὸ Ἵδρυμα ἔχει πανελλήνιο καὶ θρησκευτικὸ χαρακτῆρα, καθὼς ἔχει ὑπὸ τὴν εὐθύνη του τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ τὸν ὁμώνυμο ὀρθόδοξο Ἱερὸ Ναό. Οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ καὶ οἱ ἱερὲς εἰκόνες εἶναι σεβάσματα τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ ὄχι δημοτικὲς ἐπιχειρήσεις».

Ὁ «Φάρος τῆς Τήνου»

Ἡ τοπικὴ ἐφημερὶς «Φάρος τῆς Τήνου» (Δεκέμβριος 2014), σχολιάζουσα τὰ γεγονότα καὶ προσωπικῶς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην, προέβη εἰς ἀρνητικὸν σχόλιον, εἰς τὸ ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων τονίζονται τὰ ἀκόλουθα:

«ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ἐπάτησε τὸ πόδι του στὴν Τῆνο ὡς ἐπίσκοπος ὁ κ. Δωρόθεος καὶ δέχθηκε τὴν «φρενίτιδα» τῆς προπαγανδιστικῆς ὑποδοχῆς του γιὰ τὴν ἐνθρόνιση (διάβασε τὸ τεράστιο πανὸ ποὺ τὸν καλωσόριζε ὡς Μεσσία «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»), νόμισε πὼς ὅλες οἱ μύχιες ὀρέξεις του θὰ πραγματοποιοῦνταν. Γι' αὐτὸ καὶ ἔκτοτε μὲ μεθόδους «ἐπικυρίαρχου» καὶ τακτικισμοὺς εὐφυοῦς «μανατζερ», κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσει στὸ πρόσωπό του «μοναρχικὲς» ἐξουσίες (μαζὶ μὲ τοὺς πρόθυμους καὶ γονυκλινεῖς ὑποτακτικούς), ἐξουδετερώνοντας κάθε ἄλλη φωνὴ ἀντιδράσεως. Ἔτσι φθάσαμε στὸ σημερινὸ θλιβερὸ ἀποτέλεσμα, μὲ δική του ὑπαιτιότητα, ἀπὸ «εὐλογημένος ἐρχόμενος» νὰ ἀναβαθμισθεῖ σὲ «ἀνεπιθύμητος ἀπερχόμενος» τοῦ Ἱ. Ἱδρύματος.

ΑΥΤΗ Η ΛΑΪΚΗ ἀπαξίωση, ὅπως ἐκφράστηκε στὴ μεγαλειώδη Παντηνιακὴ λαοσύνακτη διαμαρτυρία τῆς 2ας Νοεμβρίου 2014, ποὺ διοργάνωσε ἡ Δημοτικὴ Ἀρχή, ἀποτελεῖ τὸ ἀρνητικὸ πρόσημο ἐπισκόπου, ἄλλων «ὁραματισμῶν». Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύρου κ. Δωρόθεος Β' «ἐζυγίσθη, ἐμετρήθη καὶ εὑρέθη ἐλλιπής».

ΕΙΝΑΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟ ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ «ἔξωθεν καλὴ μαρτυρία» ἑνὸς ἐπισκόπου- ποιμένος, εἶναι ἡ ἀπαραίτητη ἐγγύηση πνευματικῆς ἀξιοπιστίας γιὰ τὸ ποίμνιό του. Ἂν αὐτὴ ἀπολεσθεῖ, τότε ὁ ἐπίσκοπος, κάθε ἐπίσκοπος, εἶναι δύσκολο νὰ ἀπολαύει τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀποδοκιμάζουν καὶ ἀπορρίπτουν τὶς «ζαβολιές». Κατάφερε νὰ δημιουργήσει συνθῆκες ἀποξενώσεως ἀπὸ τὸ ποίμνιό του καὶ ἔτσι πλέον «τὰ πρόβατα αὐτοῦ οὐκ ἀκούει». Αὐτὸ εἶναι ἕνα πνευματικὸ πλῆγμα γιὰ τὴν τοπικὴ Ἐκκλησία.

Η ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΗ ὅσο καὶ προσβλητικὴ γιὰ τοὺς Τηνιακοὺς κρυφὴ παρέμβαση τοῦ ἐπισκόπου Σύρου κ. Δωροθέου» σὲ ἐπίπεδο θεσμικῶν πολιτικῶν ὀργάνων γιὰ ἀνατροπὴ τῆς προνομιακῆς νομοθετικῆς καὶ καταστατικῆς θέσεως τοῦ Ἱ. Ἱδρύματος ἀναγκάζει τὸν λαὸ τῆς Τήνου νὰ τοῦ ζητήσει εὐγενικὰ μέν, ἀποφασιστικὰ δέ, τὸ ἐλάχιστο: ΠΡΩΤΟΝ νὰ ἐλευθερώσει τὴν προεδρία τοῦ Ἱ. Ἱδρύματος καὶ νὰ παραιτηθεῖ, καὶ ΔΕΥΤΕΡΟΝ νὰ ἀνακουφίσει τὴν Τῆνο (νὰ μεταθέσει αὐτὴν ἔξω τῆς Τήνου) ἀπὸ τὴν βαρειὰ καὶ θλιβερὴ σκιὰ τῆς αὐτοαποκαλούμενης «Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς». Ὅσο αὐτὴ παραμένει καὶ ἐξοργίζει τοὺς Τηνιακοὺς μὲ τὰ αὐταρχικὰ καμώματά της καὶ τὰ ὀρνιθῶδη ἐπικοινωνιακὰ τεχνάσματά της, τόσο ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας θὰ ἀπαξιώνεται στὶς συνειδήσεις καὶ ἡ σχέση τῶν πιστῶν μὲ τὸν Ἐπίσκοπό τους θὰ ἐπιδεινώνεται.

ΣΤΥΛ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ - ΤΗΝΙΟΣ»

* Εἰς ψήφισμά των οἱ Κληρικοί τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σύρου συμπαρίστανται εἰς τόν Σεβασμώτατον Μητροπολίτην κ. Δωρόθεον.

Μήπως ἡ ΔΙΣ ὑποδεικνύει ἀλλαγὴν «πλεύσεως», Σεβασμιώτατε Σύρου;

Τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Σύρου κ. Δωρόθεον τὸν ἔχομεν ἐπικρίνει πολλάκις, διά τὴν κοινὴν ποιματικήν, τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ μετὰ τῶν ἐκλαμπροτάτων κεφαλῶν τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὰς νήσους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς του. Τὸν ἔχομεν ἐπικρίνει ἐπίσης, διά ἀθελήτους ἢ ἠθελημένας συμπροσευχάς εἰς διαφόρους ἐκδηλώσεις μετὰ τῶν Παπικῶν. Ἔχομεν ἀναγνωρίσει ὅτι «πολιτεύεται» εἰς μίαν περιοχήν, εἰς τὴν ὁποίαν συνυπάρχουν Ὀρθόδοξοι (ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία) καὶ πιστοί τοῦ Παπισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πηγάζουν ὅλαι αἱ αἱρέσεις καὶ ὅλα τὰ κινήματα ἀθεΐας. Ἔχομεν προβάλλει τὴν δήλωσίν του (ὅταν συνετάχθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ ὁμολογία πίστεως) ὅτι δὲν θὰ «προδώσωμεν τὰ δόγματα» κατά τοὺς θεολογικοὺς Διαλόγους. Ὁ «ΟΤ» κατὰ περιόδους δέχεται τηλεφωνικάς κι ἄλλας διαμαρτυρίας διά τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Σύρου καὶ Τήνου, διότι ἡ Ὀρθόδοξος «κατήχησις» δὲν εἶναι ἐπαρκής. Ὀρθόδοξοι οἰκογένειαι ζητοῦν ἀπό τὸν «Ο.Τ.» τὴν ἀποστολὴν κληρικῶν ἢ Ὀρθοδόξων θεολόγων, διά νὰ διδάξουν πατερικὴν θεολογίαν. Τοὺς κάνομεν γνωστὸν ὅτι ἐμεῖς δὲν ἔχομεν τοιαύτην ἀρμοδιότητα. Διατὶ τὰ ἐπισημαίνομεν ὅλα αὐτά; Διά νὰ ὑποδείξωμεν, εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην, ὅτι ὀφείλει νὰ σκληρύνῃ τὴν στάσιν του ἔναντι τῶν Παπικῶν. Τὰ πρόσφατα ἐπεισόδια μὲ τοὺς ἀπαξιωτικοὺς χαρακτηρισμοὺς διά τὸ πρόσωπόν του, ἦσαν ὑποκινούμενα καὶ ὑπὸ τοπικῶν παραγόντων τοῦ Παπισμοῦ, ὡς ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ μὲ σαφήνειαν ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος.

Τί ἐξυπηρετεῖ ἡ κοινὴ ποιμαντική, ὅταν οἱ τοπικοὶ παράγοντες τοῦ παπισμοῦ ἐπιχειροῦν τὸν ἔλεγχον τοῦ μεγάλου προσκυνήματος τῆς Παναγίας τῆς Τήνου, ὅταν τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Τὰ ἐπεισόδια καὶ οἱ ἀπαξιωτικοὶ χαρακτηρισμοὶ καὶ ἀπὸ Ὀρθοδόξους τῆς Τήνου μήπως ὑποκρύπτουν μίαν δυσαρέσ